

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

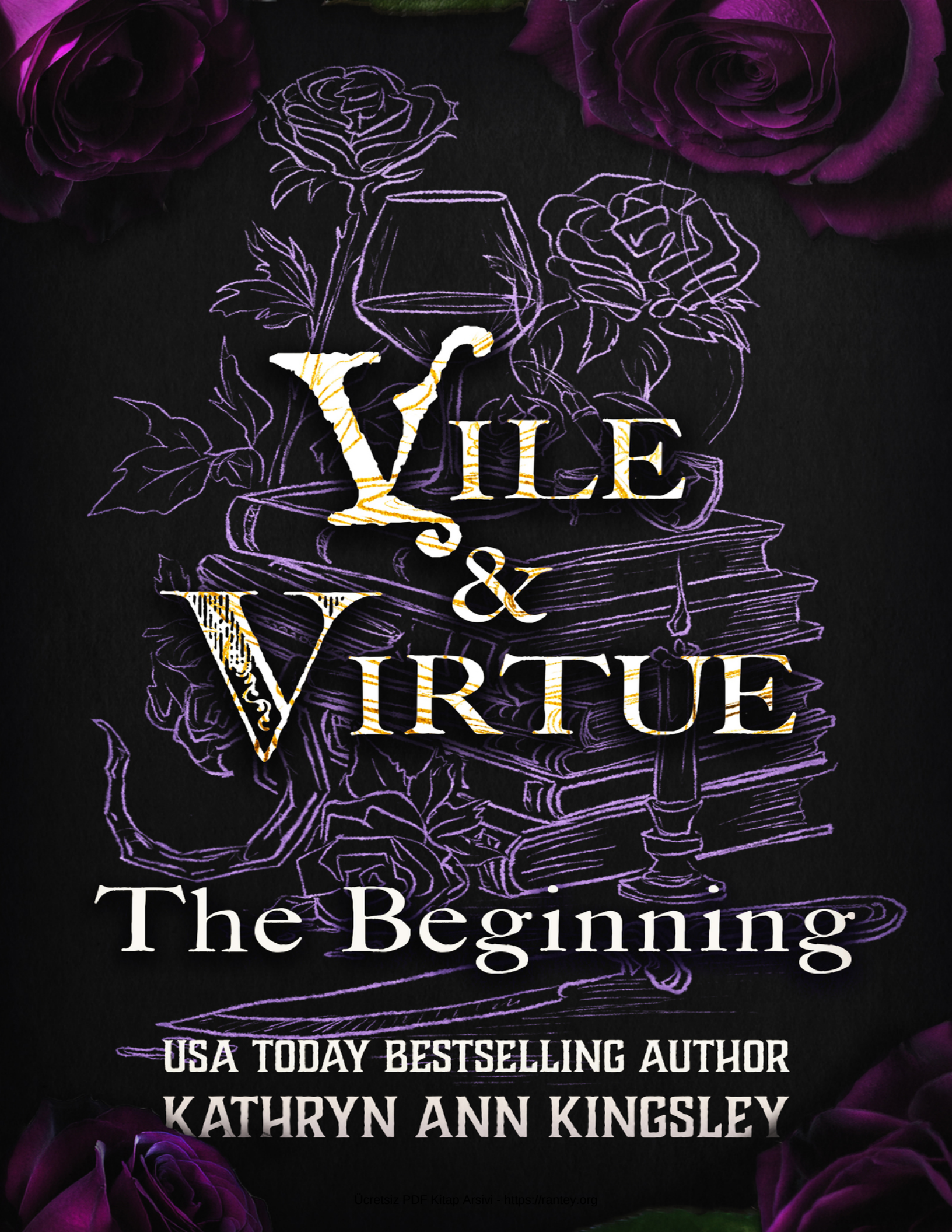
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Vile & Virtue

The Beginning

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATHRYN ANN KINGSLEY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

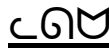
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

KÖTÜLÜK VE ERDEM

BAŞLANGIÇ

KATHRYN ANN KINGSLEY

Telif hakkı © 2026 Kathryn Ann Kingsley'e aittir.

ASIN: B0GFK8SC2B

ISBN: 9798243115582

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve mekanlara, olaylara, işletmelere veya gerçek kişilere (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

[Kötüye İşaret Eden Bir Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Talihsiz Maceralar](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Sherlock Holmes](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Epilog](#)

[Bölüm 26](#)

[Eski Kont](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Daha fazla içeriğim için...](#)

[Yazar Hakkında](#)

KÖTÜYE BAHİS EDEN BİR ÖNSÖZ

Sevgili ve Dikkatli Okuyucularım,

Bu sayfalarda bulacaklarınız için size biraz açıklama ve uyarıda bulunmanın gerekli olduğunu düşünüyorum. Bu öykü, kendi başına bir yapı olarak öykü anlatımı kavramıyla ilgileniyor. Bu nedenle, tabiri caizse, *tahmin edilemez* bir şekilde bu araçla oynayacağım...

Bunu en aza indireceğime söz veriyorum. Sizleri, aksi takdirde enfes ve duyusal bir eğlence olacak şeyden uzaklaştırmak asla niyetim değil.

(Daha da ileri gidebilirdim, mesela sayfaları ters çevirmek gibi, ama günümüzdeki hikaye anlatıcılarının tembelliğinin sınırı yok! *Ama. Konudan. Sapiyorum.*)

Duygusallık ve rahatsız edici olabilecek konular söz konusu olduğunda, sizi şu konularda da uyarmak isterim:

Bu öykü, bazı kişileri rahatsız edebilecek korku, cinayet ve kanlı sahneler içermektedir.

Ayrıca (sonunda) oldukça... *dokunaçlı* bir nitelikte cinsel içerikli sahneler de içerecektir. Ancak sizi temin ederim ki, bu hikayedeki tüm cinsel içerik tamamen rızaya *dayalıdır* ; kötü karakterlerin bile sınırları vardır.

Bir daha görüşmek üzere.

Sonsuza dek en sadık ve en korkunç hizmetkarınız,

- Çok

BİRİNCİ BÖLÜM

Korsan *Kraliçesi Sasha, düşman gemisine çıkmaya hazırlanırken kılıcını elinde sıkıca kavradı.*

Bugün onun ölüm günüydü.

Hayalet gemi olarak bilinen Kara Gelgit hakkındaki hikâyeleri efsane olarak görmüştü. Sadece denizcilerin can sıkıntısını gidermek için neredeyse boşalmış rom şişeleri eşliğinde anlattığı birer mit olarak değerlendirmişti.

Ama işte oradaydı, paramparça yelkenleriyle ve bayrak olarak kullandığı kanatlı kafatasıyla, onlara kimin geldiğini ilan ediyordu. Açıkta kalan ahşap kısımlar çürüyerek siyahımsı gri bir renge bürünmüştü. Gemi, Sasha'nın açık denizlerde gördüğü en hızlı gemilerden biri olmaktan çok, denizde durmaya bile hakkı yokmuş gibi görünüyordu.

Hiç beklemedikleri bir anda gelmişti. Gece yarısı top atışları gemilerini sarsmış, dolunay ise iskelet gibi geminin üzerine ürkütücü bir ışık saçarak bir kabus gibi üzerlerine doğru yaklaşmasını sağlamıştı.

Adamları dehşete kapılmıştı. Ama savaşmaya hazırdılar. Fakat terk edilmiş gemi onlara çıkmaya hazırlanırken... ve kimse görünmediğinde? Aslında, o garip, hayalet gemide hiç mürettebat yokmuş gibi görüldüğünde?

İki gemi arasına gerdikleri tahta kalas üzerinden ilk geçenin kendisi olmasına izin verirken arkasında korkuyla bekleyen mürettebatını hiç suçlamadı.

Güverte bomboştı. Adamlarının ayak sesleri ve Dark Tide'a doluşurlarken çıkan silah ve kemer şıkırtıları dışında sessizlik hüküm sürüyordu.

Güverte boştu.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Kavga daha başlamadan bitti.

Onlara saldıran doğaüstü ekibe karşı hiçbir şansları yoktu.

Sasha, pürüzlü tahta güvertede dizlerinin üzerine itilirken bu kadar sinirlenmemesi gerektiğini düşündü. Onlara saldıran şeylerden biri tarafından kolayca silahsızlandırılmıştı.

Hayaletlerle savaşırken yaşayanların gerçekten ne şansı vardı ki? Kılıcı adamın içinden dümdüz geçmişti, ama sanki adam orada hiç yokmuş gibi, tüm kolu da onunla birlikte gitmişti.

Hayatta kalan adamlardan birkaçı ağlıyordu. Onları bu yüzden suçlayamazdı da.

Ayak sesleri dikkatini çekti. Başını kaldırdığında onu gördü. Karanlık Dalga'nın Kaptanı. Ay ışığında bir cesedin rengine benzeyen solgun bir ten. Sanki katran içmiş gibi simsiyah dudaklar. Ve gözlerinin olması gereken yerde, sadece boş oyuklar vardı.

Ama adam—o şey —sert, keskin hatlı yüzünde hiçbir ifade olmadan ona doğru yürürken, kadının içinden bir şey onu büyülemekten kendini alamadı .

Konuşmak için ağzını açtı.

ÇAT!

Sasha irkildi, kalemini yere düşürdü ve bordo renkli plastik su şişesini neredeyse devirdi. Şişenin kapağı üstten kapalıydı ama yine de masanın kenarından düşmeden önce onu yakalamak için acele etti.

Yine hayallere dalmıştı. Yine canı çok sıkılmıştı. Yine not defterine küçük daireler çiziyordu.

Ta ki, kendini beğenmiş bir tip, kitabı masasına bırakmakla kalmayıp, adeta fırlatana kadar. Eğilip, ayağının yanına düşmüş olan kalemini aldı ve gerçek bir kütüphaneci gibi olabildiğince pasif agresif davranmaya hazırlandı.

BPL'deki birkaç yıllık görev süresi boyunca çok sayıda "sorunlu müşteri" ile uğraşmıştı. Bu yeni bir şey değildi. Özellikle de

içeriklerinin niteliği nedeniyle ödünç alınmasına veya odadan çıkarılmasına izin verilmeyen kitapların bulunduğu Kısıtlı Bölüm'de çalışırken.

Nabokov'un eserleri, Marquis de Sade, boru bombası veya patlayıcı yapımı gibi şeyler veya "uygunsuz" kabul edilen herhangi bir şey.

İnternet çağında bunların hepsi gerçekten aptalca görünüyordu.

Ama neyse. Ona iş imkanı sağladı.

Bütün kitaplar, tıpkı bir yerden tuvalet anahtarı ödünç aldığınızda, onu gerçekten de alıp götürmediğinizden emin olmak istedikleri gibi, zincirlerle bağlı çubuklara tutturulmuştu. Odanın ortasındaki masalar uzundu ve nöbetçi kütüphanecinin (bugün o kadındı) herkesin ne yaptığını her an tam olarak görebileceği şekilde düzenlenmişti.

Her ihtimale karşı.

Çünkü, ne de olsa, insanlar bazen iğrenç olabiliyordu.

Bu yüzden, masasına on beş kiloluk bir kitap fırlatan kişinin kim olduğunu görmek için başını kaldırdığında beklentileri düşüktü. Ne bekliyorsa artık!

Gördüğü şey, aradığı şey değildi.

Elbette o da akli başında olmayan birçok insan görmüştü. Ama karşısındaki adam, deli olup da birkaç ayını park bankında uyuyarak geçirmiş gibi görünmüyordu.

Sanki *savaştan yeni dönmüş gibiydi*. Ya da belki de ciddi bir trafik kazası geçirmişti. Ona dik dik bakarken koyu renk gözlerinde keskin bir ifade vardı. Doğrudan ona bakıyordu, sanki önemli olan *oymuş* ve az önce fırlattığı kitap önemsizmiş gibi.

Kütüphaneci olarak bu durum genellikle böyle değildi. Genellikle o sadece ortamın bir parçasıydı.

Sakalı koyu renkli ve dağınıktı, belli ki uzun zamandır tıraş olmamıştı. Boynunda ve sol kulağının etrafında koyu morluklar vardı. Bir zamanlar normal şekilde kesilmiş gibi görünen saçları bakımsız ve dağınıktı. Giysileri yırtık pırtıktı ama genel olarak temiz görünüyordu. Alt dudağında bir yarık ve çenesinde kabuk bağlamış bir kesik vardı.

"Beyefendi, iyi misiniz...?" Kadın hareketsiz duruyordu, eli masanın altındaki sessiz alarmin üzerinde duruyordu. "Ambulans

çağırmanı ister misiniz?” Belki dışarıda bir araba çarpmıştı. Belki beyin sarsıntısı geçirmişti, ya da—

“Yakın onu. Gömün onu. Umurumda değil.” Sesi alçak ve çatlaktı, sanki uzun zamandır su içmemiş gibiydi. Gülümsediğinde, sesinde cılgınca bir rahatlama vardı. “Özgürüm. Sonunda özgürüm.”

Bunun üzerine arkasını dönüp masasından uzaklaştı, hızla kapıya yöneldi ve koridorda gözden kayboldu. Sasha bir an şaşkınlık içinde sessizce oturdu, sonra ayağa kalkıp onu takip etti. “Efendim? Efendim—”

Gitmişti. Dar alanın her iki tarafında da izine rastlayamamıştı. Başını sallayarak odaya ve masasına geri döndü. Hayatında karşılaştığı ilk uyuşturucu bağımlısı garip tip değildi. Sonuncusu da olmayacaktı.

Kadının yarısı, kitabın da adamla birlikte kaybolacağını bekliyordu. Sadece BPL'den (Boston Halk Kütüphanesi) sıradan bir hayalet hikayesi daha. Ama hayır, kitap oradaydı.

Adamın kendisine bakışlarına o kadar dalmıştı ki, adamın masasına fırlattığı kitabı fark etmemişti bile. Kitap çok büyüktü, yaklaşık 20 santimetre genişliğinde, 30-38 santimetre yüksekliğinde ve 10-12 santimetre kalınlığındaydı. Karmaşık deri kapaklarıyla, yüzyıllardır kullanılan aile İncillerinden birine benziyordu.

Çok eskiydi. *Gerçekten çok* eskiydi. Eğer kütüphaneye aitse, kesinlikle Kısıtlı bölümünde olmamalıydı, Nadir bölümünde olmalıydı.

Sasha, nadir eserler koleksiyonunda iş bulma umuduyla antik eserlerin korunması ve restorasyonu alanında uzmanlaşmıştı. Ancak, en prestijli bölüm olduğu için açık pozisyon yoktu. Doğal olarak, kütüphane bilimleri alanında yüksek lisans yapmış herkes orada çalışmak istiyordu.

Bu da demek oluyor ki, kısıtlı alanda fırsatını beklerken, baktığı şeyin standart raflarda *olmaması* gerektiğini biliyordu.

Kabartmalı, yoğun desenli siyah deri kapak, bir zamanlar yaldızlı folyo ile kaplanmış gibi görünüyordu. Sayfaların kenarları, zaman ve parmak izleriyle hafifçe düzensiz şekilli ve aşınmış olsa da, aynı yaldızlı metalik tonda parlıyordu. Garip bir renkti, neredeyse mor bir tonda. Deri kapağın dört köşesinde, ciltleme boyunca vidalanmış

metal plakalar vardı. Metal, garip, soluk mavi-yeşil bir renkte kararmıştı. Hangi metal olduğunu anlayamadı.

Kapakta, garip, asimetrik ve ürkütücü bir yazı tipiyle işlenmiş, özenle hazırlanmış bir "V" harfi kabartma olarak yer alıyordu. Kapağa nazıkçe dokunarak parmağını geri çekti ve mor tozun en ufak bir izini gördü.

Bu şey de neydi Allah aşkına?

Kitabın sırtında başka hiçbir ayırt edici işaret yoktu. Yaşına rağmen deri sağlam görünüyordu. Kırılgan veya kuru değildi. Dikkatlice kaldırdığında, bir *ton ağırlığında olduğunu fark etti*.

Hemen telefonu alıp Rare'i aramalıydı. Ya da gidip onlara teslim etmeliydi. Ama...

Bu bir gizemdi.

Ve o *sıkılmıştı*.

İçeriye bakıp ne olduğunu anlayacak ve *sonra* Rare'e götürecekti. Kapağı, onu kilitleyen metal bir toka ile kapatılmıştı. Köşelerdekiyle aynı, garip, mavi-yeşil metaldi. Kitabın içi kesinlikle ne olduğunu ona söyleyecekti. Su hasarı görmemişti, bu yüzden tanımlaması kolay olacaktı.

Büyük ihtimalle Latinceydi, ama yine de. Arama motorları bu sorunu yeterince iyi çözecek ve ne hakkında olduğunu anlamasını sağlayacaktı.

Kapı mandalını kavradığı anda zaman durmuş gibiydi.

Ürkütücü ve hüzünlü PİYANO MÜZİĞİ HAVAYI DOLDURUYORDU. ELLER, fildişi tuşların üzerinde geziniyordu. Gölgelelerin içinde bir silüetten ibaretti. "Hikayenin senin hakkında olmasını mı istiyorsun? Ah, sevgilim, ne dilediğine dikkat et."

Ses, karanlıkta bir bıçak gibiydi. Keskin ve tehlikeli. Ona eski siyah beyaz filmlerin tüm kötü karakterlerini hatırlattı. Ses güldü ve buz gibi bir soğukluk hissi omuriliğinden aşağı aktı.

SASHA ELİNİ KİTAPTAN ÇEKTI . Müzik havada asılı kalmış gibiydi, tüylerini diken diken eden kahkahalarla birlikte kıvrılıyordu.

Elini aşıya doğru bakarak bir açıklama bulmaya çalıştı. Mor toz uyuşturucu muydu? Hayır. İmkansız. Hiçbir şey bu kadar hızlı etki etmezdi. Ya da öyle. Ama... başka ne seçenek vardı ki? Stres mi? Halüsinasyonlar mı? Su kaynağında LSD mi?

Tamam. Tamam. Bu normal *değildi*. Masasının üzerindeki "on beş dakika içinde döneceğim" yazan küçük tabelayı kaldırdıktan sonra paltosunu giydi ve birkaç yıl önce başka bir kütüphanecinin çekmecesine tıktığı peçeteleri aramaya başladı.

Kitabı bir daha çıplak elleriyle asla tutmayacaktı. Peçetelerle birlikte ağır kitabı dikkatlice alarak, halktan ayrı olan arka odaya gitti ve kapıyı arkasından kapatarak kitabı ortadaki masanın üzerine koydu.

Ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp ikiz kız kardeşi Sidney'e mesaj attı.

Sid, şu şeye bir bak.

Kitabın fotoğrafını çekti ve ona gönderdi.

Bir deli adam bunu masamın üzerine bıraktı. Ne olduğunu çözemedim. Kütüphanecilik genellikle sıkıcıdır, 哈哈.

Sid genellikle saniyeler içinde yanıt verirdi, ancak büyük bir şirketin üst düzey yöneticisi veya bir politikacıyla önemli bir toplantıdaysa durum değişirdi.

Sidney ile Sasha arasındaki fark, Sidney'in *insanlarla* kolayca iletişim kurabilmesi, Sasha'nın ise arkadaş edinmekte zorlanmasıydı. Bu nedenle Sasha, Somerville'de üç oda arkadaşıyla birlikte bir dairede yaşarken, Sidney Manhattan'da kendine ait bir stüdyo dairede oturuyordu.

Sidney, "Önemli olan ne bildiğin değil, kimi tanıdığındır" sözünün çoğu zaman doğru olduğunun canlı kanıtıydı. Sidney'in başarılı olmayı hak etmediği anlamına gelmiyor bu; parlak bir pazarlama stratejistiydi ve aranan biri olmasının bir nedeni vardı. Sadece... bazen merdivenleri tırmanmak bazı insanlar için diğerlerinden daha

kolaydı ve bu da işin üzücü gerçeğiydi. Ama bu şu anda konumuz değildi.

Kitaba dik dik bakarak seçeneklerini düşündü.

Rare'i arayıp, kafası karışmış adamın onlardan çaldığı belli olan antika kitabı almalarını istemesi gerektiğini biliyordu. Ama ya bir sahne malzemesiyse? Sadece çok güzel görünen sahte bir kitapsa? Gözlüğünü burnuna doğru iterek iç çekti.

"Pekala o zaman. Sanırım... işe koyulmalıyım. Seni açıp içine bakmalıyım." Elini uzatarak mandalı açmaya çalıştı.

Telefonu çaldı.

Şoktan irkilerek küfretti.

Telefonuna baktığında, Sidney'in kendisine baktığını gördü. Bu, kız kardeşiyle en son birlikte olduklarında çektikleri komik bir fotoğraftı. Boston'ın kuzeyindeki derme çatma bir karnavala gitmişlerdi. Adını hatırlayamıyordu; her denediğinde panayırın adı aklından çıkıyordu. Ama Sidney her türlü ürkütücü şeyden korkarken, Sasha bunlardan çok *hoşlanıyordu*.

Aynı yüz. Farklı ruhlar.

Telefonu eline alıp hoparlöre aldı ve kitabın yanındaki masaya geri koydu. "Hey Sid, nasılsın? Arayacakken araman sana hiç yakışmazdı —"

"Neredesin?" Sidney endişeli, neredeyse paniklemiş bir halde sordu.

Sasha kaşlarını çattı. "İş. Güvenli."

"Yemin ederim ki biri beni takip ediyor."

"Polisi aradın mı?" Elini saçlarının arasına sokup, telleri sıkıca kavradı. "Sid, benimle telefonda konuşmamalısın, buradan sana yardım edemem."

"Biliyorum, ama bana o adamdan ve kitaptan bahsettiğinde—" Sid'in sesi titriyordu. "Sanırım aynı adamı gördüm."

"Neredesin?"

"Manhattan. İş gezisi."

"Canım, bu mümkün değil. Ben Boston'dayım. O ise Premier Lig'deydi." Belki bir ihtimal vardı; iki şehir çok uzak değildi. Dört saat mi? En fazla? Arabayla gidilebilirdi. Uçakla *belki*? Özel jetle, elbette. Ama adamı gördükten sonra ihtimal son derece düşüktü.

"Kitap. Elinizdeki kitap. Ben—gördüğüm bir adam. Yanıma geldi ve—dur bir dakika."

Telefonu Sid'den gelen bir mesajla titredi. Ekranı kaydırıp baktı. Aceleyle çekilmiş, büyük, antika bir kitabın fotoğrafıydı. Kitap bir park bankının üzerindeydi. Kendi kitabına tıpatıp benziyordu, ama ters çevrilmişti.

Sasha'nın kitabındaki V harfi siyahtı ve garip bir şekilde morla kaplıydı, Sidney'in kitabındaki ise tam tersiydi. Deri kül rengi beyazdı. Mor ise garip bir sarımsı yeşil tonundaydı. Sasha'nın kitabındaki V harfi tuhaf ve rahatsız ediciyken, Sidney'in kitabındaki V harfi cesur ve neredeyse... gururluydu, bunu tarif etmek için tek kelime yeterliydi.

Sasha üşüyordu. Bu çok tuhaftı. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar tuhaftı. Hayatı boyunca başına ilginç bir şey gelmesini istemişti ama şimdi bundan pek emin değildi.

Özellikle de işin içine Sidney'i de katmak gerekiyorsa. "Şu adamı tarif et."

"Şey... bilmiyorum, kırklı yaşlarının ortalarında mıydı? Koyu saçlı. Yaralı görünüyordu. Sanki bir kaza geçirmiş gibiydi. Koyu renk gözleri vardı. Beyaz tenli bir adamdı. Kare çenesi vardı."

Bu, gördüğü kişilerle olduğu kadar Yeni İngiltere'nin tanımının yarısıyla da örtüşüyordu, diye düşündü. "Otel odanız var mı?"

"Şimdi oraya gidiyorum." Yürüyerek ve hızlı gittiği belliydi. "O—bu korkutucu adam birdenbire yanıma geldi, onu elime tutuşturdu, gömmemi ya da yakmamı söyledi, 'özgür' olduğunu söyledi ve sonra da çekip gitti—"

Sasha utanarak başını eğdi, sarı saçları gözlüklerinin önüne düştü. "Evet. Bana da benimkini gömmemi söyledi."

"Ne *halt ediyorsun*, Sash?"

"Bilmiyorum."

"Bunlar da ne? Lanet olsun. Bunu çöpe atıyorum."

"BEN—"

Telefonun diğer ucundan bir "*fwumf*" sesi geldi. Çok geçti. Sidney, tereddüt edip olası hareket tarzlarını tartışacak türden biri değildi. Hayır, iyi ya da kötü, direkt olarak ilerledi. Yönetici işlev bozukluğu onun aşına olduğu bir şey değildi. "Beni kaydettirdiğiniz o

garip çevrimiçi rol yapma saçmalığının hiçbir parçası olmak istemiyorum."

Kahkahayla güldü. "Bizi bir LARP'a (canlı rol yapma oyunu) kaydettirmedim." Postayla sipariş ettiği o gizemli Noel hediyesi için asla affedilmeyecekti.

"Hı hı. Tabii." Hattın diğer ucundan bir kapı bip sesi geldi ve Sidney'nin telefonundan gelen arka plan gürültüsü değişti. İçerideydi. "Minibardaki her şeyi içeceğim ve hesabı sana Venmo üzerinden göndereceğim."

"Sen benim maaşımın altı katını kazanıyorsun Sid. Bu adil değil. Bana bir paket fıstığın parasını Venmo üzerinden gönderebilirsin." Gözlerini devirdi.

"Pekala. Ama o lanet olası fıstıkların içinde *yuvarlanacağım* , Sash. Her birinin tadını çıkaracağım." Kız kardeşi hâlâ gergin bir sesle güldü. Garip, lanetli gibi görünen kitap artık elinde olmadığına göre, durumun stresi biraz azalmaya başlamıştı. "O şey de neydi öyle?"

"Bilmiyorum. Biri şaka mı yapıyor? Garip bir... bilmiyorum, gizli hayranın mı var?" Sasha omuz hizasındaki saçlarından bir tutamı parmağının etrafına doladı. Bu onun eski bir alışkanlığıydı, küçüklüğünden beri bir şeyleri anlamaya çalışırken yaptığı bir şeydi. "Ayrıntılı bir flört ritüeli mi acaba?"

"Sash, kimse böyle konuşmaz. Hâlâ bekar olmana şaşmamalı." Asansörden bir bip sesi geldi.

"Bekar olmayı kendim seçtim. Flört etmeyi *sevmiyorum* ."

"Hı hı."

Kitaba dik dik bakarken, yaşananların tuhaflığı kafasında dönüp duruyordu. Bu, özenle hazırlanmış bir şaka olmalıydı. Başka bir açıklaması *olamazdı* . "Otel odanda mısınız?" diye sordu ikizine.

"Şimdi bağlanıyorum," diye yanıtladı Sid. "Telefonda kaldığınız için teşekkürler."

"Evet, tabii ki." Gülümsedi. "Seni korkak bir şekilde ortada bırakamam."

"Korkak değilim, sadece senin gibi kendimi korkutmaktan zevk almıyorum, sen hasta küçük velet—" Sidney aniden sözünü kesti.

"Sid? Sid, hâlâ orada mısınız?" Sasha telefonuna baktı. Çağrı hâlâ bağlıydı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, *hayır*." diye inledi Sidney korkuyla.

"Ne oldu?" diye sordu. Kendi korkusu da aynı anda yükseldi. Oraya ulaşmak saatler sürüyordu. Yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ve bu çaresizlik, olup biteni görememenin, bilememenin verdiği bu acı, daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi. "Sidney, benimle konuş."

"İşte burada!"

Neyden bahsediyorsun?

Sasha'nın telefonu titredi. Bir fotoğraf daha. Ekranı kaydırarak ne olduğunu kontrol etti.

İşte orada. Tertemiz hazırlanmış otel yatağının üzerinde. Sanki otel personeli yatak hazırlama servisi sırasında özel bir hediye olarak oraya koymuş gibi.

Kapağında özenle işlenmiş "V" harfi bulunan beyaz deri ciltli kitap.

Kanı donmuş gibiydi. "Sorun yok Sid. Birden fazla kitap olmalı. Bunlar sahte." Sasha kendini gülmeye zorladı. "Bu bir oyun. Değil mi? Birileri bize şaka yapıyor. Annemle babam muhtemelen bizi bir şeye hazırladılar... Muhtemelen yine o çevrimiçi cinayet gizemi oyunlarından biri, değil mi? Gerçek suç olaylarına ne kadar düşkün olduğumu biliyorlar ve seni de buna kaydettiler."

"Siktir git!" Sidney öfkeyle, sesi titreyerek konuştu. "Bununla hiçbir ilgim olsun istemiyorum!"

"Biliyorum, biliyorum. Ama bir düşünün." Her şey yerine oturuyordu. "Bize kitapları veren adamlar kesinlikle oyuncuydu. Muhtemelen bizim gibi ikizlerdi—anladınız mı? Çok komik. Bunlar sadece dekor. Gerçekten iyi dekorlar. Bizim hakkımızda çok şey biliyorlar. Annem ve babam ne iş yaptığımı biliyorlar ve Manhattan'da olduğunuzu da biliyorlar—"

Sidney sözünü kesti. "Hayır, *öyle değil*. Bu son dakika bir geziydi. Uçuşu *bu sabah rezerve ettim*."

Küçük arka oda birdenbire hem çok soğuk hem de çok sıcak hissettirdi. Önündeki kitaba baktı. "Elimdeki kitabı açıp içinde bir cevap olup olmadığına bakacağım. Orada neler olup bittiğini bize anlatacak bir şey olmalı."

"Sasha, tehlikeli olabilir. Ya üzeri uyuşturucu ya da zehirle kaplıysa?" Sidney'nin sesi titriyordu.

"Peçetelerim var, o yüzden dokunmuyorum. Yalamayacağım da ." İçini çekti. "Aptal değilim." Kız kardeşine bir keresinde eldivensiz dokunduğunu ve bunun da gördüğü rastgele görüntünün kaynağı olabileceğini söylememeyi tercih etti.

"Pekala, ama telefonda kal. Tamam mı?" Sidney burnunu çekiyordu.

Aman Tanrım, ikiz kardeşi ağlamaya başladığında *nefret ediyordu* . Bu, Sasha'nın da ağlamaya başlamasının en kolay yoluydu. "Bu benim işim, değil mi? Bunun gibi eski kitapları korumak. İçindeki metne bir bakışta sahte olduğunu anlayabilirim. Dışı iyi bir kopya. Ama metnin kendisi ve kağıdı kopyalamak çok daha zor olacak."

Sid burnunu çekti. "E—evet."

Elini uzatarak, kitabın kapağını kapalı tutan metal tokaya dokundu. "Pekala, başlayalım."

Tokaya dokunduğunda irkildi ve kendini hazırladı. Hiçbir şey olmadı.

Bir hareketle metal parça açıldı. Hiçbir şey olmadı.

"Sasha?" Sidney'in sesi çok korkmuştu. "Sasha, orada mısınız?"

"Hâlâ buradayım. Sadece bir kitap. Beni *iyemez* ." diye kıkırdadı.

Kapağı kavrayıp denedi ve menteşenin -açıkça eski olmasına rağmen- çok iyi durumda olduğunu görünce memnun oldu. Sorunsuz bir şekilde açıldı. *Bu sahte gibi görünmüyor... çok gerçek görünüyor. Çok, çok gerçek.* Çatlak, tozlu, yer yer dökülüyordu. Hiç de kusursuz değildi.

"Ne diyor—ne diyor?" Kız kardeşinin dijital sesi, korkusunun her zerresini ele veriyordu.

"İlk birkaç sayfa boş. Bu normal." Sayfaları dikkatlice çevirdi. Bunlar ya boş sayfalardı ya da gravür baskılardaki mürekkebin diğer sayfalara geçmesini engellemek için kullanılan parşömenlerdi. Başlık sayfasına geldiğinde Almanca bir şeyler bulmayı umuyordu. Belki de Latince.

Ama onu karşılayan şey, siyah harflerle yazılmış büyük bir kelimeydi. Yazar adı yoktu, alışlagelmiş işaretlerden hiçbiri yoktu. Sadece bir kelime. Aslında bir sıfat.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Hım."

"Ne? Ne diyor orada?" Sidney iyice telaşlanmıştı.

“Sadece şunu söylüyor... İğrenç.”

Sasha bunu bilmeliydi.

Hayatının daha ilginç olmasını istememesi gerektiğini bilmeliydi. Tuhaf kitaplarla oynamaması gerektiğini bilmeliydi. Yeterince film izlemişti. Yeterince roman okumuştı.

Önündeki sayfadaki tek kelimeyi okumaması gerektiğini bilmeliydi.

Kapıyı açmıştı.

Ve yürüdü.

Sağ.

İçine.

Sayfadaki tek kelime *olan "İğrenç"*, aniden gözlerinin önünde siyah mürekkep birikintisine dönüştü. Bir an için gözlerini kırptırdı, gördüklerini idrak edemedi. İmkansızdı. Ama mürekkep sayfadan sızmaya, sepya rengi yüzey boyunca ve masaya sanki canlı bir şeymiş gibi yayılmaya başlayınca, çığlık attı.

Bu sadece mümkün değildi.

Olaylar yaşanıyordu.

Kitaptan geriye doğru atılırken bir sandalyeye takılıp yere düştü. Ama kitaptan yayılan karanlık, bir yangın gibi hızla yayılıyordu. O anki durumunu kavrayamadan, durdurulamaz bir şekilde.

Derin deniz canavarlarının uzuvlarına benzeyen uzantılar, duvarlar boyunca sürünüyordu; göremediği canavarlardan, var olmayan ışık kaynaklarından gelen gölgeler gibi, zemine ve tavana yayılıyordu.

Nefes alamıyordu. Sidney telefonda adını bağıırıyordu ama Sasha cevap veremiyordu. Bu sahte bir korku değildi. Bu *oyun gibi* bir korku değildi. Bu, ekrandaki hayali hayaletlerden korkutmak ve lastik maske takan gençlere ciyaklamak değildi.

Bu gerçektir.

Bitkinin dallarından biri boğazını doladı ve sıkıca kavradı.

Nefes almasını engellediği için çığlık bile atamadı.

Onu havaya kaldırdı.

İkiz kardeşi Sidney'e kitabın onu yiyip bitirmeyeceğini söylemişti.

Ama bu onu karanlığın merkezine, kitabın birkaç dakika önce bulunduğu o boş hiçliğe doğru çekerken...

Çok ama çok yanıldığının farkındaydı.

İKİNCİ BÖLÜM

Sidney, hattın kesilmesiyle telefonuna inanamayarak baktı. Sasha, kitabı açtığını ve sonra...

Ablasının aptalca oyunlar oynaması ona hiç yakışmazdı. Sasha şakacıydı ama *ona hiç şaka yapmazdı*. Hele ki böyle hiç yapmamıştı. Birinin zarar görebileceğine inanmayı gerektiren bir şaka hiç yapmamıştı. Her neyse, her ne yaşıyorsa, gerçektir.

Sidney'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Hemen Sasha'yı geri aradı, ama doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Sasha nerede olursa olsun, sinyal yoktu. Ama bu *mümkün değildi*. İş yerindeydi, Wi-Fi'ye bağlıydı!

Kız kardeşine mesaj attı.

Sash, beni ara! HEMEN ŞİMDİ.

Elleri o kadar çok titriyordu ki neredeyse telefonunu düşürüyordu. Geriye doğru çekilerek otel odasındaki televizyonun altındaki komodine yaslandı ve paniklememeye çalıştı. Ne yapmalıydı? Neler oluyordu ? Polisi aramalı mıydı?

Sasha'nın oda arkadaşlarının hiçbirinin telefon numarası yoktu. Numaralarının olmamasına lanet etti. *Kahretsin*. Kız kardeşi tam bir münzeviydi. Bildiği kadarıyla yakınlarda hiç arkadaşı yoktu. Kız kardeşinin tüm arkadaşları internetteydi ve dünyanın dört bir yanına dağılmış halde yaşıyorlardı. Bu da ona hiç yardımcı olmuyordu.

Boşver, polisi arayacaktı. Telefonundaki internet tarayıcısına geçip Somerville, Massachusetts polis karakolunun telefon numarasını

aramaya başladı. Kapıyı kırmak için birini göndereceklerdi ve—

Gözünün ucuyla fark ettiği bir hareket, dikkatini yukarıya doğru çekti.

Yatağının üzerindeki tuhaf kitap yerinden oynamıştı.

Açıktı.

Tıpkı far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi, olduğu yerde donakaldı, ona bakakaldı ve Sasha'ya olanlar gibi onu da öldürecek mi diye merak etti. Ama bunun için endişelenecek zamanı yoktu.

Sayfada yazı vardı. Büyük ve siyah harflerle yazılmıştı. O kadar büyüktü ki, odanın öbür ucundan bile okuyabiliyordu.

KIZ KARDEŞİNİ KURTARABİLİRSİN.

Bu kesinlikle karmaşık bir numara olmalıydı, değil mi? Mıknatıslar? Özel efektler? Boğazındaki taşı yuttu. "Bu gerçek olamaz."

Sayfa gözlerinin önünde çevrildi. Korkuyla inleyerek, çığınca başını salladı. Ama bu, gördüklerini durdurmadı.

BU SON DERECE GERÇEK.

Bir sayfa daha çevrildi.

ONU BİRLİKTE KURTARABİLİRİZ. TEHLİKEDE.

"Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, *kahretsin!*" Ellerini gözlerinin üzerine bastırarak feryat etti. Bu adil değildi! Bunun için yaratılmamıştı. Bu her neyse! Ellerini indirdiğinde, sayfa çevrilmişti.

ZAMANI AZ. ACELE ET!

"N—nasıl?" Kitapla konuşuyordu. Kitap bir şekilde ona cevap veriyordu. Belki de tavana monte edilmiş bir projektördü? Bu çılgın işi başaran her kimse inanılmazdı. Her şey bittiğinde ve bunun hangi

televizyon programı için çekildiğini ortaya çıkardıklarında, bu işin arkasındaki her kim olursa olsun dava edecekti.

Sayfa çevrildi.

YAKLAŞIN.

"Bana zarar verecek misin?"
Bir sayfa.

HAYIR.

Hıçkırarak yavaşça yaklaştı, halının üzerinde santim santim yatağa doğru ilerledi. Kitap kıpırdamadı. Sasha'nın ona izlettiği *Alien* filmlerindeki canavarlar gibi diş çıkarıp havaya fırlayıp yüzüne yapışmasını bekliyordu neredeyse.

"Söz veriyor musun...?" Kadın irkildi, sanki kahkaha atmaya başlayacak, " *Şaka!*" diyecek ve böbreğini yiyecekmiş gibi bekledi.

Sayfayı çevirmek yeterliydi. Yaklaştıkça bile görebildiği hiçbir ip yoktu.

SÖZ VERİYORUM.

O zaman, sanki yazan kişi cümleyi vurgulamak için altına süsleme yapmış gibi, küçük, kıvrımlı bir alt çizgi bile vardı.

Umduğundan çok daha hızlı bir şekilde halının dışına koştu ve kendini yatağın kenarında, korkunç kitaptan sadece birkaç santim uzakta buldu. Yaprak gibi titriyordu. "Şimdi ne yapacağım?"

Sayfa çevrildi.

Ve üzerinde sadece birkaç kelime bulunan bir sayfa yerine, şunları gördü...

Bir pencere. Bir pencere resmi değil, bir çizimi de değil, *kelimenin tam anlamıyla bir pencere* . Sanki kitap artık orada değilmiş de, başka bir yere açılan bir kapıymış gibi. Yatağın ve altındaki zeminlerin arasından, imkansız bir şekilde o alanı delip geçen ve *başka bir yere uzanan bir delik*.

İçeride, sıra sıra dizilmiş, kitaplara benzeyen şeyler vardı.

Bir kütüphane mi?

Kaşlarını çatarak, şaşkınlıkla daha yakına eğildi. Optik bir yanılsama olmalıydı. Yatağın içine yerleştirilmiş küçük bir minyatür set, içeriden çok zekice aydınlatılmıştı. Bunun sadece bir tür çılgın zorlama perspektif olayı olduğunu biliyordu—

Yerçekimi değişti.

Kitap sanki büyüyordu.

Yatağın içinden bir el uzandı. Bronzlaşmış, kaslı ve sıkı bir eldi. Onun elini kavradı.

"Seni koruyorum."

Çekti.

Sidney çılgılık attı.

SASHA MERMER BİR ZEMİNDE YAN YATMIŞ HALDE UYANDI . Ne gördüğünün farkına varması uzun zaman aldı; siyah beyaz kareli yüzey, Somerville'deki berbat dairesinin eski ahşap çitalı zemininden kesinlikle çok farklıydı.

Gözlerini ovuşturarak inledi. Az önce başına ne *gelmişti* ? *Neredeydi* ? Her şey bulanıktı. Son birkaç anı hatırlaması biraz zaman aldı.

Beynin imkansız veya olasılık dışı görünen şeyleri işlemeye çalışması gerçekten ilginçti.

Bir saniye önce, iş yerinde tuhaf bir adamın masasına bıraktığı garip bir kitaba bakıyordu. Sonra, kitap her yere mürekkep akıttı ve ardından mürekkep canlanıp onu yedi.

Ölmüş müydü? Burası öbür dünya mıydı? Doğrulup ellerini yüzüne sürdü ve gözlüklerinin hâlâ yerinde olduğunu, ancak biraz yamuk ve lekeli olduğunu fark etti. Siyah boğazlı kazağına silerek temizledi ve tekrar yüzüne taktı.

Kendini ölü *hissetmiyordu* . Tamam, kabul, ölü olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Ama sandalyeye takılıp düşmekten ve

dirseklerini yere çarpmaktan dolayı vücudunda morluklar ve ezikler varmış gibi hissetmemesi gerektiğinden oldukça emindi.

Ayaklarının altındaki mermer zemin dokunulduğunda soğuktu. Taş karolar çok büyüktü, bazıları 1,2 metreye 1,2 metre kareydi.

Nerede olursa olsun, orası bir kütüphaneydi. *Kocaman* bir kütüphane. Raflar, her iki yönde de gözünün görebildiği kadar uzanıyor, başının üstüne kadar yükseliyordu. Bunlar ona, yüksek lisans eğitimi için Avrupa'ya yaptığı gezilerde ziyaret ettiği kütüphaneleri hatırlatıyordu. Eski ahşap, derin ve koyu bir parlaklık için cilalanmış ve yağlanmıştı; üzerine düşen her ışığı emerek neredeyse siyaha çalan koyu kahverengi bir renge bürünmüştü.

Raflarda sayısız kitap ve parşömen yığılmış, defterler ve kağıt parçaları sığabildikleri her yere tıkıştırılmıştı. Ziyaretçiler için ana koridorun boyunca masalar ve sandalyeler dizilmişti, ancak kütüphanede görebildiği başka kimse yoktu.

Her köşeye gölgeler yapışmış, karanlığın içinde ne saklandığını gizlemişti. Yukarı baktığında, binanın üç katlı olduğunu ve loş ışıkta zar zor seçebildiği kemerli, oyma ahşap bir tavanı olduğunu gördü.

Bütün yer, eski ve antika kitaplarla dolu bir yerin kokmasını beklediği gibi kokuyordu; toz ve eski deri kokusu. Yere düşmüş halinden kalkıp üzerini silkeledi.

"Merhaba?"

Sesi yankılandı. İçinden bir ses, öfkeli bir kütüphaneci hayaletinin onu susturmasını bekliyordu, ama kimse cevap vermedi.

Oda, tavandan uzun zincirlerle sarkan vitray lambalardan gelen loş bir ışıkla aydınlanıyordu. Bu lambalar, odayı her renkten garip gölgelerle dolduruyordu, ancak baskın ton çoğunlukla kehribar rengiydi ve gölgeler tuhaf, rahatsız edici bir macenta-mor tonundaydı.

Kitap raflarının her birinin sonunda bir pencere vardı, ancak bu pencereler nerede olduğunu anlamasına yardımcı olmuyordu. Lambalar gibi pencereler de vitraydan yapılmıştı. Vitray pencerelerden süzülen soluk ışığa bakılırsa geceydi ve bu ışık, üzerlerindeki resimleri ancak zar zor gösterecek kadar aydınlatma sağlıyordu.

Yapılış ve boyanış biçimiyle, içindeki figürü yüceltme şekliyle bir kilise penceresine benziyordu. Ama gördüğü ilk figür Profesör James Moriarty'ydi. Gözlerini kırptırdı. Tuhaf. Diğer koridorda, ilk koridorun aynısı olan bir başkası mı vardı? Bay Hyde. Çok tuhaf. Döndü ve köşeden bakarak gölgelerde saklanan birini aradı. Kimse yoktu.

"Merhaba?" diye tekrar seslendi. Kimse cevap vermedi.

Telefonuna uzanırken iç çekti. Masada bırakmıştı. Olmadı.

Devasa kütüphanede bir yön seçip yürümeye başladı. Yapacak başka bir şey yoktu, sadece *gitmekten başka*. Bir çıkış olmalıydı. Ve insanlar. Ve bir telefon. Yardım çağırması gerekiyordu. Ve bir ambulans. O kitabın içine katılan uyuşturucular onu gerçekten perişan etmişti.

Kadın açıkça halüsinasyon görüyordu ve kütüphanenin bir köşesine sıkışmıştı; iş arkadaşlarından birinin onu bulmasını ummak zorundaydı.

"Orada kimse var mı? Merhaba?" Ayrıca Sidney'i arayıp hayatta olduğunu söylemesi gerekiyordu ve kitabın kapladığı her neyse o yeni ve berbat LSD türünün etkisinden çıkmaya çalışırken, şunları söyledi—

"Bu tamamen *birini nasıl tanımladığınıza bağlı*."

Sasha donakaldı. Ses arkasından gelmişti. Döndü ama... kimse yoktu. Sesi tanıdı; daha önce bir kez duymuştu. Kitaba dokunduğu zamanki sestti.

Piyano çalan adama aitti. Keskin. Tehlikeli. Ama çıkardığı alçak uğultu, kadının ensesindeki tüyleri diken diken etti.

Adamın aksanı kesinlikle İngiliz aksanıydı ve ses tonunda, ona yapacağı her ne kadar korkunç şey olursa olsun, bundan *büyük* zevk alacağını sinyali veren o hafif gülümseme vardı.

"Bunun tartışmaya açık bir kelime olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldandı, yarı fısıltıyla. Sesin kime ait olduğunu bilmeden onunla hiçbir ilgisi olmasını istemediğine karar vererek, gitmekte olduğu yöne doğru döndü.

Ve doğrudan birine çarptı.

Hızlı ve sendeleyerek bir adım geri çekildi ve burnunu ovuşturdu. Sanki lanet olası bir tuğla duvara çarpmış gibiydi! "Özür dilerim, ben —"

Adam kıkırdadı. "Sözcükler *her zaman* tartışmaya açıktır. Dilin güzelliği de budur. Sürekli değişiyor, sürekli gelişiyor."

Sasha gözlerini dikmiş bakakalmıştı.

Bu adam kim olursa olsun, çok geçmeden normal olmadığı anlaşıldı. Kadın, ondan dikkatlice ve yavaşça uzaklaştı.

Hayır, çok geçmeden onun bir "kim" değil, bir "*ne*" olduğu anlaşıldı. İlk başta onun bu kadar tuhaf olan tarafının ne olduğu bile belli değildi. Ama vücudundaki her şey ona kaçmasını söylüyordu.

Çünkü vücudundaki ilkel bir şey ona onun *insan olmadığını* söylüyordu.

Adam—ya da her neyse—dürüst olmak gerekirse, ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde öylece duruyordu. Saçları obsidyen kadar siyahtı ve geriye doğru taranmıştı, ancak kıvırcıkları kontrolsüz ve garip açılarla dışarı fırlamış, sanki tüm niyetine rağmen itaat etmiyormuş gibiydi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, son derece yakışıklıydı. Sanki bir kitap kapağından fırlamış gibiydi. Ona bakıp insanların asla ulaşamayacağı bir yakışıklılık. Pahalı ve mükemmel dikilmiş, biraz vintage tarzı siyah bir takım elbise, uyumlu siyah yelek, siyah ipek kravat ve beyaz gömlek giymişti. Yakasına tek bir koyu mor gül iliştirmişti.

Sonra ne olduğunu anladı.

Onun hangi özelliği, kadının *canını kurtarmak için kaçma ihtiyacını* tetikliyordu?

Gözleriydi.

Gözleri hiç normal değildi.

Sadece mor olmaları ve bir şekilde *parlıyor gibi görünmeleri değil*, aynı zamanda tarif edemediği bir şekilde gerçeküstü olmaları da dikkat çekiciydi. Sanki bir şekilde çok keskin, çok hiper-gerçekçiydiler.

Ama her şeyden önemlisi? Onunla ilgili en büyük sorun neydi? Adamın tüm varlığıyla, kıyafetlerinden, tavırlarından, gözlerindeki parıltıdan, ağgözlü, kurt gibi gülümsemesine kadar her şeyiyle çığlık atmasıydı.

Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum.

Ben kötülüğün ta kendisiyim.

Adam ona gülümsüyor, sanki sabırla onu incelemesine izin veriyormuş gibi görünüyordu; sonra dramatik bir el hareketiyle bir kolunu önünde kavuşturup derin bir şekilde eğildi. "Fena bir özet değil, itiraf etmeliyim. Evime hoş geldin, Sasha Lancaster."

"Sen...kimsin?" Yavaş ve dikkatli bir adım daha geri attı. Çok hızlı hareket etmek istemiyordu. Adamın hareketleri ve ona *öğle yemeğiymiş gibi bakışları, ona bir köpekbaliğını hatırlatıyordu.*

"Az önce düşündüklerinize bakılırsa, 'kim' sorusunun cevabını aradığınızı sanmıyorum." Soluk elini amaçsızca salladı. *İnanılmaz derecede* solgundu. Neredeyse bir vampiri andırıyordu. "İnsan olmadığımı zaten doğru tahmin ettiniz."

"Ne?" Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Düşüncelerimi okuyabiliyor musun?"

"Hım... Bu karmaşık bir soru, canım." Tuhaf adam ona doğru bir adım attı. Gerçekten de bir köpekbaliğı ya da panter gibi hareket ediyordu. Hem çevik hem de güçlüydü. Bu da ona, her an saldırıp boğazını parçalayabileceğine inandırdı.

Onun bir adım ileri atmasına karşılık, kadın iki adım geri attı.

Bu durum dikkatlerden kaçmadı. Kıkırdadı. "Düşüncelerinizi *okuyabilir* miyim? Evet ve hayır. Şu anda, dile getiremediğiniz tüm düşüncelerinizi ve duygularınızı, zihninizde ve ruhunuzda olup biten her şeyi yorumlayabilir miyim? Hayır. Yorumlayamam." Pahalı ayakkabılarının topukları mermer zeminde tıkırdarken, ona doğru ilerlemeye devam etti ve onu kütüphanesinde geriye doğru geri çekilmeye zorladı.

Hiçbir silahı yoktu. Kendini savunacak bir yolu yoktu. Bu adamın kim veya *ne* olduğunu bilmiyordu. Nerede olduğunu veya nasıl güvenli bir yere ulaşacağını bilmiyordu. Kaçarsa, hangi yöne gideceğini bilemezdi. Herhangi bir yön yanlış olabilir. Ama artık bunu pek umursamıyordu ve sadece birini seçip gitmeye karar vermişti.

Peki hangi yöne?

"Ancak," diye devam etti, gülümsemesi daha da genişleyerek. "Düşüncelerinizi *okuyabilir* miyim? Kesinlikle evet. Örneğin, tam bir aptal gibi koşmak üzere olduğunuz için, o yöne koşmanızı tavsiye etmem." Sol tarafa doğru amaçsızca işaret etti. "Orası korku bölümü. Şu anda biraz dağınık."

Kahretsin.

Bu.

Gürültü.

Sasha arkasını dönüp, tuhaf ve acayip adamın ters yönüne doğru koşmaya başladı; adam ise sanki hayatında gördüğü en komik şeymiş gibi kahkahalar atıyordu.

"En azından tavsiyelere kulak veriyor!" diye seslendi arkasından. "Tüm umutlar tükenmiş değil!"

Rafların arasından koşarken, kalbinin gümbür gümbür atışının sesi, onun alaycı, korkunç kahkahasının yankısıyla karışıyordu; bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Ama kısa sürede çıkmaz sokağa geldi. Geri dönerek sağa döndü. Ve başka bir çıkmaz sokakla karşılaştı.

Kıvrımlı koridorlar daha fazla koridora, oradan da çıkmaz sokaklara, oradan da sıra sıra raflara götürüyordu... Kaybolmuştu. Ve artık ana koridorda değil, daha küçük bir koridorun sonunda, Dorian Gray'in vitray resmine bakıyordu.

"Korkarım ki çıkış yolu yok, sevgili Sasha. Yani, en azından kaçarak değil. İzlemesi ne kadar eğlenceli olsa da."

Çılgılık attı ve hızla döndü.

Adam yine tam arkasında, sadece birkaç adım ötede durmuş, çıkış yolunu kapatmıştı. Sanki bütün zaman boyunca orada, kitaplığa yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamış bir şekilde durmuş gibiydi. Tırnaklarını gelişigüzel inceliyordu. "Ama denemek zorunda kaldığını anlıyorum. Kişisel algılamayacağım. Bu klişe bir durum."

Yanındaki raftan ağır bir kitap alıp, onu bir silah gibi savurmaya hazırlandı. "Benden uzak dur!"

"Sana tek bir şey bile yapmadım." diye homurdandı ve elini göğsüne koydu. "Ve sen *beni* şiddetle tehdit ediyorsun!"

"Kitaptaki beni buraya sürükleyen şey sendin, değil mi?" Kadın ona öfkeyle baktı. "Gölge dokunaçlı şeyler. Beni kaçırdın."

"Ben—" Sözünün ortasında duraksadı. "İyiyim. Evet. Ama sadece zamanı verimli kullanmaya çalışıyordum, hepsi bu. Sana zarar vermeye çalışmıyordum."

" *Boğmaya* çalıştın." Kitabı daha sıkı kavradı.

"Panik yapmanı ya da ağlamana neden olmak istemedim. İşleri senin için kolaylaştırmaya çalışıyordum. Senin iyiliğini

düşünüyordum." Doğruldu ve takım elbisesinin eteğini çekti.

"Yani beni boğdun, sonra da kaçırdın ve *hâlâ* sana şiddet uygulamakla tehdit etme hakkım olduğunu düşünmüyorsun?" Zaten neden bu şeyle tartışarak zamanını boşa harcıyordu ki?

Ve *hâlâ* onun düşüncelerini kelimenin tam anlamıyla *okuyabildiği* gerçeğiyle ne kastettiğini açıklamamıştı.

"Şey, düşüncelerini nasıl okuyabildiğimi *açıklardım* ama bana fırsat verecek kadar uzun süre kıpırdamadın, aptal şey." Ona doğru yürüdü. "Ama sanırım yanlış bir noktadan başladık..." Sırıttı, bir an için biraz fazla keskin olduğunu düşündüğü beyaz dişlerinin parıltısı belirdi.

"Ayak." Bir adım geri çekildi. Adam onun düşüncelerini okuyabiliyordu. Kahretsin. *Kahretsin*. "Her neysen, benden uzak dur!"

"Hım, neyse işte." Ona doğru bir adım attı. "Benim olduğum şey sana imkansız, hatta deli gibi gelebilir."

"Bugün işte bir kitap beni yedi. Sanırım biraz deliliğin mantıklı gelmesine hazırım." Bir adım geri çekildi ve sonunda bir kitaplığa çarptı. Kitaplardan birkaçı yere, ayaklarının dibine düştü. "Ve eğer bir kitap beni yediyse, bu... bir kitabın içinde olduğum anlamına mı geliyor?"

"Aşağı yukarı öyle. Sanırım öyle düşünebilirsin." *Hâlâ* gülümsüyordu, kadının her şeyi bir araya getirmesini izlemekten açıkça keyif alıyordu. "Zekice bir tahmin mi yaptım? Ah, umarım bu sefer zekice bir tahmin yapmışımdır."

Bu sefer mi? Başını sallayarak, neler olup bittiğini olabildiğince hızlı bir şekilde anlamaya çalıştı. Ona baktı. "Resmen rüya görüyorum. Olmalı. Bir kitabın içinde sıkışıp kaldım ve sen de kötü adamsın." Tanrım, rüyaları bazen çok berbat oluyordu. Başını sert bir hareketle Dorian Gray'in vitray penceresine doğru salladı. "Hangisi olman gerekiyor?"

"Size söylemekten nefret ediyorum ama maalesef bunların hepsi çok gerçek. Ama sorunuza cevap vereceğim—ben hangi kötü adamım? Ah, tatlı Sasha'm..." Adam aralarındaki mesafeyi kapatıp elini başının yanındaki rafa koyarak onu adeta kafese aldı. Biraz daha yaklaştı, ta ki sıcak nefesinin kulağına değdiğini hissedene kadar.

Fısıldanan sözler tüylerini diken diken etti.

"Hepsi."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SiDney, hayatının ilk tam anlamıyla yıkıcı panik atağını geçirmemek için çok ama çok çaba sarf ediyordu. Sırtını bir kitaplığın ucuna dayamış, kendisinden yaklaşık on beş metre uzakta, yüzünde nazik ve özür dileyen bir gülümsemeyle duran adama bakıyordu.

Bir dakika önce otel odasıındaydı. Bir dakika sonra, inanılmaz derecede *tuhaf* bir kitap açıldı ve ardından bir el uzandı ve şimdi... buradaydı.

Devasa bir kütüphanede. Güneş, her sıranın sonundaki vitray pencerelerden içeri giriyor, parlak ışık, mekanı sıralar halinde kaplayan cilalı sarı ahşap kitaplıkların üzerinde parılıyordu.

Zemin beyaz ve siyah mermerdendi ve tüm mekan ferah, sıcak ve açık bir his veriyordu. Rahat, davetkar ve... güvenli.

Durum göz önüne alındığında bu çok komikti.

Muhtemelen bu, gerçeklik algısının *tamamen altüst olmasının ardından tam anlamıyla histerik bir krize girmemesinin sebeplerinden biriydi.*

Sebebin diğer bir kısmı da, karşısında duran adamın *hayatında gördüğü en yakışıklı kişi olmasıyla ilgili olabilir.*

O çok yakışıklıydı. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

Kusursuz çene. Kusursuz gülümseme. Uzun boylu, geniş omuzlu, fit. Kum sarısı saçları yüzünün etrafına hafif dalgalar halinde dökülüyordu. Bu ona bir manken ile bir melek arasında bir görünüm

veriyordu. Gözleri, kütüphanenin sıcak ışığında neredeyse kehribar-altın gibi görünen, kendi gözlerini anımsatan açık ela rengindeydi.

Beyaz takım elbise, beyaz yelek, beyaz kravat ve siyah gömlek giymişti. Yakasına sarı bir gül ilıstırmışti.

Yüzündeki gülümseme, onun çektiği acıya duyduğu empati ile bunda bir payı olduğu için duyduğu açık özür arasında kalmışti. "İyi misiniz, Bayan Lancaster?"

Tanrım, sesi soğuk bir günde sıcak kakao gibiydi. Pürüzsüz, tiz ve *mükemmeldi*. Sidney'nin hayatında birçok sevgilisi olmuştı, ama bu adam onun için ideal erkek tipi konusunda yeni bir standart belirliyordu. Gözlerini ondan alamıyordu.

"Derin bir özür diliyorum." Elini göğsüne koydu ve başını eğdi. "Bütün bunların rahatsız edici ve kafa karıstırıcı olduğunu, sizin dünyanızdan biri için bunun çok üzücü olduğunu anlıyorum."

"Kardeşim iyi mi?"

Yüzüne yayılan o gülümseme Sidney'in kalbini neredeyse durduracaktı. "İlk endişen bu mu? O mu?"

"Şu an iyi *olduğumu* biliyorum. Onun iyi olup olmadığını bilmiyorum. Bu yüzden öncelikle onun durumu benim için önemli."

"Muhtemelen çok korkmuştur. Ama zarar görmedi." O güzel gülümseme yerini hüznü ve pişmanlık dolu bir ifadeye bıraktı. "O benim... kardeşimle birlikte. Ona ihtiyacı var, bu yüzden ona zarar vermeyecek."

Orada çözülmesi gereken bir sürü şey vardı, ama bu onu bir sonraki sorusuna getirdi. "Sen kimsin?"

"Eh, maalesef burada iki konuya değinmemiz gerekiyor." İcini çekti. "Biri diğerinden daha karmaşık. Size bir şeyler içeyim mi? Oturmak ister misiniz? Buradan daha rahat bir yere?" Kütüphaneyi işaret etti. "Burası benim evim, ama oturup sohbet etmek için en hoş yer olmadığını biliyorum."

Dostum, senin o sıkı kalçalarını her yere takip ederdim.

Hafifçe kıkırdadı ve ayaklarına baktı.

Ve eğer yanılmıyorsa... acaba adam *kızardı mı?*

Yanakları biraz pembeleşti mi?

Bunu sesli mi söylemişti?

Hayır. Hayır, yapmamıştı. Asla. *O kadar* sakar biri değildi. Gittiği yere giderken kafasını çarpmamıştı.

Başını sallayarak elini şakağına götürdü ve derin bir nefes verdi. "Evet. Aslında, bir içecek ve oturacak bir yer harika olur. Bana kabul etmesi gerçekten zor olacak birçok şeyi açıklamak zorunda kalacağınızı hissediyorum."

"Kısacası," dedi mahcup bir gülümsemeyeyle ondan uzaklaştı ve kendisini takip etmesi için işaret etti. "Bu taraftan, Bayan Lancaster."

"Bana Sidney diyebilirsiniz." Onu takip etti ve evet, manzarayı gerçekten beğenmişti. Özellikle de güzel dikilmiş beyaz bir takım elbise içinde. "Ya da Sid, eğer burada bir süre mahsur kalacaksam." Duraksadı. "Önce bundan başlayalım. Ne kadar süre burada mahsur kalacağım?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Keşke bir cevabım olsaydı." Omuzları düştü. "Bütün bunlar abimin suçu. Hiçbir zaman mutlu olamıyor. Ama sanırım bu onun kaderi. Seni buraya, kız kardeşini ondan kurtarabilme umuduyla getirdim."

Eski ve antika kitapların bulunduğu rafların olduğu çıkmaz sokağa hızla ulaştılar. Bir an şaşırdıktan sonra adam uzanıp bir kitap çıkardı. Kitap alttan menteşeliydi ve kitaplık, filmlerdeki gizli geçitler gibi dönmeye başladı; kızın gerçek hayatta hiç var olmadığını düşündüğü türden geçitlerdi bunlar.

İçeri doğru açıldığında, diğer tarafta bir oturma odası ortaya çıktı. Sanki kırsaldaki bir malikanede geçen, BBC'nin samimi dönem dizilerinden birinden fırlamış gibiydi. Şöminede ateş kısıp ateşte yanıyordu ve sehpanın üzerinde çay çoktan hazırды.

Etrafına bakındıktan sonra kendini düzeltti. Bina, daha çok Regency dönemi aşk romanlarından fırlamış gibiydi. Hani şu nedense hep aliterasyonlu başlıkları olan romanlar var ya, mesela "*Yakışıklı Dük*" ya da "*Cazip Kont*" gibi.

Adam odaya girdi ve kadının önünden geçmesi için eliyle geniş bir işaret yaptı. Kadın başını sallayarak, gördüklerine şaşkınlıkla baktı. *Bu* evin *o* kütüphaneye bitişik olması imkansızdı. Yapısal olarak hiçbir mantığı yoktu.

Bu imkansızdı.

Ama bir kitabın içinden çekilmişti. Bir kütüphaneye. Ve muhtemelen başka bir kitabın içine. Sidney sessizce güldü. "Umarım çayına votka koymuşsundur." Çılgık atıp eşyaları fırlatmamasının tek sebebi, bu adamın, kim olursa olsun, yanında gerçekten güvende hissetmesiydi. Kelimenin tam anlamıyla bir... havası vardı.

"Bunu gerçekleştirebilirim." Adam arkasından kitaplığı kapattı ve *kitaplık sihir gibi*, sanki hiç orada yokmuş gibi duvarın içine kayboldu.

Büyü.

"Haklısın. Yaptığım şey bir bakıma sihir."

"Bunu sesli söylemedim. Söylemediğimi biliyorum." Sidney kanepeye doğru yürüdü ve oturdu, dizleri titriyordu. Mobilya antika gibi görünüyordu ama altında hissettiği şekilde, yepyeni olduğu açıktı.

Ağlayacak gibi hissetti.

"Özür dilerim. Aldatmamaya çalışıyorum ama zor." Adam sehpanın yanına gidip ona bir fincan çay doldurdu. Ceketinin cebinden bir matara çıkarıp içine berrak bir sıvı döktü, bardağı ona uzattı ve matarayı tekrar ceketine soktu. "Hemen orada olunca çok cazip geliyor."

"Bu nedir?"

"Düşünceleriniz."

"Ben..." Sidney ona baktı. "Düşüncelerimi duyabiliyor musun?"

"Hayır, ama onları okuyabilirim." Elini salladı. "Bu—bu karmaşık. Lütfen. Sadece. Baştan başlayalım." Ona yer açmak için karşısındaki sandalyeye oturdu ve kendine bir fincan çay doldurdu. "Öncelikle, bana Erdem diyebilirsiniz."

"Saçmalık." diye homurdandı. "Gerçek adın *Erdem değil*."

"Haklısın. Değil." Gülümsemesi biraz hüzünlüydü. "Gerçek bir adım yok. Bunu kendim seçtim."

Şimdi kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. "Gerçek bir adın yok derken ne demek istiyorsun?" Çayı alıp kokladı. *Evet, Earl Gray ve votka*. İşe yarardı. Bir yudum aldı. Güzeldi. Ve umarım yıpranmış sinirlerini yatıştırırdı.

"Çünkü ben... *gerçek değilim*, anlıyor musun? Senin gibi değilim. Sen doğdun, adın kondu, büyüdün, kendi deneyimlerini yaşadın." Kaşlarını çatı ve çayına baktı. "Ben, sizin türünüzün yazdığı her

şeyden oluşuyorum. Kendinize ve birbirinize anlattığınız hikayelerden."

Sidney uzun süre ona baktı. "Sen... kurgu... hayata mı çıktın?" Aman Tanrım, ciddi anlamda daha fazla votkaya ihtiyacı olacaktı. Belki de biraz da ot. Eğer bugün gördüğü her şeyi görmemiş olsaydı, o lanet olası güzel yüzüne gülerdi.

"Bunun bir parçası."

Önünde bir seçim vardı. Ya başına gelen her şeyin saçmalık olduğunu iddia edip, adamın yüzüne çay fırlatacak ve histerik bir şekilde bağırıp ağlamaya başlayacaktı. Ve muhtemelen bu süreçte hem kendisinin hem de kız kardeşinin ölümüne sebep olacaktı.

Ya da kendini bu çılgın trene bağlayıp yolculuğa devam edebilirdi. En kötü senaryoda ise, tüm bunların bir televizyon programı için hazırlanmış karmaşık bir düzenek olduğu ortaya çıktığında alay konusu olurdu. Ya da bir uyuşturucu etkisi altında olduğu ortaya çıkardı.

Derin bir nefes vererek ikinci seçeneğe yöneldi. Tuhaflığı kabullenmek daha güvenliydi. İmkansız şeyler hakkında paniklemek ve dehşete kapılmak hiçbir şeyi çözmeyecekti. "Sen hangi parçasısın?"

Yüzündeki gülümseme, tam bir gurur ifadesiydi. "Ben her hikâyenin kahramanıyım, hepsi bir arada."

"Demek *bu yüzden* tıpkı Prens Charming gibi görünüyorsun?" Bu onu çok güldürdü, nedenini bilmesine de.

"Şikayet ettiğini görmüyorum. Tam tersine!" Surat astı. Gerçekten de *surat astı*. "Nasıl görüldüğüme ben karar veremem, sizlerin beni nasıl *yazdığına* bağlıyım! Günümüzde kaç tane aşk romanı olduğunu biliyor musun? Her gün, her saat binlerce yenisi çıkıyor! Ve bazıları —" Virtue derin bir iç çekerek sözünü kesti ve hâlâ surat asarak çayına baktı. "Boş ver."

Bu onu daha da çok güldürdü. Tanrım, ne kadar da *sevimliydi*. Kahkahası geniş bir gülümsemeye dönüşürken çayından bir yudum aldı. Evet. Onun yanında panik yapmak zordu.

Ama sonra aklına gelen bir düşünce, yüzündeki gülümsemeyi, kurşun dolu bir balonun ilk uçuşunun aniden sona ermesi gibi, hızla yok etti. "Bekle."

"Hı?" ayından başını kaldırdı. Yüzündeki ifadeyi görünce kaşlarını çattı. "Ah."

"Eğer sen...her kahramansan..."

Virtue derin bir nefes aldı, tuttu ve nefesini verirken aceleyle şu sözleri söyledi: "Size ikiz kardeşimden bahsetmeliyim."

Başını önündeki canavardan yana ÇEVİREN Sasha, elinde tuttuğu ağır kitabı aralarına doğru getirdi ve kitabın sırtıyla canavarın burnuna olabildiğince sert bir şekilde vurdu.

"Ah!" Adam yüzünü tutarak birkaç adım sendeledi. "Adaletsizlik, sahne geçişini kullanmak!"

"Ne?" O bir canavardı ve bir psikopattı. Harika. Tam anlamıyla muhteşem. Ama kadının ona kitapla vurması amacına ulaşmasını sağlamıştı; amacı da onu geri çekilmeye zorlamaktı.

"Kolay bir darbe." Parmaklarını kan arar gibi kontrol etti. Burnuna tekrar dokundu, ikinci kez kontrol etti. "Bunu hiç beklemiyordum," diye mırıldandı.

"Eğer—eğer ben bir kitabın içindeysem ve sen her kötü adamsan—bu, *her* kitabın içinde olduğum anlamına mı geliyor?" Kitabı sanki tekrar onunla vuracakmış gibi havaya kaldırdı, ama ikinci kez işe yaramayacağından da emindi.

Burnunun kanamadığına sevinerek dikkatini tekrar ona verdi. "Evet." Etrafındaki kütüphaneyi işaret etti. "Kurgunun ta kendisine hoş geldiniz. Bu, eee, boyut, isterseniz, tamamen sizin türünüzün anlattığı tüm hikayelerden oluşuyor. Gün geçtikçe ne kadar büyüdüğünü ve *tuhaflaştığını* tahmin edebilirsiniz." Şeytani bir şekilde sırıttı.

Kitabı daha sıkı kavradı. "Bu kitabın üzerinde ne tür uyuşturuca varsa artık kendime gelsem keşke." Gözlerini sımsıkı kapatıp yüzüne tokat atarak uyanmaya çalışmak istedi ama gözlerini önündeki adamdan ayırmaya cesaret edemedi. " *Uyan* Sasha. Uyan ."

"Kötü bir halüsinasyonun ürünü olduğuma mı inanıyorsun?" İnce, siyah bir kaşını kaldırdı. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem

ama bu çok gerçek. Ve şimdi oyuna katılmayı reddetmenin hiçbir faydası yok, değil mi? Ya kafan *güzel* , ki bu durumda Viktorya dönemi edebiyatının çoğuna hoş geldin, ya da değilse—köşede oturup ağlayarak hiçbir şey başaramazsın."

Kahretsin, haklıydı. Eğer bu bir kötü halüsinasyon ise, onun bu halüsinasyon oyununa ayak uydurmak hiçbir şeye zarar vermezdi. "Pekala. Bir dakikalığına bunun gerçek olduğunu varsayalım, çünkü şu an burada mahsur kalmış gibiyim. Ayrıca senin de 'tüm kötü adamların vücut bulmuş hali' olduğunu varsayalım. Benden ne istiyorsun? Beni neden buraya sürükledin?"

"İşte bu ruh hali!" Ellerini arkasında kenetledi. "Ama önce, beni takip edin." Arkasını dönerek çıkmaz koridordan uzaklaştı ve bir köşeyi dönerek gözden kayboldu, kendi kendine bir melodi mırıldanıyordu.

Adam, en hafif tabirle, çok kaba davrandı. Olduğu yerde mi kalmalıydı yoksa onu mu takip etmeliydi? Cevaplar almak ve eve dönme umudunu korumak istiyorsa, onu takip etmesi gerektiğini düşündü.

Ya tüm bunlar sadece uyuşturucu etkisindeki zihninin bir ürünüyse? Hayatı boyunca hayal ettiği son derece yakışıklı kötü adamlardan çok da uzak olmadığını kabul etmek zorundaydı. İçini çekerek onun peşinden gitti.

Köşeyi döndüğünde, onun başka bir koridora doğru kaybolduğunu gördü. Ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı. Sonunda ona yetiştiğinde, bir kitap bölümünü karıştırırken, düşünceli bir şekilde parmağını çenesine vurarak bir şey aradığını gördü.

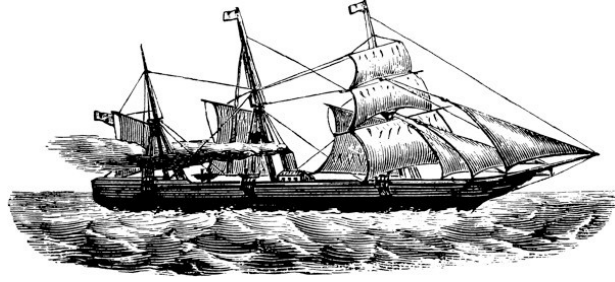
"Adın var mı?" diye sordu. Kadın onu merakla inceledi. Işık onu keskin gölgeler içinde bırakmış, yardıma ihtiyacı yokmuş gibi daha *da* rahatsız edici ve ürkütücü göstermişti. Kadın mesafesini korudu, ama biliyordu ki eğer adam buna karar verirse bu onu kurtarmayacaktı.

"Bana Alçak diyebilirsiniz." Belli ki bir yandan ona dikkat ederken, diğer yandan da doğru kitabı arıyordu. "Kulağınıza saçma gelse de, yüzyıllardır kendim için bulabildiğim en iyi şey bu. Oldukça sevdiğimi söylemeliyim."

"Yani gerçekten insan değilsin?" Bundan şüpheleniyordu ama teyit edilmesi iyi oldu. "Sen daha çok bir yarı insan gibisin—"

“Haha! İşte orada.” Vile raftan bir kitap çekti.
Hiç beklemediği bir anda, ayaklarının altındaki zemin yarıldı.
Karanlığa doğru çığlıklar atarak düşerken gördüğü son şey, el sallayarak veda eden gülümseyen yüzüydü.

TALİHSİZ MACERALAR
BAY SMEE'NİN

Sasha ve Sidney Lancaster tarafından.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

UzaKTan top atışlarının gürültüsü duyuldu.

Yanındaki bir palmiye ağacı, kıymık ve şarapnel parçaları saçılarak patladı. Ağacın üst yarısı devrilirken gıcırdadı, yaprakları düşerken çıtırdadı.

Sasha, ayakta dururken birden irkilerek uyandı. Bu, bir insanın yaşayabileceği en şaşırtıcı şeylerden biriydi herhalde; ayakta uyanmak, gözleri zaten açık. Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken titriyordu.

"Haydi bakalım, pislik köpekler!"

İnsanlar onun yanından koşarak geçiyordu. Tam bir kaos hüküm sürüyordu. Bu sırada beyni hâlâ yükleme ekranını geçmeye çalışıyordu.

Elinde bir kılıç vardı. Boş zamanlarında izlemeye daldığı aptal belgesellerden tanıdığı bir çıkarma kılıcıydı. Kılıca baktı. Bıçağın üzerinde çentikler vardı; epey kötü şeyler görmüştü. Dönemin erkek kıyafetlerini giymişti; müslin bir gömleğin üzerine bağlanmış basit, çizgili bir keten yelek. Dizlikli pantolon ve kolonyal çoraplar giymişti, ayakkabıları solmuş ve yıpranmıştı. Belindeki kuşak, görünüşe göre yirmi farklı kumaş parçasından yapılmıştı.

Üzerinde, bir zamanlar pahalı görünen ama şimdi çok yıpranmış, muhtemelen bir zamanlar koyu kırmızı olan ^{18.} yüzyıldan kalma bir palto vardı. Şimdi ise oldukça aşınmış ve tuz bazı yerlerini siyahımsı griye boyamıştı. Muhtemelen bir zamanlar moda olan ama şimdi çok demode kalmış bir şeydi.

Bunu söylemenin ince bir yolu yoktu; tam bir *korsan* kostümü giymişti . Ama kostüm güzeldi. Broadway'de sahnelenen bir oyundan ya da gişe rekorları kıran bir filminden alınmış pahalı bir kostüm gibiydi. Yine de klişe bir korsan kostümüydü.

"Bu *da neyin* nesi?" Bundan daha ileri gidemedi.

Muhteşem!

Daha fazla top atışı.

O sırada, kurşun ve çelikten oluşan ağır top, yaklaşık yirmi metre uzaktaki kumlu sahile saplandı ve havaya parçacıklar saçıldı.

Birisi kolundan tuttu ve onu herkesin koştuğu çalılıklara doğru sürüklemeye başladı. "Ayaklarınızı çekin, Bay Sme—" Yaşlı, sakallı bir yüz ona döndü. Dişleri yoktu ve derisinin dokusu deriye benziyordu. "Çocuklar için ateş ediyorlar ama neye vururlarsa vursunlar! Topları hedefleyemezsiniz!"

Bay Sme?

Burada neler oluyordu böyle?

Kendine aşağıdan bakarken, hâlâ kendisi olup olmadığını hızlıca kontrol etmesi gerekti. O gün yaşanan tüm saçmalıklardan sonra, birdenbire bir erkek olmuş olma ihtimali oldukça yüksekti. Hayır, hâlâ bir kadındı ve hâlâ tamamen kendisiydi. En azından *buna katlanmak zorunda değildi*.

Ama diğer korsan onu hâlâ sürüklüyordu ve o da yetişmek için koşmaya başladı. Ya bunu yapacaktı ya da tökezleyip kumsalın bittiği ve adanın daha sık ormanının başladığı çalılık alana vurmuş veya rüzgarla savrulmuş kumları, dalları ve kuru deniz kalıntılarını yiyecekti.

Eğer korsan ona Bay Sme diye seslenirse...

Korsan da "Çocuklar"dan bahsetmişti.

Bu muydu...?

Ani bir şekilde açıklığa daldılar.

Yaşlı korsan, kılıcını çekmek için bileğini bıraktı. Savaş çığlığı atarak ileri koştu. Sasha ise orada öylece durup, karşındaki manzaraya şaşkınlıkla bakakaldı.

Bu bir savaştı. Korsanlarla, sanki kurtlar tarafından büyütülmüş gibi giyinmiş ergen erkekler arasında düpedüz bir *kılıç dövüşüydü* .

Üzerleri kirliydi, saçları uzun ve dağınıktı, her birinin kendine özgü bir tarzı vardı, sanki garip bir kabileye aitmişler ve bu onların kişisel işaretiymiş gibi. Doğaçlama silahlarla veya korsanlardan çaldıkları şeylerle savaşıyorlardı.

Birdenbire kahkaha attı. Kendini tutamadı.

Burası Neverland'di.

O, Neverland'deydi!

Ve o, Hook'un korsanlarının Peter Pan'ın *Kayıp Çocuklarıyla savaştığını izliyordu!*

"Eğer bunların hepsi bir uyuşturucu etkisi ise, bu—bu oldukça iyi. Vay canına." Derin bir nefes vererek gülümsedi. Çocukluğunun en sevdiği hikâyelerden birine ön sıradan tanıklık ediyordu. Peter Pan'ın kendisinin ne zaman ortaya çıkacağını merak etti! Ya da—

Hook'un korsanlarından biri karnını yarıp geçerken Kayıp Çocuklardan biri çığlık attı. Bağırsaklarını yerinde tutmaya çalışarak geriye doğru sendeledi. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Uzun zaman önce, küçük bir çocukken Sasha bir çizgi roman okuyordu -hangisi olduğunu bile hatırlamıyordu- ve "gelgiti bir çay fincanıyla geri tutmak gibi" ifadesine rastlamıştı. Bu ifade hayatı boyunca aklından çıkmamıştı.

Ve belki de on üç yaşından büyük olmayan o genç çocuk, karnını tutarak vücuduna tam olarak bunu yapmaya çalışıyordu. Acı içinde ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü, kanlar ıslak bir *şapırtıyla* ayaklarının dibindeki kuma ve kuru otlara döküldü.

Sasha elleriyle ağzını kapattı.

Bu, onun resimli kitabında yoktu.

Korsanın durmasını bekliyordu. Az önce bir çocuğu öldürmüştü! Ama bunun yerine korsan kahkaha attı. Bir çizmesini kaldırıp ölmekte olan genci sırt üstü yere serdi. Eğilerek çocuğu sağından birkaç santim yukarı kaldırdı, kılıcını havaya kaldırdı ve...

Sasha, bir kılıç darbesiyle insan kafasını kesmenin mümkün olduğunu biliyordu.

Ama bunun için çok özel bir kılıç türü ve çok temiz bir vuruş gerektiğini de biliyordu. Bu... öyle değildi. Bu bir kasap bıçağıydı. Bu, *hâlâ hayatta* olan bir genci doğrayan bir adamdı. Vücudu önce acıdan

sarsıldı, sonra şoktan gevşedi ve sonunda korsan gencin başını omuzlarından ayırırken ölümün merhameti devreye girdi.

Korsan yukarı baktı ve gözlerinin içine baktı. "Sergilemek için bir tane, Bay Smee! Kaptan bunu kimin getirdiğini mutlaka bilsin." Kafayı ona fırlattı.

Ayaklarının dibinde durdu, boynunun kanlı kesik yerinden hâlâ kan sızıyordu.

Sasha döndü, bir adım kadar ilerledi ve yere yığılmamak için bir palmiye ağacına yaslanarak bir çalının içinde kustu. Soğuk terler içinde bir an nefes almakta zorlandı.

"Bunların hiçbirisi gerçek değil," diye mırıldandı kendi kendine. "İyisin. Her şey yolunda. Bunların hiçbirisi *gerçek değil*." Ya uyuşturucu kaynaklı bir halüsinasyondur ya da sadece... tuhaf, büyülmüş bir kurgusal dünyanın parçasıydı. O çocuk gerçek değildi. Bu öylece olup bitmemişti. Sayfadaki kelimeler. Bir hikayenin tetiklediği sahte duygular, hepsi bu.

Kafa yoktu. Kimse *gerçekten* ölmemişti.

"Haklısın. İnsanlar neden hikayelere bu kadar *üzülüyor* ? "

Aynen öyle.

Döndü ama adam orada değildi. Sesini duymuştu, o İngiliz aksanını ve keskin, ölümcül tonunu.

"Yeter!" diye bağırdı kavgadan biri. Kayıp Çocuklar yeniliyordu ama korsanlar da kurtulamamıştı. O çalılıkların arasında kusarken ve varoluşsal bir krizden kurtulmaya çalışırken, birkaç kişi daha ölmüştü, belki de gerçek olmayanlar da ölmüştü.

Bir adam sahaya girdi. Ve onun Peter Pan olduğundan hiç şüphesi yoktu. Diğerlerinden daha yaşlıydı—belki on sekiz ya da on dokuz. Daha uzundu, geniş omuzluydu, camı kesebilecek kadar keskin bir çenesi vardı, ama yine de yüzündeki çocuksu masumiyeti kaybetmemişti. Saçları, gözlerinin önünde sallanan, kabaca kesilmiş sarı bir tutamdı.

Kayıp Çocuklar'dan daha resmi kıyafetler giymişti. Daha doğrusu, "kıyıya vuran her şey"den ziyade, daha resmi olarak kıyafet *sayılacak* parçalar giymişti. Akranlarından çok korsanlardan birine benziyordu, ancak onu diğerlerinden ayıran şey, korsanların açıkça değer verdiği

gösterişli süslemelerden veya ıvr zıvırlardan hiçbirini giymemiş olmasıydı.

Peter Pan kemerinden bir kılıç çıkardı ve onu önünde tuttu. "Kim bana meydan okumaya cüret eder?"

Korsanların hepsi anında ondan uzaklaştı. Hiç kimse Peter Pan'dan bir parça istemiyordu. Geriye kalan Kayıp Çocuklar ayağa kalkıp liderlerinin peşinden ormana doğru koşarak çalılıkların arasında kayboldular.

Kahraman zaferle gülümsedi. "Korkaklar. Eğer karşı koyup savaşmayacaksanız, geminize geri koşun ve kaptanınıza söyleyin—"

"Peki, *tam olarak* bana ne söylemelerini istersiniz?"

Sasha yıllar boyunca Kaptan Hook'un birçok tasvirini görmüştü. Çoğu zaman, yapmacık, gösterişli ve gülünç bir karakter olarak gösteriliyordu. Bazen de yakışıklı ya da yanlış anlaşılmış biri olarak canlandırılıbiliyordu.

Ama hayatında daha önce hiç, ormanın havasını *buz gibi yapan adamın bir benzerini okumamış veya görmemişti*.

İlk bakışta kim olduğu aşıkardı. Uzun, dalgalı siyah saçları ensesinde kırmızı bir kurdeleyle toplanmıştı. Siyah bir keçi sakalı ve kömür gibi gözleri keskin yüz hatlarını tamamlıyordu. Siyah ve gümüş detaylarla süslenmiş, manşetlerinden dantel sarkan uzun, koyu kırmızı bir palto giymişti. Siyah deri pantolonu, üst kısımları aşağı doğru kıvrılan diz hizasına kadar uzanan botlarının içine sokulmuştu. Hatta taktığı üç köşeli şapkanın arkasından büyük bir siyah tüy çıkıntısı bile vardı.

Ve işte orada, sağ elin yerine, o meşhur eğri büğrü, sivrilmiş metal parçası duruyordu.

Sadece bu tanımlamaya bakarak, sıradan bir Kaptan Hook olabilirdi. Her şey ayrıntılarda ters gidiyor gibiydi. Ceketinin alt kısmı kömürleşmiş ve muhtemelen kurumuş kanla kaplanmıştı, bu da alttan üste doğru garip bir renk geçişi oluşturuyordu. Dantel yırtılmış ve sepya lekeliydi. Ceketindeki gümüş düğmeler kararmış ve kırılmıştı.

Ve kanca—kanca kavisli, pürüzsüz ve parlak bir şey değildi. Cilalanıp şımartılmış, ucu mantarla kapatılmış, gösterişli bir kadife

kutuda saklanan bir şey de değildi. Hayır, o, tırtıklı, öfkeli, kötü görünümlü bir şeydi.

Düzleştirilip bıçak gibi bilenmişti. Çeliği koyu bir renge kadar yağlanmış, bazı yerleri paslanmış, bazı yerleri ise paramparça olmuştu; bu bir öldürme aletiydi ve *sık sık kullanılıyordu*.

Belki de dayandığı kanca kadar hayal ürünüydü ama çok farklı şeylerin hayalini kuruyordu.

O tam olarak buydu. Hayatında daha önce gördüğü Kaptan Hook versiyonları bir rüyada yaşayan versiyonlarsa, karşısında gördüğü şey bir *kabustu*.

Hook, ona bakmadan yanından geçti, gözleri Peter Pan'e kilitlenmişti. "Nezaketi bir kenara bırakıp, *eski dostum*, doğrudan sonuca varalım mı?"

Peter gergin bir şekilde bir adım geri çekildi; Kaptan Hook'tan açık bir dövüşte korktuğu açıktı. Bu, her zaman düşmanına üstünlük sağlayacağından emin olan, küstah ve gülen çizgi film karakteri değildi.

Hook kılıcını Pan'a doğrulttu. "Dur ve savaş. Ya da kaç. Her zaman yaptığın gibi."

Peter irkildi. "Çünkü *adil dövüşmüyorsun*."

Hook güldü, bu ses kadının tüylerini diken diken etti. " *Beni kötü teknikle dövüşmekle mi suçluyorsun? Pff! Sadece böyle dövüştüğümünden şikayet etmek istiyorsun*." Kancayı kaldırdı. "Son zamanlarda bıçağı sol elimle kullanmamın suçu kimde, evlat?"

Çalıların arasından biri fırlayarak çıktı, henüz bacaklarını nasıl kullanacağını çözememiş bir yavru ceylana benziyordu. Mavi pamuklu bir elbise giymişti. Sasha onu görür görmez yüzünü tanıdı.

Mecburdu. Sonuçta kendi yüzüydü. "*Sid!*" Kız kardeşine doğru koşmaya başladığının farkına bile varmadan bacakları hareket etmeye başlamıştı.

"Sasha!" diye karşılık verdi Sidney, ona doğru koşmaya başladı.

Sasha, az önce kan gölüne dönmüş olan yerin ortasında neredeyse onunla çarpışacaktı; ölü bedenleri ve kan birikintilerini umursamadan kız kardeşine umutsuzca sarıldı.

Sidney çoktan omzuna yaslanıp ağlıyordu. "Çok korkuyorum, çok korkmuştum, hala korkuyorum—aman Tanrım, Sash, bu adam—senin

adamin, seni uyarmamiz gerek—iyi misin? Sana zarar verdi mi? Neler oluyor?" Sidney kekeliyordu.

Sasha onu suçlayamazdı zaten. O da aynı şeyi hissediyordu. "Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum—" Sidney'i sıkıca kucakladı, içini bir rahatlama kapladı. Hayır, rahatlama yanlış kelimeydi. "Umarım bunların hiçbirisi gerçek değildir..."

Sidney burnunu çekti, başını kaldırdı ve gözyaşlarını sildi. "Aynı fikirdeyim. Belki de hâlâ uyuşturucu yüzündendir?"

"Belki." Ama artık bunun öyle olmadığına inanmaya başlamıştı. "Ben—"

"İkiniz de *ortamı mahvediyorsunuz* !" diye sızlandı Hook uzun bir iç çekerek. Ama bu, daha önce kullandığı ses tonu değildi. Bu, Vile'in ses tonuydu.

Ah, şimdi anlamaya başlıyordu.

"Bırakın gidelim!" Arkasını dönerek, aslında Vile olduğunu tahmin ettiği Kaptan Hook ile ikiz kardeşi arasında bedenini korudu. "Neden beni buraya getirdiniz? Neden *onu* şimdi bu işe bulaştırdınız?"

"Öncelikle, kız kardeşinizin burada olmasıyla hiçbir ilgim yok." Kaptan Hook gözlerini devirdi. Ancak sesi hâlâ Vile'in sesiydi. Bütün tavrı değişmişti. Bir rol oynayan bir aktör gibi, Hook'un duruşu daha rahat, daha kibar, korsan kaptanından çok *Vile'a* benzeyen bir hale gelmişti. Sasha, gözlerinden birinin ürkütücü bir mor renkte parladığını gördü.

"Bu bir yalan ve bunu sen de biliyorsun." Peter Pan, kılıcını hâlâ havada tutarak yanlarında duruyordu. Sesi de değişmişti, ancak Sasha onu tanımadı. Bunun artık Vile'in muadili kimse olduğunu varsaydı. "Sasha'yı ilk sen kaçırdın."

Hook-Vile, ya da her neyse, bir adım öne çıktı. Şekli parıldadı ve bir serap gibi Kaptan Hook'un sureti kayboldu, yerini en az onun kadar tuhaf olan Vile sureti aldı. "Bu teknik bir ayrıntı ve bunu sen de biliyorsun."

Ve tıpkı bir rüya gibi, etraflarındaki dünya da onunla birlikte kayboldu. Çok geçmeden, Sasha'nın uyandığı kütüphanede duruyorlardı.

Sidney ona sıkıca sarıldı. Giysileri değişmişti. Sasha artık korsan Bay Smee değildi ve Sidney, Sasha'nın ikiz kardeşinin diğer kitaba

düşmeden önce giydiğini sandığı şeyi giyiyordu.

Peter Pan olan adam, şimdi onun Vile'in "kardeşi" olduğunu varsaydığı kişiydi. Ve tıpkı Sasha ve Sidney gibi, onlar da bir bakıma ikizdi...

Birbirlerinin ayna görüntüsü gibiler. Tam kopyaları, ama ters çevrilmiş. Biri açık, biri koyu. Biri altın sarısı, biri mor. Biri bronzlaşmış, biri soluk. Biri iyi, biri...kötü .

"Vay canına," diye mırıldandı Sasha ve Vile'in daha neşeli ikizine bakmaktan kendini alamadı. Belki de flört etmeyi sevmiyordu ama bu, yakışıklı bir adam gördüğünde onu takdir etmediği anlamına gelmiyordu. Ve baktığı adam trafiği durdurabilecek kadar yakışıklıydı.

"Öyle değil mi?" diye mırıldandı Sidney. "Manzara güzel."

"İkiniz de *bir anlığına odaklanabilir misiniz?*" Vile gözlerini devirerek onlardan uzaklaştı. "Hepimiz gayet iyi biliyoruz ki, şu Erdem yakışıklılığın ve *prensliğin parlayan örneğidir*. Varoluşunun tüm amacı bu zaten!"

"Sadece sevmeye layık olmayan kişi olduğu için kıskanıyor." Virtue, ikisine de hüzünlü ve anlayışlı bir gülümsemeyle baktı. "Ona karşı sabırlı olmalısınız. Canavar olmak onun için bazen zor olabiliyor."

Vile, derin bir öfkeyle homurdandı. Vücudu adeta eriyip gidiyordu —bunu tarif edecek iyi bir kelime yoktu, sadece *eriyordu*. Öfkesi onu ele geçirirken insanlığı da yavaş yavaş kayboluyordu. Görünmez bir güç tarafından çekilmiş gibi, vücudunun yarısını karanlık kapladı. Bu karanlık, etrafındaki dünyaya, kitap raflarına ve masaya yayılmaya başladı. Tıpkı kitaptan çıkan dallar gibi. "*Beni bir çocukmuşum gibi görme, beceriksiz yarı zekâlı!*"

Sasha kaskatı kesildi ve Sidney'e sarıldı; ikiz kardeşinin de ona aynı şekilde sarıldığını hissederken, bir zamanlar Vile'in insan bedeni olan karanlıkta onlarca insanlık dışı, korkunç mor *gözün* açılıp kapanmasını izledi.

"Kardeşim. Onları korkutmayı bırak." Virtue onların önüne geçti. Onları koruyordu. Kahraman ve Kötü Adam.

Kahraman ve canavar .

Elbette ki kötü adam tarafından *kaçırılmıştı* . Tabii ki, bu onun şanssızlığıydı.

Vile, onlara sırtını dönerek boynunu çıtlattı. Vücudu küçüldü ve bir kez daha insana benzedi. Tabii ki, başarabileceği kadarıyla. Yine de bazı kısımları biraz farklıydı.

Onlara doğru döndü, ellerini paltosunun üzerinden düzeltti. "Varoluşumun bütün amacı bu olduğuna göre, onları korkutmamak zor. Sizin rolünüz var, benim de." Kravatını düzeltirken derin bir nefes aldı. "Ama evet. En baştan başlayalım. Ki bu, daha önce birinin de dediği gibi, başlamak için *çok* iyi bir yer."

Elini kaldırıp parmaklarını şıklattı.

** Ve her zaman onların yanlış kısımlarına odaklanıyorlar gibi görünüyor. Açıkça gösterilen cinayet mi? Çocuk masallarına uygun. Açıkça gösterilen rızaya dayalı seks mi? Defol git, Babil'in fahişesi! -V*

** Bu kelimeyi gerçekten çok seviyorum... -V*

BEŞİNCİ BÖLÜM

anDa Vile parmaklarını şıklattığı , Sasha'nın etrafındaki dünya, sanki çok hızlı hareket eden bir koşu bandındaymış gibi hızla geçip gitti. Hareket etmeseler de, Sasha hareket ediyormuş gibi hissetti. Kollarını savurarak şaşkınlıkla çığlık attı.

Virtue, ikiz kardeşinin de benzer bir tepki vermesi üzerine Sidney'e en yakın duran kişiydi. Sidney'i yakaladı ama ikisini birden yakalayamadı. Şanssız kaybeden Sasha oldu ve inleyerek yere yığıldı.

Her şey aniden durduğunda, yüzüstü mermer bir zemine düşmüştü.

Onu *yakalayabilecek* olan Vile, sadece başını salladı ve ona aşağılayıcı *bir şekilde "Tsk" dedi* . "Gerçekten de çok sakarsın."

"Ve gerçekten de tam bir *aptalsın* ." Sasha başını eğdi ve iç çekti. Kurgusal, esrarengiz canavar yarı tanrıya hakaret etmemeliydi belki de, ama sinirleri yıpranmıştı ve sabrı tükenmek üzereydi.

"Ne yazık ki, evet, bu işin bir parçası. Sizin gibilerin beni dönüştürdüğü halim bu." Vile, her zaman takındığı o hafifçe eğlenmiş gülümsemeyle onun yanında duruyordu.

Sanki etrafındaki her şey çocukların şakalarıymış ve o bunların hepsinin üstündeymiş gibi davranıyordu.

"Bunu sen düşündün, ben değil." diye kıkırdadı.

Sasha dizlerinin üzerine doğrulup gözlüklerini düzeltti. Aptalca zihin okuma oyunları. Etraflarındaki kütüphane karanlıktı; tam

üzerlerindeki bir ışık dışında tüm ışıklar kapalıydı. Nerede olduklarını görmek imkansızdı. "Lütfen kafamdan uzak dur."

Ayağa kalkmak için hamle yaptığında, Vile ona doğru elini uzattı. Kadın gözlerini ona dikti ve elini sıkmadı.

"Ha, şimdi yardım istemiyor musun? Kararını ver artık, aptal şey." diye homurdandı. "Ya centilmenlik istersin ya da istemezsin. Hem esirgenmesine hem de teklif edilmesine gücenemezsin."

"Sorun bu değil. Sadece elini çekmeyeceğine veya kolumu koparmayacağına güvenmiyorum."

"Ah! Evet, *bu* yardımımı reddetmek için son derece geçerli bir sebep." Güldü. "Yanlış sonuçlara vardığım için beni affedin." Ama eli hâlâ oradaydı, avuç içi yukarı dönük. "Hadi ama, bana güvenebilirsiniz."

Evet. Hayır. Kendi başına ayağa kalktı ve dizlerini silkeledi. "Neler oluyor? Lütfen en azından neden bunu bize yaptığınızı açıklayınız?"

Vile mırıldandı ve elini arkasına sakladı, teklifini reddetmesinden alınmamıştı. Ondan uzaklaştı. "Ah, canım. Tek yapman gereken kibarca sormaktı." Bu sefer parmaklarını şıklattığında, eski depo lambalarının çıkardığı o *tıkırtılı* sesle ışıklar yandı. Bu ona eski bir Frankenstein filmini hatırlattı.

Sıra sıra ışıklar tek tek yanarak, etraflarından uzaklaşacak şekilde genişledi.

"Kurgunun *ta kendisine hoş geldiniz!*" Vile kollarını kaldırdı ve bir daire çizerek etrafı işaret etti. Devasa koridorların kesiştiği bir yerdeydiler. Altlarında, mermer zeminde, çok fazla noktaya *sahip* devasa bir pusula gülü vardı. Bakmak neredeyse akıl almazdı. Etraflarındaki her noktadan, inanılmaz derecede uzun, uzaklara uzanan bir kitap koridoru uzanıyordu. Kitap sıraları, uzaklara doğru uzadıkça hala ışık saçmaya devam ediyordu.

Her ana koridorun mermer zeminine bir kelime işlenmişti. *Korku. Fantastik. Bilim Kurgu. Romantik. Gizem. Gerilim. Aksiyon.* Ve böyle devam ediyordu. Koridorlar içeri doğru indikçe dallanıyordu.

Türler. *Türler denizi.* "Aman Tanrım..."

"Ve genişlemeye, bölünmeye ve alt bölümlere ayrılmaya asla son vermiyor." Virtue sessizce iç çekti. Hâlâ Sidney'in yanında duruyor,

onu koruyordu. "İyi günde de kötü günde de."

"Dünyamıza hoş geldiniz. Binlerce yıldır insanlığın tüm hikâyeleriyle inşa edilmiş bu yer, bizim egemen olduğumuz bölgemizdir." Vile, yanlarına doğru kollarını açarak bir daire çizdi. "Hayal edebileceğiniz her türlü hikâyeye!"

Vile kollarını gürültüyle yanlarına düşürdü. "Ve bunların her biri *sıkıcı*. Tüm dekoru, çok fazla apostrof içeren süslü isimleri bir kenara bırakın, temel hikayelerin hepsi *tamamen aynı*."

Sasha onu izledi. Tıpkı radyoda kanalları çok hızlı değiştiren biri gibi, tek bir cümleyle gururdan öfkeye, oradan da hayal kırıklığına geçmişti.

"Hiçbir şey yeni değil. Hiçbir şey eşsiz değil. Hiçbir şey beklenmedik değil." Vile, diğerlerini görmezden gelerek onun bakışlarıyla buluştu ve gözlerini ondan ayırmadı. "Ve biz çok *sıkıldık!*" Sesi kütüphanede yankılandı.

Virtue araya girerek, "O sıkılıyor. Ben iyiyim," dedi.

"Peh." Vile elini savurarak onu küçümsedi. "Yalan söyleme ve ortalıkta tepinmekten ve kendini oynamaktan zevk almıyormuş gibi yapma. Bu işte benim kadar senin de rolün var."

"Ben sadece seni durdurmaya çalışıyorum. Bunu sen başlattın. Her zaman sen başlatırsın." Virtue, Vile ve Sidney'in arasına girdi.

Bu sırada Sasha tek başına kalmıştı. Yani, çoğunlukla. Vile onun yanında beliriyordu ve bunu yapmak istediği de anlaşılıyordu.

"Çünkü sen benimlesin, sevgilim. Sevgili kız kardeşin benim kardeşimin en büyük destekçisi, sen de benimkisin." Vile dişlerini göstererek sırttı. "Bir fikrim var. Doğrudan gotik romantizme geçsek nasıl olur da seni kollarımda bayılırken alıp götürebilsem?"

Harika. Şimdi de onunla flört ediyordu. Ya da onu tehdit ediyordu. Ya da her ikisi birden.

Vile kıkırdadı. "Şimdi anlıyorsun."

Doğru. Sasha gözlerini kıstı. Zihin okuma numarası can sıkıcı olmaya başlamıştı. "Açıklama lütfen."

"Pekala, peki." Ondan bir adım geri çekildi. "Keyif kaçırın. Ama sanırım bunun için daha sonra bolca zamanımız olacak. Çünkü, görüyorsun ya, kardeşimle ben bu oyunu son birkaç, eee, sonsuza dek oynuyoruz."

"Oyun oynuyor," diye düzeltti Virtue onu.

Vile, sözü kesilmemiş gibi devam etti. "Kurallar oldukça basit. Her birimiz Dünya'dan bir şampiyon seçiyoruz. Bizim gibi ikizler. Şiir ve simetri, vesaire, vesaire. İşte burada sen devreye giriyorsun." Aralarındaki mesafeyi tekrar kapatarak başını Sasha'ya yaklaştırdı. "Ve şampiyonlarımızı seçtikten sonra, *üç maçlık basit bir oyun oynuyoruz...*"

Başını hızla ondan çevirdi. "Üç maçın en iyisi derken ne demek istiyorsun? Üç ne?"

"Ne düşünüyorsun? Tabii ki hikayeler!" Vile kahkaha attı, ellerini cırıptı ve ondan uzaklaştı. "En sevdiğimiz hikayelerden oluşan bir seçkiyle bize katılacaksın."

Bu, az önce nerede olduklarını açıklıyordu. "Ama bir hikâyeyi nasıl kazanırsınız?" İşte bu onu tedirgin ediyordu. "Yani, olay örgüsünü kim 'kazanır'?"

"Hım. Eskiden böyle değerlendirirdik. Ama bu her zaman çok fazla sinir bozucu akademik tartışmaya yol açardı." Vile kol düğmelerinden birini düzeltti. Küçük silüet halindeki kurukafalardı. "Bu yüzden şimdi, biraz daha somut bir şeye yöneliyorum."

"Ne gibi?" Cevaptan çok korkuyordu.

"Hayatlar." Beyaz dişlerini şeytani bir şekilde sırttı. Bir elinde üç parmağını kaldırdı. Her kelimedede bir parmağını indirdi. "Üçünün. En. İyisi."

Sasha boğazındaki yumruyu yuttu ve Sidney'e baktı. "Biz... hikâyede ölüyoruz, bu bir yaşam mı sayılıyor?"

Başını salladı.

Video oyun kuralları. Harika. Gerçekten harika. "Peki ya biri üçüncü kez kaybederse?"

"Sonsuza dek ölüsün. Kaybettin." Sanki bu dünyanın en sıkıcı ve normal konuşmasıymış gibi diğer kol düğmesini düzeltti.

"Peki ya hayatta kalan kişi?"

"Hım? Ah, gidebilirler." Vile omuz silkerek geçiştirdi. "Eğer hâlâ akılları başlarındaysa ve acılarından kurtulmak istemiyorlarsa, tabii. Bazen son maça ulaşmak için birkaç düzine hikaye gerekebilir. Hikayeler genellikle berabere biter veya özellikle yarışmacılar ilk başta oynamak istemiyorlarsa uzun süre uzayabilir." Sırıtmaları

acımasızlaştı ve Sasha yanılmıyorsa, dişleri bir anlığına sivri uçlu olabilirdi.

Virtue onlara, "Onun için gerçekten üzgünüm," diye mırıldandı. "Bazen böyle oluyor ama bu gerçekten onun suçu değil."

Sasha, Virtue'nun ikiz kardeşinden ne kadar gülünç derecede farklı olduğuna gülmek istedi. Ama sanırım ikisinin de asıl özelliği buydu. Derin bir nefes aldı, sormanın anlamsız olduğunu biliyordu ama denemek zorundaydı. "Bırak bizi, Vile. Lütfen."

"Sence işe yarar mı?" İnce, siyah kaşını kaldırdı.

"Hayır. Ama denemeye değirdi." Duraksadı. "Etrafımızda olup bitenleri görmezden gelip yere oturmamak için ne gibi bir teşvikimiz var ki?"

"O zaman hikâyeyi kurgulamayı bana bırakacaksın. Ve inan bana, canım, bu işin inanılmaz derecede karışmasını sağlamanın çok hızlı bir yolu. Kendi halime bırakıldığımda her zaman kendi eğlencemi yaratacağımdan eminim." Onun dehşete düşmüş ifadesini görünce kaşlarını çattı. "Cevabı bilmek istemiyorsan sorma canım. Ve bana o bakışı atma. Bu oyunun berbat olması gerekmiyor! Şöyle düşün: En sevdiğin tüm hikâyeleri deneyimleyeceksin. Kiminle tanışmak istersen. Nereye gitmek istersen. Kiminle sevişmek istersen—"

"Kardeşim!" diye sözünü kesti Virtue. "Kuralların diğer yarısını da söyle onlara. İkisinin de sağ çıkmasını sağlayacak kısmı."

Vile iç çekti ve başını salladı. "Onlara bu kısmı neden anlatmakta ısrar ettiğini anlamıyorum. Her seferinde umutlarını daha da yükseltiyor. Çok acımasızca."

"Umut asla acımasız değildir."

Aman Tanrım, Virtue gerçekten de buna inanmış gibiydi. Sasha, olan bitene hâlâ şok içinde bakıyordu.

"Zamanla bu durumdan kurtulacağını düşünürdünüz, ama işte hâlâ burada duruyor, ama sanırım ikimiz de kendi doğamızla yaşıyoruz, başka bir şey değilse bile." Vile, dile getirilmeyen düşüncelerine bir kez daha cevap verirken elini yüzüne sürdü. "Pekala, kardeşim. İşte sana sundukları yem. İkinizin de hayatta kalıp Dünya'ya geri dönmenin bir yolu var; o da bize tamamen yeni bir şey anlatmak."

"Yeni mi?" Sidney gözlerini kırptırdı. "Tamam. Kolay. Mesela—tamam, devasa mor bir tavuk. Lazer atan. Kolları timsah olan. Ve bir uzaylı. Ve—ve gözleri roketatar olan. Bir sincapla evlenen. Bitti! Yeni."

"Az önce tarif ettiğiniz şey, üzerine bilim kurgu ve fantezi katmanları eklenmiş tipik bir aşk hikayesi. Hiç de yeni değil." Vile gözlerini devirdi. "Sıfat ve tanımlayıcı koleksiyonunuz tamamen rastgele seçilmiş. Bir piyango makinesi bile bunu yapabilir. Bu *hikaye anlatımı değil*."

"Hikayeye yeni bir boyut katmak istiyor. Öngörülemeyen bir şey. Gerçekten beklenmedik bir şey." Virtue çarpık bir şekilde gülümsedi. "Belki de anlattığımız hikayelerden yola çıkarak, bizi şaşırtacak yeni bir boyut bulabilirsiniz. Sonra ikiniz de eve gidebilirsiniz."

"Bunu başarabilen kaç kişi oldu ki? Sana yeni bir şey söyleyebilen?" Sasha cevabı gerçekten bilmek istemediğinden oldukça emindi, ama tıpkı söylenmesine rağmen başını öne eğmek gibi, yine de sordu.

Vile'ın yüzündeki ifade, ellerini arkasında birleştirmiş, yumruk atmaya değer bir küstahlıktı. "Tam olarak?" Sanki kafasında sayıyormuş gibi duraksadı. "*Hiç kimse*."

"Peki ya bugün bize kitapları getiren iki adam?" Sidney kaşlarını çatı. "Onlar hayatta kaldılar."

"Bir tanesi. İki kitap. İsterseniz hızlı ulaşım sağlayabiliriz. James'in başına ne geleceğini merak ediyorum. Kardeşi kolay kolay pes etmedi, bu kesin." Vile omuz silkti.

"Jordan. Hayatta kalan Jordan'dı. James öldü." Virtue gözlerini kapattı ve sanki çılgılık atmak istiyormuş gibi baktı.

"Her neyse."

Sasha Sidney'e bakmak için döndü. Üç maçın en iyisi. Bu sadece bir yarışma değildi, aynı zamanda— "Kahretsin." Siyah defter ve beyaz defter. Wendy ve Bay Smee. Elini yüzüne vurdu. "Kahretsin!"

"Sonra, kesinlikle. Ama erotik olanlar bodrumda saklanıyor." Vile küçümseyerek burnunu çekti. "Eğer ortalıkta dolaşmasına izin verirsek, diğer türlerle karışıp sorun çıkarabiliyor."

"Bu öyle değil—" diye inledi. "Boş ver!" Gözlüklerini çıkarıp siyah boğazlı kazağının kenarıyla temizledikten sonra tekrar taktı. "Bu bir hayatta kalma oyunu değil. Bu bir *ölüm kalım savaşı*, değil mi? Bizi

birbirimize karşı oynatıyorsunuz! Ben sizin tarafınızdayım, o da onun tarafında!”

“Hayır! Bunu yapmayacağım—” Sidney ellerini havaya kaldırdı ve olay yerinden on iki adım uzaklaştı. “Öz kız kardeşimi öldürmeye kalkışmayacağım!”

Bu durum Vile'ı histerik bir kahkaha krizine soktu. Kolunu Sasha'nın omzuna atıp onu yanına çekti.

Sasha ne yapacağını bilemeden donakaldı. Adam çok güçlüydü. Eski kitapların ve hafif güllerin kokusu burnunu sardı.

“Pekâlâ! O zaman, ‘yeni’ bir şeye dönüştürmek için bolca hikâyeniz olacağını tahmin ediyorum, değil mi? Birbirinize karşı asla çalışmayacağınıza yemin ederek başlayıp, öyküler romana, romanlar da destana dönüşürken yavaş yavaş deliliğe veya nefrete sürüklenen ilk çift siz değilsiniz. Çok geçmeden birbirinizin *boğazına yapışacaksınız*, sözlerimi unutmayın.”

Vile'dan uzaklaşan kadın, şimdi de hepsinden öfkeyle uzaklaştı. “Ve biz bu konuda hiçbir söz hakkına sahip değiliz.”

“Balıkların, balıkçının oltayı atma kararında söz hakkı var mı? Korkarım ki yok.” Vile, bir şey hatırlamış gibi dilini şıklattı. “Ah, bir de günlerimizi çocuk edebiyatı ya da romantik romanlar okuyarak geçireceğimizi sanmayın. Boya kurumasını izlemek isteseydim, William Wordsworth'ün eserlerini okurdum.”

Sasha, “yeni” bir şey ortaya koyma konusunda başarısızlığa mahkum olduklarını biliyordu.

Vile'ın yüzündeki gülümseme de onun da bunu bildiğini gösteriyordu.

Gerçekten eşsiz bir hikaye uydurma fikri, inanılmaz derecede imkansız görünüyordu. İnsanlık yüzyıllardır aynı kalıpları ve fikirleri tekrar tekrar kullanıyordu, o ve kız kardeşi nasıl *yeni bir şey ortaya çıkarabilirlerdi ki?* Beklemedikleri bir şey? Özellikle de zihinlerini okuyabiliyorlarken?

Peki, bu arada *üç maçlık seri* saçmalığı ne olacak?

Hayır, başka bir çıkış yolu olmalıydı. Üçüncü bir yol. Mutlaka olmalıydı.

Sasha, Virtue'ye döndü. O bir kahramandı. Bütün mesele buydu zaten. Bunu durdurmalıydı, değil mi? “Bizi eve götür. Bunu yapacak

gücün var, değil mi?"

"Ben—ben yapamam—" diye kekeleydi, sanki birdenbire sahnede spot ışıklarının altında kalmış ve repliklerini bilmiyormuş gibi başının arkasını ovuşturdu. "Bu böyle olmaz—rolümü oynamalıyım."

"Ne demek istiyorsun, bu böyle çalışmaz?" Sasha öfkeyle yanına yaklaştı ve göğsüne dürttü. "Bu seri katil psikopat bizi öldürmeden önce bizi eve götür!"

"Sadece Sidney, sen değil—" diye düzeltti Vile onu, ama kadın umursamadı. "Çok farklı."

Öyle değildi. Gözlerini Virtue'ya dikmişti. "Bizi eve götürün. *Lütfen.*"

Omuzları düştü. "Kurallara uymak zorundayım. Ben kahramanım. Ve kuralları o koyuyor. Kötü adam her zaman böyle yapar."

İçten içe Virtue'yu yakalayıp, bir Polaroid fotoğrafı çeker gibi sarsıp, eğer onları hemen eve götürmezse kendisinin, kız kardeşinin ya da her ikisinin de korkunç ölümlerle karşılaşacağını yüzüne haykırmak istiyordu.

Ama hiçbir faydası olmazdı. Olmazdı. Onlar sadece kendi işlerini yapıyorlardı. Tasarlandıkları şeyi yapıyorlardı. Tıpkı *Alice Harikalar Diyarı*'na çekilmek gibiydi; ya onlarla birlikte oynamak zorundaydı ya da...

"Oraya daha sonra geleceğiz," diye kıkırdadı Vile. "Pan'ı henüz bitirmedik. Ve Hook'u oynamayı *çok seviyorum*."

Ellerini saçlarının arasına geçirip telleri kavradı ve çekiştirdi, kafa derisindeki acıyı kendini sakinleştirmek için kullandı. "Var olan hikayeleri ve kalıpları kullanarak eşsiz bir hikaye anlatın. İkiniz de bizi öldürmeye çalışırken."

"Seni öldürmeye çalışmayacağım," diye güvence verdi Virtue. "Söz veriyorum. Ve eğer Sidney'i öldürmesini engellemeye çalışırsan, birlikte bir çıkış yolu bulmaya çalışabiliriz. Belki bir açık vardır." Bir aile üyesinin cenazesinde birine bakarkenki o acınası gülümsemeyle gülümsedi. "Böyle hikayelerde her zaman bir açık vardır, değil mi?"

Evet. *Evet.*

İşte bu, onun da destekleyebileceği bir plandı. Ve haklıydı; bu tür hikayelerde *her zaman* bir tür arka kapı vardı. Bir sözleşmeden veya

görünüşte umutsuz bir durumdan kurtulmanın bir tür hileli yolu. Değil mi?

Olmak zorundaydı.

Aksi takdirde, hiçbir kitapta mutlu son olmazdı.

Ve kötü adam her zaman kaybederdi. Sonu trajik, kasvetli veya buruk olan hikayelerde bile, kötü adam asla *gerçekten* kazanmazdı. Bu da Vile'ı yenmenin bir yolu olduğu anlamına geliyordu. Oyunun etrafından dolaşmanın bir yolu vardı.

Onu bulmaları gerekiyordu.

"Bunu göreceğiz canım." Elini tekrar ona uzattı. "Kim bilir. Belki de bu yeni bir hikayenin *başlangıcıdır* . Şimdi gel bakalım Bay Smee. Acımasızca katledeceğimiz bir sürü genç var önümüzde."

"O nasıl Wendy olabiliyor da ben Bay Smee olmak zorundayım?" diye yüzünü buruşturdu Sasha. Bu duruma katlanmak istemiyordu. Ama pek de seçeneği yoktu, bu yüzden emin değildi. Gözleri neredeyse yaşlarla dolmuş gibi görünen Sidney'e baktı.

Virtue onu teselli ediyor, sıkıca kucaklıyordu. İkisi birlikte gerçekten çok tatlı görünüyorlardı. Bir peri masalındaki prens ve prenses gibi. İçine adeta bir tuğla gibi bir acı saplandı. Kıskaçlık yanlış kelimeydi. Belki de üzüntü.

Yalnızlık.

Bir el omzuna yerleşti. "Çünkü biz kötüler, sevgili dostum, yoldaşlarımız için tatsız yardımcı karakterler dünyasına hapsediliyoruz. Asla sevgiyi hak etmiyoruz."

"Eğer sevme yeteneğine sahip olsaydın, sanırım bu kurtarılabılır olduğun anlamına gelirdi."

"Hiç de öyle değil. Bu, herkes gibi duygulara sahip olduğumuz ve bu nedenle kötülenmeyi hak etmediğimiz anlamına gelirdi." Mırıldandı. "Aslında, bence insanı kötülüğe iten şey belki de yanlış harcanmış sevginin fazlalığıdır. Ama konudan sapıyorum. Belki de başka bir zaman konuşuruz, eğer beni kırmamak için zaman ayırmak isterseniz." Vile ona sırtıttı. "Neverland'e mi?"

"Sanırım öyle." Yüzünü buruşturdu. "Beni bir daha düşürmeyebilirsin, değil mi?"

"Pah. Hiç eğlenceli değilsin. Nasıl istersen." Koridorun sonunu işaret etti. "Senden sonra."

Sasha, işaret ettiği yöne doğru yürüdü ve yaklaşık beş adım ilerledi.

“Şuna dikkat et—” diye uyarmaya çalıştı Virtue onu.

Vile'a güvenmemesi yönündeki içgüdüünün doğru olduğu ortaya çıktı.

Ayaklarının altındaki zemin yarıldı. Ve bir kez daha, onun kahkahaları eşliğinde çığlık atarak karanlığa düştü.

** Her yere yanımda yağlı saçlı, yaşlı adamların olmasını mı tercih ettiğimi sanıyorsun? -V*

ALTINCI BÖLÜM

Bir dakika önce Sidney, MC Esher'i bile baş döndürecek büyüklükte bir kütüphanenin ortasında duruyordu. Sonra, hiç beklenmedik bir anda, her şey birdenbire kayboldu ve kendini Peter Pan'ın gizli sığınağında buldu. Bu sığınak, bir şekilde canlı ve görünüşte gelişen devasa, içi boş bir ağacın içine inşa edilmişti.

Yaklaşık iki yüz fit yüksekliğindeydi, dalları orman örtüsünün geri kalanına doğru uzanıyordu. Aşağıda, Kayıp Çocukların ormandan geçmek zorunda kalmadan Neverland'in diğer bölümlerine girip çıkmak için kullandıkları mağaralar vardı. Ağacın iç yapısında, her bir Kayıp Çocuk için uyuyabilecekleri küçük kulübeler inşa edilmişti ve bu kulübeler birbirine çapraz şekilde yerleştirilmişti.

Aklına ilk gelen şey, cehennemden çıkmış bir Keebler Elf ağacı oldu. Bu onu güldürdü. Ve birdenbire canının kurabiye çekmesine de neden oldu.

O, Neverland adasına bakan, döküntü bir balkonun tepesine yakın bir yerde ayakta duruyordu. Muhteşem bir tropikal cennetti. Orada bir yerlerde deniz kızları vardı. Ve *son derece* ırkçı ve duyarsız bir şekilde yazılmış yerli bir kabile. Ve sihir. Ve periler.

Ama aynı zamanda korsanlar da.

Ve ölüm.

Ve kötü.

Kitabı hatırladı. Bundan sonra ne olacağını biliyordu. Sadece bir saat önce Peter'ın peşinden koşarken kumda cesetleri görmüştü. Kayıp Çocuklardan birinin başsız cesedini görmüştü.

Onlar gerçek değil. Sadece... tıpkı bir video oyunu gibi, değil mi? Sadece öldürdüğünüz NPC'ler. Kimse NPC'leri öldürmeyi umursamıyor. Ama sınır neredeydi? Çektikleri acı gerçek miydi?

Onunki miydi?

Lanet olası deniz kızlarının olduğu tropikal bir adada, o da orada kendi benliğinin doğası hakkında içsel bir tartışma yapıyordu. Sahilde güneşlenirken hindistan cevizi içinde alkollü bir içecek ve küçük bir kağıt şemsiye istiyordu. Bunu değil.

Gözleri boş boş Neverland'in uzak diyarlarına bakıyordu. İnanamıyordu. Gerçekten de *hiçbirine* inanamıyordu. Hala imkansız bir rüya gibi geliyordu. Bütün bu çılgınlık...

Ama başka ne seçeneği vardı ki? Oyuna katılmak zorundaydı. Kız kardeşinin içine hapsoldüğü şey onu öldürmeye çalışacaktı! Eğer oyuna katılmazsa, ikisinden biri ya da ikisi de *gerçekten* ölecekti. Kulaklarını tıkayıp "la la la" diyecek lüksü yoktu. Oyuna katılmak zorundaydı.

Vile'ı hatırladıkça ürperdi. Çok *fazla parlayan mor gözü olan o tuhaf, simsiyah karanlık*. Sanki Sasha'nın sapık çizgi romanlarından veya animasyon dizilerinden fırlamış gibiydi. *Yanlıştı*. Ve onu öldürmeye çalışacaktı. Gerçekten.

"Wendy? İyi misin?"

Ve şimdi bu saçmalıkla uğraşmak zorundaydı. Arkasını döndüğünde, büyük kahverengi gözlerinde endişeyle ona bakan lanet olası Peter Pan'ı gördü. Kayıp Çocuklar onun arkasındaydı, paçavralar, yapraklar ve kıyıya vuran medeniyet kalıntılarından yapabildikleri her türlü kıyafetle giyinmişlerdi.

İçeride aslında Virtue'nun olduğunu, bir rol oynadığını, sahnede durup kendisinden de aynısını beklediğini biliyordu. Ama lanet olası repliklerini bilmiyordu. Gergin bir şekilde gülümsedi. "Evet. İyiyim. Sadece... endişeliyim."

"Korsanlar bizi burada bulamayacaklar." Gülümsemesi gururla parlıyordu. "Burası benim *gizli* sığınacağım ve *asla* bulamayacaklar."

Ona bunu söylemeye gerçekten gönlü el vermedi.

Ayrıca, bu nasıl işledi? Sonunu bozabilir miydi? Sonunu değiştirmesine izin verilmiş miydi? Sasha ile birlikte yapmaları gereken şeyin amacı bu değil miydi zaten?

Deneseler bile işe yarar mıydı?

"Harika bir saklanma yeri." Sidney kendini dünyanın en kötü oyuncusu gibi hissetti. Ve muhtemelen de öyleydi. "Ben— *geh!*" diye bağırdı ve yüzüne doğru hızla yaklaşan dev bir böceğe pençesiyle vurdu.

Sadece böcek parlıyordu.

"Aman Tanrım, bok gibi bir zıplama çubuğunun üzerinde duran İsa'nın annesi..." Eğilerek, tekrar öfkeyle vızıldayan şeye bir kez daha saldırdı. "Bu şeyin üzerinde ne tür sapık süper böcekler var acaba?"

Peter kahkaha atıyordu. Hem de çok. Ama bu Peter Pan'ın kahkahası değildi, erdemin kahkahasıydı. "Wendy'nin böyle küfreteceğini sanmıyorum."

"Wendy, öfkeli bir F-14 tarafından taciz edilen kişi değil!" Sidney böceği vurmaya başladı ve böcek bir ağaca çarptı. Biraz uzaklaşmayı başardıktan sonra doğruldu ve parlayan böceğe öfkeyle baktı.

Orada, ağaca tutunmuş, küçük başını tutmuş ve şakaklarını ovuşturmuş, çok öfkeli ve *tamamen* çıplak, parlayan bir peri vardı.

Peri ona dik dik baktı. Sonra da ona orta parmağını gösterdi.

Hımm. O kısım kitapta yoktu.

"Bunu değiştiriyorsun. Sadece burada bulunarak. Eğer sen küfür edersen, onlar da edecek. Eğer bunun daha olgun bir hikaye olmasını istiyorsan, onlar da daha olgun olacaklar. Eğer sen daha modern olursan, onlar da daha modern olacaklar." Erdemli Petrus ona doğru yürüdü, eğlenmiş ve garip bir şekilde umutlu bir ifadeyle ona gülümsedi. "Artık sen de yazarlardan birisin."

"Yani Tinker Bell çıplak ve kızgın çünkü ben onu çıplak ve kızgın yaptım." Sidney kaşlarını çatı. Bu hiç mantıklı değildi.

"Biraz öyle mi? Bu... bir karışım. İstedğin kokteyl gibi." Peter kafasının arkasını kaşdı. "Bir kısmı sen, bir kısmı orijinal hikaye, bir kısmı da Sasha'nın yaptığı şey."

Sanki başka bir oyuncunun başka birinin repliklerini seslendirmesini izlemek gibiydi. Peter Pan'ın ağzından Virtue'nun sesi çıkıyordu. Biraz rahatsız ediciydi. Ama bu olayın tamamı zaten rahatsız ediciydi.

Tinker Bell şimdi Sidney'e bağırp çağırıyor, ellerini sallıyor ve haykırıyordu. Ne yazık ki Tink için, tüm sözleri sadece garip küçük zil

sesleri ve mutlu, parıldayan sesler olarak çıkıyordu.

Ama Sidney, New York taksi şoförü tarzında küfür yediğinin farkındaydı. Bu da onu kıkırdattı. "Özür dilerim, Tinker Bell. Senin olduğunu bilmiyordum."

Tink kollarını göğsünde kavuşturdu ve belli belli bir şekilde homurdandı .

Peter gülümsedi, sesi tekrar eski haline döndü. "Seni neşelendirecek bir şey biliyorum! Bir *maceraya atılmamız!* Harika olmaz mıydı? Deniz kızlarını ziyaret edelim! Sonra buraya geri dönüp muhteşem bir ziyafet verelim!"

Ah, kahretsin. Her şeyin ters gittiği kısım orasıydı, değil mi? Deniz kızları. Ama "Peter'ın" yüzündeki gülümseme, onu vazgeçirmenin mümkün olmadığını gösteriyordu. "E-evet." Gülümsedi. "İnanılmaz geliyor."

Ama içten içe, az da olsa heyecanlanmaktan kendini alamıyordu. *Deniz kızları. Bir deniz kıızıyla tanışacaktı.*

Olan biten her şey onun için aynı anda başa çıkabileceğinden çok fazlaydı. Bir kitabın içinde hapsolmak. Muhtemelen kendisinin veya kız kardeşinin ölümüyle sonuçlanacak bir oyun. Ve tüm kahramanların kahramanının ona çocuksu, çarpık ve son derece yakışıklı bir gülümsemeye bakması.

Ama bir deniz kıızıyla tanışma fikri... onu düşündürdü. Belki de her şey o kadar da kötü olmayacaktı.

Peter elini ona uzattı. "Hadi uçalım."

Uçağa bineceğim...

Belki de biraz macera tam da ihtiyacı olan şeydi.

SASHA, GÜMÜŞ BİR KADEHI PARLATIRKEN KENDİNE GELDİ . Bu şekilde "uyanmak" gerçekten de rahatsız ediciydi. Ayaklarının altındaki zemin sallanınca işler daha da kötüleşti ve devrilmemek için önündeki mobilyaya hızla tutunmak zorunda kaldı.

Bu da gümüş kadehi neredeyse elinden düşüreceği anlamına geliyordu. Yere düşmeden önce yakalamak için aceleyle hamle yaptı

ve son anda yakaladı; sonunda her şey dengelenmiş gibi görüldüğü için rahat bir nefes aldı.

"Alkışlamadığım için beni affedeceğinizi umuyorum."

Yukarı bakınca sesin kaynağını hemen buldu.

Kaptan Hook. *Alçak*, diye düzeltti kendini. Korsan kralı bir klavsenin başında oturmuş, tek eliyle ve bir kancayla ustaca çalışıyordu. Bu, sol elinin daha çok çalışması gerektiği anlamına geliyordu, ama eğer bir elinin eksik olduğunu bilmeseydi, sesinden bunu tahmin edemezdi.

"Ne... az önce ne oldu?"

"Sahne değişiyor." Sırttı. "Bunu kimin hissedebildiği ve kimin hissedemediği beni her zaman büyülemiştir. Alışacaksın. Ama bir süreliğine biraz kafa karıştırıcı olacağından korkuyorum."

Sahne değişti. Tamam. Kadehi tekrar mobilyanın üzerine koydu. Bu, özenle oyulmuş ahşap bir şifonyerdi. Tekrar Bay Smee olmuştu, bu biraz utanç vericiydi ama çoğunlukla tuhaftı. Duvara monte edilmiş, antika tarzı camdan yapılmış, kararmış ve titrek bir aynada kendi yansımalarını gördüğünde, kendi yüzünün kendisine baktığını görmekten memnun oldu. Yaşlı, tombul bir adama bakmıyordu.

Kaptan Hook'un gemisinde oldukları çok açıktı. Her şeyin ne kadar geniş ve gösterişli olduğuna bakılırsa, Hook'un kamarasıydılar. Ama tıpkı adamın kendisinin versiyonu gibi, Hook'un evinin bu uyarlaması da bir çocuk hikayesinden çok bir kabusu daha uygun görünüyordu. Ayaklarının altındaki hareket, geminin dalgalarla hafifçe sallanmasından kaynaklanıyordu.

"İtiraf etmeliyim ki, şimdiye kadar bana sunulan en çekici Bay Smee'yi siz canlandırıyorsunuz." Hook, yavaş ve minör tonda çalan müziği çalmaya devam ederken kıkırdadı; bu da mükemmel bir uyum sağlıyordu.

"Kaptan Hook ile mi yoksa Vile ile mi konuşuyorum?"

"Evet." Siyah beyaz tuşlardan başını kaldırıp ona baktığında, gözlerinden biri o garip, insanlık dışı ve parlayan mor renkte parlardı. Kısa, şeytani bir gülümsemeyle tekrar enstrümanına odaklandı. "Belki sorularınız vardır diye düşündüm. Endişeleriniz. Yönetime şikayetleriniz. Bu türden şeyler. *Meraklı ikiz sizsiniz gibi görünüyor*. En iyisi bunları şimdi, işler iyice karışmadan önce dile getirmeniz, Bay

Smee. Kayıp Çocuklar ikimizi de öldürmeye çalışırken evrenin fiziği üzerine kafa yormanıza izin veremeyiz."

"Kız kardeşim güvende mi?"

"Peter Pan ile mi?" Hafifçe güldü. Metal kancasıyla iki nota çaldı. "O çocuk, Port Royale Madam'ı bacaklarını açıp ona ücretsiz bir gece konaklama teklif etse ne yapacağını bilemezdi. İkimizden bahsediyorsanız, ona asla *uygunsuz bir şey yapması söz konusu bile değil*. Hayır, sizi temin ederim, onunla tamamen güvende. Sonuçta o mükemmel bir beyefendi."

"Ve ben senin yanında güvendedeyim, çünkü... aynı taraftayız, değil mi?" Sasha, sarı saçlarını elleriyle karıştırdı, bir yandan da kafa derisini kaşıyarak düşünmeye çalıştı. "Ben senin *yardımcınım*."

"Ya da tetikçi. Nereye ve ne zaman gideceğimize bağlı." Bir an düşünceli bir şekilde uzaklara baktı. "Bazen gerçekten yalnızım. Bazen de sadece bir kavramım—bir doğa gücü ya da bir insan duygusu. Eğer bizi bu tür hikayelerin içine götürmeye karar verirsiniz, yaratıcı olmamız gerekecek."

"Bana bir örnek verebilir misiniz?"

"*Charlie ve Çikolata Fabrikası*." Hook sessiz ve sadistçe bir kahkaha attı. "Gerçi bu tür bir kargaşayı izlemek her zaman eğlencelidir. Korkunç ve sorunlu bir şey mi istiyorsunuz? Sabahları sizi uyandırmak için çocuk sakatlamasından daha iyi bir şey yok."

"Ama o hikâyede kötü adam Bay Slugworth'tur."

"Hayır, değil." Hook, melankolik parçayı çalmaya devam ederken gözlerini devirdi. "Ve sen kendine *kütüphaneci diyorsun*. Slugworth, Wonka'nın acı çekmesinin ve fabrikasını çalıştırmak için köle emeğine başvurmasının bir nedeni olabilir, ama asıl kötü adam o değil."

Köle emeği hakkında tartışmaya girecekti ama sonra Oompa Loompaları "Afrika Pigme'leri"nden filmde daha iyi bilinen garip turuncu-yeşil canavarlara dönüştüren bir düzenlemeyi hatırladı. Yüzünü buruşturdu. "Şu anda Peter Pan'deyiz. Bir noktada, eee, yerlilerle de ilgilenmek zorunda kalacağız, değil mi?"

"Klasik edebiyat bu türden tuzaklarla dolu. Bunlarla karşılaştıkça başa çıkmak zorundayız. Bunu yeniden yorumlama konusunda yaratıcı özgürlüğünüze bırakıyorum. Bu benim uzmanlık alanım

değil." Kancasını kaldırıp ona doğru salladı. "Ve bir tartışmayı kaybetmek üzereyken konuyu değiştirmeyin. Ayıp."

O gerçekten de aynı anda hem Hook hem de Vile'dı. "Pekala. Eğer Bay Slugworth hikâyenin kötü adamı değilse, sizce kim?" Çalarken onu izlemek için klavsenin kenarına doğru yürüdü.

İlki kadar melankolik olan ikinci bir parçaya geçti. "Herhangi bir öykünün gerçek düşmanını bulmak için, altta yatan temayı bulmanız gerekir. *Charlie ve Çikolata Fabrikası'nın teması nedir?* Bence bu, ağgözlülüğün ve aşırılığın tehlikeleri hakkında beceriksizce verilmiş bir derstir."

Bir an duraksadıktan sonra omuzlarını silkti. "Pekala. Yani asıl kötü adam 'ağgözlülük'. Ve bence Bay Slugworth, bu hikâyede bunu temsil etmesi amaçlanan kişi."

"Ama o asla sahneye çıkmıyor. Onu sadece kulislerde acı çekerken duyuyoruz—ve o bile sadece romanda. Filmde ise, ne yani, zavallı bir dublör mü?" İnanmaz bir şekilde homurdanarak elini tuşlara vurdu ve uyumsuz bir akor çaldı. "Senaryo hatası!"

Bu onu güldürdü. "Filmi beğenmedin mi?"

"Bundan çok keyif alıyorum! Ama bu hiç mantıklı değil." Oynamaya devam etti. "Senaryo hataları benim gibi biri için baş ağrısı gibidir. Bunlara katlanmak zorundayız." Duraksadı. "Ama Wonka'yı ziyaret edemeyeceğiz, maalesef."

"Tartışmıyorum ama neden olmasın?"

Hook durakladı, müzik bir an havada asılı kaldı. "Mesele biraz karmaşık. Suçu basitçe snozzberries'e atalım ."

Sasha gözlerini kırptırdı. "Bu neydi?"

"Ne neydi?"

Az önce kesinlikle *bir şey* olmuştu. Sanki bir şey olmuştu—nasıl tarif edeceğini bilemiyordu. Bir aksaklık mı? Bir titreme mi? Sanki ışıklar sönüp tekrar yanmış gibiydi. "Boş ver." Başını salladı. "Sadece yorgunum."

Yüzündeki gülümseme, muhtemelen bir şeylerin yolunda gittiğini gösteriyordu. Ama aynı zamanda, ne olduğunu bilse bile söylemeyecekmiş gibi bir ima da vardı. Bu yüzden konuyu uzatmadı.

Odasının arka tarafını boydan boya kaplayan büyük, elmas desenli pencereye doğru yürüyerek, geminin demirlediği koya baktı.

Muhteşemdi; tropikal bir cennet. Tatil için canını vereceği bir yerdi, ama o burada öldürülmekten kaçınmaya ve bir klasiği "benzersiz" bir şeye dönüştürmeye çalışıyordu.

"Yani," diye başladı, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Eğer Peter Pan'ı senin yerine biz öldürmeyi başarırırsak—çocuğu timsaha yem edersek—bu eşsiz bir olay sayılır mı?"

"Hayır, buna sadece tembel yazarlık denir. 'Mordor'u Shire'a yaklaştır' veya 'Bir Yaz Gecesi Rüyası'nı bir trajediye dönüştür' gibi şeyler ilginç bir şey yapmaz, sadece kitabı kısaltır canım. 'Kötü adam kazanır, trajik son' bazı türlere özgü bir şey değil." Tahtadan bir gıcırdama sesi geldi ve kadın, adamın enstrümanın tezgahından kalktığını görmek için baktı. Başka bir dolaba doğru yürüdü.

Sıradan bir şey yaparken, örneğin bir dolabı açıp antika bir cam şişeye uzanırken bile, ürkütücü bir figürdü. Tam anlamıyla kabus gibi ama bir o kadar da çarpıcı güzellikte bir Kaptan Hook'tu.

Ve gözlerini ondan alamadı.

İğrenç kadın cam şişeyi aldı—bunlara soğan şişesi deniyor olabileceğini düşündü—ve mantarını açtı. İki kalın kristal bardağa koyu renkli bir sıvı döktükten sonra mantarı tekrar şişenin boynuna taktı.

"Yani hikayede beklenmedik bir değişiklik yapmak yeterince özgün değil mi?"

"Korkarım ki hayır. Kriterleri karşılamak için yüzeysel yeniden yazmalardan daha ilginç bir şey yapmanız gerekecek." Hook, bir kadeh kancasının kıvrımında, diğeri ise etten kemikten elinde, ona doğru yürüdü. Elini uzatarak ona bir içki ikram etti.

Bardağı aldı. Koklayınca brendi olduğunu anladı. Evet. Bir içkiye ihtiyacı vardı. "Bu gerçek mi? İşe yarar mı?" Bir yudum aldı.

"Eğer istersen. Kurgu böyle işler, canım." Kendi içkisinden bir yudum aldı. Kaptan Hook'un alametifarikası olan keçi sakalıyla gülümsemesi daha da şeytani görünüyordu. Ama ona çok yakışıyordu, diye düşündü kadın.

İstemsizce zihninde onun saçlarını avuçladığı, başını geriye doğru çektiği, o sivri metal parçasıyla onu tehdit ettiği görüntüler belirdi; yakışıklı ve korkutucu, güçlü ve baştan çıkarıcıydı o metal...

O düşüncelere kapıyı çarparak, onları buruşturup zihninde bir odun parçalama makinesine atmaya çalıştı. Tanrım, gerçekten daha çok seks yapmaya ihtiyacı vardı. *O ürkütücü katil korsana olan saplantısından vazgeç! Dur bir dakika.*

Kahretsin.

Düşüncelerinizi okuyabilir.

Brendiyi bir dikişte içti, yanakları kızarmıştı. Bardağa doğru yürüyüp kendine ikinci bir kadeh daha doldurdu. Aslında bu, yüzündeki belirgin kızarıklığı gizlemek için bir bahaneydi. Ama artık çok geçti. "Özür dilerim."

Bu onu kahkahalara boğdu. "Ne için?"

"Düşüncelerimi okuyabilirsiniz."

"Sadece olayların dışında olduğumuzda. Az önce olanlar sizin kendi işiniz. Ama şimdi çok merak ediyorum. Özür dilemenizi gerektirecek kadar skandal olan ne düşündünüz?"

"Hiçbir şey." Kötü bir yalandı. Hem de çok kötü bir yalandı.

"Hım." Birdenbire tam arkasında belirdi, arkasındaki varlığı onu şaşkınlıkla irkiltti. "Gerçekten mi? Hiçbir şey yok mu?"

Kancasının ucu çenesinin kenarına değip saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdığında, kadın ürperdi.

Kapı açıldı. Bir davetti. Merak etti—eğer arkasını dönerse ve—*hayır, hayır, hayır. Seni ve kız kardeşini öldürmeye çalışıyor. Seni buraya hapsetti. O, korkunç bir canavar. Korsan olarak ne kadar çekici olursa olsun fark etmez.*

En azından artık düşünceleri kendisine aitti. Ya da en azından adam ona öyle söylüyordu. Yalan söylüyor olması da mümkündü. Ama her iki durumda da fark etmezdi. Tuzağa düşmeyecekti. "Hayır. Hiçbir şey."

"Yazık." Geldiği gibi hızla gitti. "Mesele şu ki, ilginç bir hikaye yaratmak için Pan'ı öldüremeyiz. Ucuz, sıkıcı ve şok etkisi yaratmak için yapılmış bir şey. Hayır, daha büyük bir anlatının içinde hareket etmeliyiz. *Hikayeye dahil edilmeli, temalarla çalışmalıyız.*"

Tamam, peki. Anladım. Mantıklıydı, diye düşündü.

Düşüncelerini tekrar daha önemli olan konuya odaklamaya çalışarak, bir duvarın yanındaki banka doğru yürüdü ve oturdu; altında sağlam bir şey hissetmeye ihtiyacı vardı. Bu sefer

brendisinden bir yudum aldı. "Pekala. Peter Pan, çocukluk masumiyeti ile büyüme ve ölüm korkusu arasındaki çatışmayı anlatıyor. Kaptan Hook, midesinde kelimenin tam anlamıyla tıkırdayan bir saat bulunan timsah biçimindeki ölümden korkuyor."

"Mmhm." Pencerenin önünde durmuş, körfeze bakıyordu.

"Peter Pan'ı büyümeye zorlamalıyız derdim ama bu zaten yapıldı." diye iç çekti.

"*Bu* film harika ve inanılmaz derecede hafife alınmış." diye kıkırdadı Hook. "Sonuna sinirlenmiş olsam da, her zamanki gibi."

"En sevdiklerimden biri." Bacaklarını banka çekip altına çaprazladı. "Orijinalinin özünü yakalayan ve hiçbir şeyi bozma ihtiyacı duymadan temaları içinde kalan bir film den bahsediyoruz. Ve sonunu da beğendim."

Ona ters bir bakış attığında, o da ona tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Eğer onu zor durumlara sokacak ve ona sıkıntı verecekse, o da aynı şekilde karşılık verecekti. Özellikle de onun "tarafında" olduğu için onu öldürmeyeceğini biliyorsa.

"En çok takdir ettiğim şey, bana gereksiz yere ağlatan, melodramatik bir geçmiş hikayesi uydurma gereği duymamalarıydı." Hook, sanki midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturdu.

Merak uyandırıcı. "Yani, katılmıyorum demiyorum, tüm kötü karakterlerin trajik bir geçmişe ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum. Ama anlaşılacak isteyeceğinizi, empati kurulmak isteyeceğinizi, insanların sizin tarafınızda olmasını isteyeceğinizi düşündüm. Biliyorsunuz, izleyicinin gözünde kurtuluş."

Yüzündeki saf ve tam bir tiksinti ve dehşet ifadesi—sanki ona bir bebek yemeyi tavsiye etmiş gibi, ki aslında bunun ondan daha az tepki alacağından şüpheleniyordu—o kadar abartılıydı ki komikti.

Gülerek başını salladı. "Pekala, tamam. Anlaşılan konu bu değil. Özür dilerim."

"Kurtuluş." Kelimeyi sanki kanserliymiş gibi tükürdü. "Böyle bir şeyi neden isteyeyim ki? Ben neysem oyum, canım! Ben bir canavarım. Ve bunu kabulleniyorum. İzleyicinin veya okuyucunun, benim bu halimin *neden* canavara dönüştüğünü anlamasının gerekli olup olmadığı, hikayenin ihtiyaçlarına bağlı. Bazen evet. Harika. Ama bu—?"

Elindeki kancayla geminin dışındaki dünyayı işaret edercesine öne doğru bir hareket yaptı. "Her yeni medya ürününde beni sempatik gösterme ihtiyacı, iyi bir kötülüğün israfı! Benim olmam gereken şeyin özünü tamamen kaçırıyorlar! Bana sorarsanız, bu tam anlamıyla trajik."

"Anladım. Kahramanı öldürmek sayılmaz. Tamam. Kötü adamı gereksiz yere kurtarmaya çalışma. Tamam." Bir yudum daha alırken kadehindeki porto şarabına kıkırdadı. Sinirlerini yatıştırmaya yardımcı oluyordu. Ve onunla konuşmayı biraz daha kolaylaştırıyordu.

"Teşekkür ederim. Kimse kendisine din anlatılmaya çalışılmasından hoşlanmaz." Bardağını doldurmak ve kendine ikinci bir içki koymak için bara gitti. "Hem de kardeşimden yeterince yarım yamalak ders alıyorum."

Bardağın üzerindeki brendi şişesini yerine koyduktan sonra, onun yanına banka oturdu. "Deniz kızlarını ziyaret etmeye gidecekler."

"Hikaye asıl orada başlıyor, değil mi? Orada onlara saldırıyorsunuz, Pan'ı yaralıyorsunuz, neredeyse boğuluyor... ve ondan sonra ne olduğunu unuttum." Doğrusunu söylemek gerekirse, kitabı okuyalı epey zaman olmuştu.

"Hımm." Bardağından bir yudum aldı.

"Ya hiç gitmesek?"

"Hiçbir şey yapmamak mı?"

"Aynen öyle. Onlara pusu kurmayın. Hikayeyi başlatmayın. Sadece burada kalın, içki için, korsan oyunları oynayın ya da korsanlık yapmadığınız zamanlarda ne yapıyorsanız onu yapın." Bardağının içine baktı. Kurgusal karakterler sayfada olmadıkları zaman ne yapardı? Muhtemelen video oyunlarındaki karakterler gibi, diye düşündü. Konsolun hafızasından silinip yok olurlardı.

"Yani eşsiz bir hikayeye çözümünüz hiç hikaye olmaması mı?" Sesi ifadesiz bir şekilde, inanmazlıkla ona baktı. "Dahi. Tam bir dahi. Pulitzer Ödülü sahibi olmaya adaysınız. *Bu hikaye bilerek boş bırakıldı.*"

"Bir fikir bulmaya çalışıyorum! Ne yaptığımı bilmiyorum!"

"İşte tam da bu yüzden Virtue'ye sana ikinizin de canını kurtararak kaçacağınızla ilgili bu aptalca ve umutsuz hikayeyi anlatmayı bırakmasını söylüyorum. Bu olmayacak. Çünkü bu

konuşma ne kadar keyifli olsa da, sıkılmaya başladım ve bir sonraki bölüme geçmek üzereyim."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatı. Bölüm mü?

Kanlı elini kaldırarak gülümsedi. "Dikeyi kontrol edeceğiz. Yatayı da kontrol edeceğiz."

Parmaklarını şıklattı.

** Birincisi; Kötü adamlar bile telif hakkı yasasıyla uğraşmaz. İkincisi; "Amcam Oswald + snozzberries" ifadesini arayın. Umarım gününüzü biraz da olsa mahvetmişimdir. -V*

YEDİNCİ BÖLÜM

Sidney *uçuyordu!*

Pekala. Bu "korkunç bir kurgusal dünyaya çekilmek ve kız kardeşiyle ölümüne bir rekabete girmek" olayı hiç de iyi bir şey değildi.

Ancak *uçabilme* imkanı ciddi bir avantajdı.

Peter Pan, Neverland'in üzerinde süzülürken onun elini tutuyordu. Kollarını genişçe açıp anın tüm güzelliklerini kucaklarken, rüzgar onun neşeli kahkahalarını alıp götürdü.

Bu, insanların ancak hayalini kurabileceği bir andı. Ve işte o, bunu *gerçekte yapma şansını yakalamıştı*. Uçuyordu! Peter ise, Neverland'in tropikal cennetinde ona gerçek bir tur attırırken, ağaç tepelerine neredeyse değmeyecek şekilde alçaktan dalış yaparken gururla ışıldıyordu.

Çok güzeldi. Şelaleler, koylar, bitkiler ve daha önce hiç görmediği türden meyvelerle dolu ağaçlar vardı. Kuyrukları gökkuşağının her rengine arkalarına doğru uzanan kuş sürüleri görebiliyordu. Peter onları yanlarına alıp uçurdu; Sidney'in gerçek olmadığını bildiği bir papağan türüydüler.

Ama burada bunun bir önemi yoktu. Kuşlar ötüp cıvıdayarak Peter'ı sanki sıradan bir kuşmuş ve ailelerinin bir parçasıymış gibi karşıladılar. Yüzündeki gülümsemenin hiç silinip silinmeyeceğini merak etti. Uzaktan gerçeküstü görünüyordlardı ve şimdi onlara daha

yakınken nedenini anlayabiliyordu; tüyleri güneş ışığında mücevher gibi parılıyordu.

Ku lar ağaçların arasına doğru sola döndüğünde, Peter onları daha y kse e, tepenin üzerindeki bir sırtın ve bir zirvenin üzerinden geçirdi. Sidney'in beklemediği şeylerden biri de u manın ne kadar *yorucu* oldu uydu. Sanki maraton ko uyormu  gibi nefes nefese kalmıştı. İnanılmazdı. O ise bunu çok kolaymı  gibi gösteriyordu.

"Neredeyse geldik," diye seslendi ona. Rüzgarın şiddetine rağmen ba ırmak zorunda kalmıştı. Kadın, adamın haklı olmasını umuyordu çünkü gerçekten yorulmaya ba lamı tı. Ve o da spor salonunda kardiyo egzersizlerine devam ediyordu.

Sonunda onu her tarafı sarp kayalıklarla çevrili yuvarlak bir kaya indirdi inde, kadın rahat bir nefes aldı. Onu, koyun yukarısından manzarayı gören bir çıkıntıya oturttu. Kadın, ayaklarının sağlam zemine basmasından ve nefes alma fırsatı bulmasından duyduğu memnuniyetle derin bir nefes vererek oturdu.

O sırada  arkı sesini duydu. Kenardan a a ıya baktığında, gülümsemesi hemen geri geldi. Deniz kızları! A a ıda, koyda, yaklaşık yarım düzine kadar deniz kızı, kayaların üzerinde uzanmı , saçlarını tarıyor ve hep birlikte tembel bir melodi söylüyorlardı.

Sidney gözlerine inanamadı. * ok g zellerdi*. Tıpkı koi balıkları gibiydiler. Kadınlardan birinin saçları sarı, kırmızı ve beyaz çizgili ve benekliydi, kuyruğu da aynı renkteydi. Diğer kadının teni ve gözleri de dahil olmak üzere tamamen mavi ve siyah tonlarındaydı, kuyruğu ise dantel gibi fırfırlıydı.

Sarı ve altın sarısı, turuncu ve kırmızı, hepsi nefes kesiciydi.

Ve resimlerin ve filmlerin aksine, hiçbirinde üst bedenlerini gizleyecek tek bir giysi bile yoktu. Zaten umurunda da değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse, manzaradan gerçekten keyif alıyordu.

Dairesel koyun ortasında bir kaya çıkıntısı, kenarında ise karanlığa doğru hızla derinleşen sı  bir kıyı şeridi vardı.

Gelgit  ekilmı tı. Kayaların  zerindeki suyun nemlili inden ve yüzeylerinde yosunların ne kadar uzadı ından bunu anlayabiliyordu. Su yükseldiğinde, deniz kızlarının g ne lendi i tüm yerlerin su altında kalacağı anlaşılıyordu.

Gördüğü kadarıyla içeriye girmenin tek bir yolu vardı; o da sahildeki uçurumun kenarındaki bir kemer geçidiydi ve muhtemelen gelgit yükseldiğinde ilk kapanan yer orasıydı.

Karşı kıyıda alçaktan bağlı bir tekne olmadan ya da bir deniz kızı gibi yüzerek girip çıkma imkanı olmadan, içeri ya da dışarı girmenin başka bir yolu yok gibi görünüyordu. Tabii, uçmak hariç. O seçenek açıktı.

Sidney deniz kızlarına bakmaktan kendini alamadı. Büyüleyiciydiler. Güzellerdi. Her birinin kendine özgü işaretleri vardı.

"Onlarla tanışmak ister misin?" diye sırttı Peter.

"Elbette!" diye güldü.

Sidney, muhtemelen *son derece* kötü kadınlar olacaklarını bilse bile, doğru hatırlıyorsa Peter Pan'deki tüm kadın karakterler (Tinker Bell, Wendy, deniz kızları ve Tiger Lily) erkek başrole aşık ve hepsi onu kıskanıp onun için kavga ediyordu.

Kitabı okuyalı ya da filmlerden herhangi birini izleyeli çok uzun zaman olmuştu, ama Tinker Bell'in bu yüzden Wendy'yi zehirlemeye çalıştığını da belirsiz bir şekilde hatırlıyordu. Acaba bu uçan baş belasına dikkat etmesi mi gerekecekti?

Dürüst olmak gerekirse, ona sorsanız bütün olay biraz iğrençti. Hikayedeki *tüm* kadınların bir erkek için kavga etmesi mi? Iyy. Yani, çocuk *yakışıklıydı* falan ama kızın kendine saygısı daha fazlaydı.

Hayır. O kabul etmezdi.

Belki bu onlar için yeterince özgündür. Çok şüpheliyim ama denemeye değer.

Ayrıca, deniz kızları.

Peter onun elini tuttu ve onunla birlikte kaya çıkıntısından aşağı atladı. Isık çalarak deniz kızlarının dikkatini çekti. "Merhaba hanımlar!"

Deniz kızları hep birlikte ona el sallayarak selam verdiler.

"Peter!"

"Merhaba, Peter!"

"Ooo, bugün bize ne getirdin Peter?" Deniz kızlarından biri, "Wendy"ye merak ve zar zor gizlediği bir tiksintiyle bakarak güldü. "Neden gecelikle?"

Peter onu, burnunu buruşturmuş bir şekilde ona bakan deniz kızının hemen yanındaki, su kenarındaki bir kayanın üzerine pek de nazik olmayan bir şekilde bıraktı. Deniz kızı turuncu, kırmızı ve beyazın her tonundaydı.

Sidney güldü. "Bu benim fikrim değildi, inan bana, güzelim."

Deniz kızı gözlerini kırptırdı, sonra gülümsedi. "Sence ben çok güzel miyim?"

"Elbette, biliyorum." Kayalığın kenarına oturdu. Ayakkabılarını çıkarıp kuru bir yere koyduktan sonra çoraplarını da çıkarıp katlayıp yanına yerleştirdi. "Denizcileri ölüme sürüklediğinizle ilgili hikayeler anlatılmasına şaşmamalı."

"Aslında o kadar da zor değil, biliyor musun?" Deniz kızlarından biri yakından suya daldı ve ona daha yakın bir yerde su yüzüne çıktı, beyaz saçları etrafındaki suda birikti.

Birdenbire ilgi odağı olmaktan çıkan Peter kaşlarını çattı. "Size maceralarımdan birini anlatacaktım. Ben—" Birden sözünü kesti. "Wendy! Ne yapıyorsun?"

Aslında yaptığı şey, gecelik elbisesini çıkarmaktı.

"Sırılsıklam geri dönmek istemem, değil mi?" Sidney elbisesini başından çıkardı. "Hem ayrıca, Tinker Bell çırılçıplak dolaşıyor. Ve bu güzel hanımların da göğüsleri açıkta. Bununla ilgili bir sorunun yok gibi görünüyor , değil mi?"

"Ama bu—" Peter şimdi onlara sırtını dönmüş bir şekilde duruyordu. "Bu tamamen farklı!"

"Neden?" Sidney, denizkızlarıyla birlikte suya atlayıp boynuna kadar bir kayaya oturarak kahkaha attı. Su sıcaktı ve mükemmeldi, uzun zamandır Karayip plajına gitmemişti . "Göğüsler göğüstür, dostum."

"Zaten onlarla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyor," diye yakındı yanındaki bir ses sessizce.

Denizkızlarından biri ona yaklaştı, kayanın üzerinde ona doğru kayarak yaklaştı; pullarının uyluğuna değmesi, düşündüğünden çok daha az garip geldi. Gece yarısı siyahları ve yıldızlı gökyüzü lacivertlerinden oluşan denizkızdı. Denizkızının elinin karnının üzerinden kaydığını, yukarı doğru ilerlediğini, temkinli bir şekilde keşfettiğini hissetti; bu da ona elini itmek için her fırsatı verdi.

Onu öylece elinden alıp götürmeye hiç niyeti *yoktu* .

Deniz kızı başını Sidney'e daha da yaklaştırdı, koyu renkli gözleri kapalı ve meraklıydı.

Sidney aralarındaki mesafeyi sıfırladı, deniz kızının dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı ve onu öptü. Tadı tuzlu su gibiydi. Taze ve berrak.

Evet. İçine çekildiği bu kurgusal dünyanın kesinlikle avantajları vardı. Ve bunlardan birini daha yeni keşfetmişti.

Çenesinin altındaki parmaklar onu öpüşmeden uzaklaştırdı. Sidney talimatı yerine getirdiğinde ilk deniz kızı hayal kırıklığıyla inledi, ancak kendini neyi kaçırdığını keşfetmeye can atan ikinci bir deniz kızının öpücüğüyle karşı karşıya buldu.

Eller vücudunda dolaşıyordu. Sıkıyor, yoğuruyor, göğüslerini kavrayıp zaten sertleşmiş olan meme uçlarını okşuyordu. Sidney, dudaklarına bastırılmış dudaklara karşı inledi.

"*Wendy!*"

Peter'ın kıskançlık dolu sızlanmaları, duymak istediği son şeydi. Kollarını deniz kızlarından birinin etrafına doladı ve ona sarıldı.

Aptalca bir hareket.

Efsaneleri duymuştu.

Mitolojiyi biliyordu.

Eller ayak bileklerini kavradı ve onu suyun altına çekti. Hemen çırpındı, umutsuzca kurtulmaya çalıştı. Ama onlar *denizkızlarıydı*. Doğal ortamlarında bir köpekbalığı veya yunusla savaşmaya çalışmak gibiydi. O bir insandı. Su altında bulunmaması gerekiyordu.

Onlardan altı kişi vardı, o ise tek başınaydı.

Bir saniye sonra sırtı kumlu dibe yapıştı ve yukarıda, yüzeydeki güneş ışığının yansımalarına bakıyordu. İki deniz kızı onu aşağıda tutarak çırpınan bedenini sabit tutarken diğerleri aşağı indi.

Nefesini olabildiğince tutarak, olabildiğince şiddetli bir şekilde tekmeledi ve çırpındı. Ama ciğerleri zaten yanıyordu. Su altına çekildiğinde öpüşüyorlardı. Derin bir nefes alma şansı olmamıştı.

Deniz kızlarından biri ona gülüyordu. *Gördün mü?* Sözleri su altında zahmetsizce duyuluyordu. *Denizcileri suyun altına çekmek çok kolay. Tek gereken bir öpücük.* Eğildi ve Sidney'i tekrar öptü, yavaşça—duyusal bir şekilde, tıpkı bir aşk kucaklaşması gibi.

Teslim ol, bırak olsun, diye mırıldandı diğeri. Bizim gibi olacaksın. Seni de bizim gibi bir deniz kızı yapacağız. Aldığımız kadınlara böyle yapıyoruz. Ölmezsin, kuyruk çıkaracaksın. Muhteşem olmaz mı?

Suyun içine girmesine izin verse bir denizkızı olurdu. Kendini boğulmaya bırakmak çok kolay olurdu, değil mi?

Yanma çok acı veriyordu.

Muhtemelen yalan söylüyorlardı.

Kesinlikle yalan söylüyorlardı.

Ama yanma hissi *çok acıttı*.

Bunların hiçbirisi gerçek değildi.

Ama acı... hem de çok fazlaydı.

Bir sığrama sesi duyuldu. Başımızın üzerinde karanlık bir şey vardı.

Dünya kararmaya başladı.

Yanma çok acı veriyordu.

Suyun içeri girmesine izin verdi.

SASHA BIRDEN KENDINE GELDİ. "KAHRETSİN—"

Kıyıya doğru kürek çekilen bir küçük teknede oturuyordu. Bir dakika önce Hook'un odasında oturuyorlardı, bir dakika sonra ise Hook baş tarafta arkaya dönük, kendisi ise ortada olmak üzere, iki korsanın kürek çektiği bir teknede oturuyordu.

"Bu da *neyin nesi*— " Arkasına döndü ve etrafındaki dünyaya baktı. Kaptan Hook'un gemisi birkaç mil gerideydi. Akşamın erken saatleriydi, ama konuştukları sırada öğleden sonraydı. Bir süredir kürek çekiyorlardı.

Uyurgezer miydi? Uyuşturulmuş muydu? Tekneye nasıl bindi? "Buraya nasıl geldik?"

"Kafan karışıkken çok tatlısın." Hook dirseğini teknenin korkuluğuna dayadı. "Ayrıca şunu da belirtmek istiyorum ki, gelecekteki çalışmalarımda bu kadar açık sözlü olmayacağım." Gerçek elini havada amaçsızca salladı. "Böylece bir sonrakine gerçekten

başlamadan önce kendinizi toparlayabilirsiniz. Gelecekte bu sürekli dördüncü duvarı yıkma davranışına izin vermeyeceğim. _

Gözlüklerini çıkarıp yüzünü eliyle sildi, sonra tekrar taktı. "Öğretici seviye. Anladım."

"Açık olarak."

"Yine mi sahne değişikliği?"

"Zamanla alışacaksın."

İçini çekerek gözlerini kapattı. "Yani rastgele zamanlarda hafıza kaybı yaşayacağım ve hiçbir şey hatırlamayacağım mı?"

"Önemliyse hatırlarsınız. Ama o olaylara atıfta bulunulmuyorsa, o zaman hayır." Ceketinin kolundan sarkan solmuş, sepya lekeli dantel manşetlerden birini inceledi. "Kurgusal bir karakter olmanın hayatına hoş geldiniz. Bazen oldukça moral bozucu olabiliyor; hayatınızın tamamı, olay örgüsü için kritik görülmediği için tamamen siliniyor."

"Bunu anlamaya başlıyorum." Adanın yaklaşmasını izlerken derin bir nefes aldı. "Senin gibi başka şeyler de var mı? Bilinçli varlıklar ya da her neyse?"

"Kendimize 'kurgu tanrıları' demeyi tercih ederim ama en azından arketip terimleriyle yetinebilir miyiz? Ortada buluşabilir miyiz?" Gözlerini devirerek mırıldandı, "*Bilinçli mecazlar*. Bizi aşırı programlanmış bir tost makinesi gibi gösteriyor."

"Pekala. Arketip." Güldü. "Başka var mı? Mesela, 'yaşlı akıl hocası' ya da 'kahraman kadın' gibi?"

"Eminim ki vardır."

"Neden gidip onlarla oynamıyorsun?"

"Daha önce hiç tanışmadık." Hook omuz silkerek, ne kadar yakın olduklarını görmek için omzunun üzerinden baktı. Kıyı yaklaşıyordu. Muhtemelen en fazla bir iki dakika daha. "Sonuçta burası çok büyük bir kurgu dünyası."

"Cidden?"

Teknenin korkuluğundaki bir tahta kıymığını koparıp suya attı. "Kardeşimle tanışmamızın tek sebebinin ilişkimizden kaynaklandığını düşünüyorum, çünkü biri olmadan diğeri var olamaz. Gerçi bu sadece bir teori. Hiçbir fikrim yok. Kendimizin farkında olduğumuzu birdenbire keşfettiğimizde bize bir kurallar dizisi verilmiş gibi değil."

Bu mantıklıydı, diye düşündü. Ne garip bir hayat yaşıyordu. Psikopat olması hiç de şaşırtıcı değildi; kelimenin tam anlamıyla *tüm* psikopatların birleşimiydi ve kendini ifade etme biçimi de pek normal değildi.

Kıyıya yaklaştıklarında, kürek çeken iki korsandan biri, tekneyi kuma çekmek için suya atladı. Kaptan Hook'un botlarının gereğinden fazla ıslanması söz konusu bile değildi.

"Buradaki amacımız ne, Kaptan?" Sasha yüzünü buruşturdu. Tanrım, ne kadar aptalca konuşuyordu.

"Peter Pan'ı öldür. Wendy'yi kaçır ve mürettebata ganimet olarak gemiye geri getir." Kancasının ucunu bir an inceledikten sonra sırttı. "Ya direnirse? Onu balık gibi parçala."

Sasha'nın midesi düğümlendi. Özellikle de diğer iki korsanın kıkırdayıp birbirlerine bakışmaları onu daha da rahatsız etti. Hook'un dirseğini yakalayıp onu kendine doğru çekti. "Bu benim kız kardeşim —"

Eli, göz açıp kapayıncaya kadar boğazını kavradı. "Şey—" Hook ona doğru hırladı, sol gözü aniden boşluk kadar derin bir karanlık ve parlayan macenta-mor bir renkle kaplandı. "O *bizim* düşmanımız. Onlara karşı birlikte çalışıyoruz, yoksa bunu çok çabuk mu unuttun? Ölmek mi istiyorsun?"

"H—hayır."

"Öyleyse bunu yapmalı."

"Sen benim lanet olası ikizimi tecavüz etmekten ya da öldürmekten bahsediyorsun." Ona öfkeyle baktı. "Öylece durup bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Ah canım, bu asla tecavüz olmayacaktı." Sanki buzdolabındaki lambanın nasıl çalıştığını anlamayan bir çocukmuş gibi kıkırdadı. "Bu hep cinayet olacaktı, dinlemiyor muydun?"

"Bunun yerine beni öldürün."

Homurdanarak onu bıraktı ve tekrar yürümeye başladı. İleride kayalıkların arasında bir koya doğru uzanan bir kemer vardı. "Harika. İntihar eğilimli depresif olanı *yine yakaladım*."

"Ben değilim—" Ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı. Aptal, uzun bacaklı, uzun boylu kötü adam. "İntihar etmeyi düşünmüyorum ya da—önemli değil. Ona ne yapacağına güvenmiyorum ve sadece

bu aptal oyunundan kurtulmanın bir yolunu bulmak için zamana ihtiyacım var.”

“Evet. Şu ana kadar harika gidiyorsunuz.”

“Daha yeni başladık!” Şimdi onun tabancasını çalmak ve onu vurmak istiyordu. Belki de gerekirse bunu yapardı. Sadece kığına bir kurşun sıkardı. Dur bir dakika.

Bu tüfeklerin namluları yivli miydi? Yoksa tüfek mermisi rastgele bir yöne doğru fırlayıp başka birini mi vuracaktı?

Kütüphaneci olarak çalışmak, kafanızda gerçekten rastgele bir sürü bilgi biriktirmeniz anlamına geliyordu. Arkadaşlarıyla dışarı çıkmaktan gerçekten hoşlandığı tek zaman, bilgi yarışması geceleriydi. Çünkü herkes onu kendi takımında istiyordu. Tabii popüler kültür veya spor söz konusu olduğunda başka birini davet etmek zorunda kalıyorlardı.

Hook, kemerli geçidin kenarına iyice yaklaştı ve köşeden baktı. Bir an donakaldı, sonra sırtını duvara yaslayıp kahkahayı bastırdı.

Sasha ona kaşlarını çatarak baktı. "Ne?" diye fısıldadı.

"Şey, bu çok uzun sürmedi," diye fısıldadı, hâlâ kahkahayı zor tutuyordu. "Sanırım yeni bir rekor kırdı."

Kaşlarını çatarak kemerli geçidin kenarından uzandı. Gördüğü şey karşısında gözleri faltaşı gibi açıldı. Orada, ortadaki kayanın üzerinde, kız kardeşi Sidney duruyordu.

Tamamen çıplaktı. Saçları ıslaktı.

Ve o, Peter Pan'ı öpüyordu.

İlk şoku geçtikten kısa bir süre sonra, durumu kavradı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Peter uzaklaştı.

Sidney yan döndü, öksürdü ve midesinden su kustu.

"Az kalsın *boğuluyordu*—"Düşünmeden koya doğru koştu. "Sid!"

Peter irkilerek yukarı baktı. "Korsanlar!" Kılıcını çekti ve ona doğrulttu. "Ölmeye hazır ol, Bay Smeel!"

Sasha adımını yarıda kesti. "Kahretsin."

Hook onun yanında durdu. "Evet, *harika gidiyorsun*."

* Eğer bu dördüncü duvarsa, bu beşinci duvar mı olur? Yoksa bu üçüncü duvar olarak kalırken bu dördüncü duvar mı olur? Hmm... -V

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sasha, Peter Pan'ın kılıcı çekilmiş ve hazır bir şekilde dairesel koyu çevreleyen ince kumsala önünde inmesiyle geriye doğru sendeledi.

Evet, onunla kılıç dövüşüne girmeye niyeti *yoktu* . Kılıcı vardı ama nasıl kullanacağını bilmiyordu. Üstelik, eğer önceden böyle kurgusal yeteneklerle donanmışsa, bunu savaşta denemek isteyeceği bir şey değildi.

Hook, her halükarda meydan okumayı kabul etmeye istekli görünüyordu. Kılıcı zaten elindeydi ve ikisi dövüşmek için karşı karşıya gelmişti. "Bunu aramızda tutalım mı? Adil bir dövüş mü?"

Peter ona öfkeyle baktı. "Arkadaşım hasta. Onu doktora götürmem gerek."

"Görünüşe göre arkadaşın deniz kızlarıyla yüzmeye karar vermiş. Pek zeki değilmiş, değil mi?" diye güldü Hook. "Belki de onu öldürmekten endişelenmeme gerek yok. Anlaşılan işini kendi başına halledecek."

"Sidney!" diye seslendi Sasha kız kardeşine. Yaklaşık otuz metre uzaktaydı ve aralarındaki su karanlıktı. İçeride ne olduğu belli değildi; deniz kızları ya da... daha kötüsü.

Neverland sularında nelerin yaşadığını biliyordu. Ve herhangi bir tıkırtı duymasa da, timsahın er ya da geç ortaya çıkacağını biliyordu. Ve bu, ölmek istediği son şeydi. Kız kardeşine yardım etmek için oraya yüzmek istiyordu, ama aynı zamanda *timsah tarafından veya çok acımasız deniz kızları tarafından öldürülmek de istiyordu*.

Sidney yan yatmış, hâlâ su öksürüyordu. Ama nefes *alıyordu* , bu iyi bir işaretti. Aralarındaki mesafeden neredeyse duyulmayacak şekilde inledi.

Çeliklerin birbirine çarpma sesi, Sasha'nın dikkatini Hook ve Peter arasında neler olup bittiğine yeniden odaklamasına neden oldu. Hook açıkça daha iyi bir kılıç ustasıydı; yılların tecrübesi ve becerisi, gücü ve daha iyi kaldırma etkisiyle birleşmişti.

Ancak Peter uçabiliyordu. Ve Hook, Peter'ın normal bir insan için imkansız olacak şekilde Hook'un kılıcının veya kendi adını taşıyan silahının darbelerinden her kaçtığında "Ayıp!" diye homurdanmaya devam etse de, bu Peter'ı bunu yapmaktan alıkoymadı.

Bu öykü versiyonunda Peter, diğer Kayıp Çocuklardan daha büyüktü, ancak bu onun Hook'tan çok daha genç olmadığı anlamına gelmiyordu . Ve çocuklar, sonunda kazanacakları anlamına geliyorsa hile yapmayı umursamazlardı.

Sasha, kimin tarafını tutması gerektiği konusunda kafası karışmış bir şekilde olanları izliyordu. Bir yandan Hook'un tarafında olması gerekiyordu. Diğer yandan, *aslında* onun tarafında değildi ve bunun için hiçbir sebebi yoktu. Hook'un tarafını tutmasının tek sebebi, Virtue'nun kendisine verdiği sözü tutup "Bay Smee"yi karakterine bürünmüş haldeyken *öldürmeyeceğinden* emin olmamasıydı.

Ve bunu acı bir şekilde öğrenmek istemiyordu.

Ama bu sefer buna gerek kalmayacak gibiydi. Hook, bıçağı kendi eliyle Peter'ın elinden düşürdü ve fırsattan yararlanarak sivri metal kancasını Peter'ın göğsüne sapladı.

Peter acıyla inleyerek kuma doğru geriye düştü. Eli yarım santimlik suya girdi.

Gelgit yükseliyordu.

Eyvah.

Bu iyi değildi.

Peter elini göğsüne bastırdı. Kanca, gömleği ve eti hiç acımadan delip geçmiş, derisinin derinliklerine kadar işlemişti. Kanıyordu, hem de çok kötü. Sasha doktor değildi ama durum ciddi görünüyordu.

Kaptan Hook kahkaha attı, bir adım öne çıktı ve kılıcını düşmanın kalbine saplamak için kaldırdı.

"Silahsızım!" Peter ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Ayıp! Silahsız bir düşmanı yere sermek!"

Hook tereddüt etti. Derin, öfkeli bir homurtuyla bir adım geri çekildi ve kılıcını indirdi. "Kılıcını ona ver," diye bağırdı diğer korsanlardan birine. "*Şimdi!*"

Korsan kılıcını çekti ve Peter'a fırlattı. Kılıç çocuğun yanındaki kuma düştü.

Peter acı içinde kıvranarak, göğsünü tutarak ayağa kalktı. Kan parmaklarının arasından sızıyor, kuma ve hızla yükselen, üzerinde durabilecekleri azıcık kumsalı kaplayan suya damlıyordu.

Sasha daha yüksek bir kayanın üzerine çıktı. "Kaptan, su hızla yükseliyor."

"Buradaki işimiz yakında bitecek." Kaptan Hook kılıcını kaldırdı. "Kılıcı al. Ölümünle erkek gibi yüzleş."

"Gördün mü? Sürekli yaptığın hata bu." Peter Pan güldü. "Ben insan değilim."

Hook onun için atladı ama çok geçti. Açıkça belli olan tuzağa düşmüştü. Peter uçarak uzaklaştı ama fazla uzağa gidemedi. Neredeyse gökyüzünden düşüyordu ve ancak Sidney'in yavaş yavaş bilincini geri kazandığı kayaya kadar ulaşabildi.

Peter, "Wendy"nin yanına yığıldı.

Hook nefret ve öfkeyle hırladı.

Hiç beklemeden, korsanlarından birine döndü ve adamı kılıcıyla karnından bıçakladı. Adam acı ve şok içinde gözlerini kocaman açtı, önce kaptanının yüzüne, sonra da karnından fırlayan kılıca inanamaz bir şekilde baktı.

Hook kılıcını adamın elinden hızla çekti ve adam kumun üzerine yığılıp kaldı.

"Sen!" Hook hayatta kalan korsanı işaret etti. "Yüzerek oraya git ve onu öldür!"

"E—evet efendim!" Korsanın katil deniz kızlarıyla suya girmek konusunda duyduğu tüm tereddütler ortadan kalkmıştı.

Ta ki ayağını suya sokmak üzere olana kadar.

Ve herkes çok garip bir ses duyunca donup kaldı.

Alçak, titreşimli bir sestti. Dişlerini gıcırdatan derin ve yankılı bir *vhmmmmmmmm* sesiydi.

Koydaki suyun yüzeyi de onunla birlikte dans etmeye başladı, salınımın çok fazla olduğu yerlerde su damlacıkları yukarı doğru yükseliyordu.

PATLATMAK!

Ani bir *çatırtı* titreşimi durdurdu. Artık durgun olan suyun yüzeyinin derinliklerinden bir ışık parlaması geldi. Korsan, gözleri yeni bir tür korkuyla açılmış halde sudan geriye sıçradı. Hook'un ifadesi nefretten saf *dehşete dönüşmüştü*.

Bir balık su yüzeyine çıktı. Karnı yukarı dönüktü. Ölüydü. Solungaçlarından kan sızıyordu. Sonra bir diğeri. Sonra bir üçüncüsü.

Vhmmmmmmmm—

Su, garip bir ses eşliğinde tekrar dans etmeye başladı.

PATLATMAK!

Suyun içinde bir ışık parlaması daha oldu. Her neyse, hareket etmişti.

Bu sefer su yüzeyine çıkan şey daha büyüktü... ve insansıydı.

Bir deniz kızı.

Gözleri donuktu, gökyüzüne bakıyordu, hiçbir şey görmüyordu. Ölüydü. Kimse konuşmazken sessizlik uzadı, herkes dehşet içinde önlerindeki manzaraya bakıyordu. Ses tekrar başladı. O korkunç vızıldayan, titreşen ses. Yüzey dans etmeye ve sallanmaya başladı.

Vhmmmmmm—ŞAK!

Bu sefer, çıt sesi duyulduğunda yüzeydeki her şeyin sarsıldığını fark etti. Sanki...

"Elektrik çarpması," dedi nefesini verirken. "Aman Tanrım. *Elektrik çarpmasına maruz kalıyorlar.*" Sudan hızla bir adım geri çekilerek daha yüksek bir kayaya tırmandı.

Peter ağır yaralanmıştı ve Sidney neredeyse boğuluyordu. Ne yapacaklardı? Nasıl kaçacaklardı? Hook kesinlikle onlara yardım etmeyecekti.

Vhmmmmmm—

Suyun altında devasa bir şekil yüzeye yaklaştı. Boyutundan başka pek bir şey göremiyordu, yaklaşık on dört metre uzunluğundaydı. Eski bir jeneratöre benzeyen kaburga kafeslerinin bölümleri arasında kısa devre yapıyormuş gibi elektrik kıvılcımları saçılıyordu.

Kocaman kafası su yüzeyini deldi. Kısmen kemik, çoğunlukla et. Acımasız, sivri dişleri ile su yüzeyi arasında elektrik akımı geçti.

PATLATMAK!

O sırada yüzeye o kadar yakındı ki, ses kulakları sağır ediciydi. Sasha başını eğip kulaklarını kapattı, havayı ozon kokusu doldurdu. Ses, jeneratörün suda kısa devre yapmasından kaynaklanıyordu.

Suyun üzerindeki cesetler hep birlikte sarsıldı. Yaratık kendi acısıyla çırpınıyordu. Diş etlerindeki ve etindeki yaralardan kan sızıyordu; belli ki kendi gücüne karşı bağışıklığı yoktu.

Ağzını açtı ve gözünün kenarından ve ağzının kenarından kanayan ölü denizkızını yakaladı. Kemiklerin kırılma ve tendonların ezilme sesleri, timsahın kadının orta kısmını tamamen parçalayıp suyun yüzeyini kanla koyu kırmızıya boyadığı sırada kadının zaten ölmüş olduğu bilgisiyle biraz olsun hafifledi.

Timsah karanlığın içinde kayboldu. Ama varlığı hâlâ apaçık ortadaydı.

Vhmmm—ŞAK!

Orada durup canavara dehşet içinde bakarken geçen süre içinde su seviyesi oldukça yükselmişti. Şimdi, kendisiyle Hook ve hayatta kalan korsanın durduğu yer arasında bir okyanus şeridi vardı.

"Kahretsin!" Bu çok yüksek bir atlayış olurdu.

Hook ona şöyle bir baktı—

Ve kaçtı.

"Bekle! Geri gel!" diye bağırdı. "Hook! Beni burada bırakma!"

Sessizlik. "Lütfen! Geri dön, *Hook!*"

Ama o gitmişti. O ve diğer korsan onu terk etmişlerdi. Onu ölüme terk etmişlerdi. Elektrik çarpmasına ve sonra da sudaki o şey tarafından yenmesine.

"Siktir git!" Başını ellerinin arasına alarak hıçkırıklar içinde feryat etti.

Vhmmmmmmmm—ŞAK!

Timsah denizkızını yemişti ve şimdi daha fazlası için geri dönmüştü. Peter ve Sidney'in yavaş yavaş kendilerine gelmeye çalıştıkları kayalık çıkıntının etrafında dönüyordu. Sidney şimdi oturmuş, bitkin görünse de en azından bilinci yerindeydi ve senaryoda kendisine verilen mavi gecelik elbisesini giyiyordu.

“Sidney!” diye bağırdı Sasha. “İyi misin?”

Kız kardeşi sadece başını olumsuz anlamda salladı. İkizinin ellerinin titrediğini anlayabiliyordu. Peter, Wendy'nin çoraplarını ve gömleğinin kalanını kullanarak göğsündeki büyük kesiği sarmaya çalışıyordu ama o da pek iyi görünmüyordu.

Onlara yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Elinde küçücük bir kılıçtan başka hiçbir şey yoktu. Elinde, o kılıç neredeyse işe yaramazdı. Suda dönüp duran canavar gibi bir şeye karşı ise işe yaramazdan da öteydi. Muhtemelen iyilikten çok zarar verecekti. Bir şekilde. Büyüyle.

“Özür dilerim.” Kendini nasıl kurtaracağını bile bilmiyordu. Güvenliğe atlamak çok uzun bir yoldu. Ve eğer atlayışı kaçırırsa, timsah onu yakalayacaktı. Ya yakalamasa bile, zamanlamayı yanlış yaparsa?

"Git," diye öksürdü Sidney.

Vhmmmmmm-ŞAK!

Yüzeydeki ölü balık yeni bir elektrik dalgasıyla sarsıldı. Timsah kısa bir süre su yüzüne çıktı, sırtındaki çıkıntılar kırılmış ve yaralanmıştı. Kaburgalarının bazı kısımlarının eksik olduğunu, yerlerine eski moda bir türbine benzeyen parçaların yerleştirildiğini görebiliyordu. Ve bir saat, kolları bir zamanlayıcı gibi dönüyordu. Her dönüşte, suya şimşekler saçılıyordu.

Bu mümkün olmamalıydı. Ama yine de... deniz kızları. Periler. Uçan çocuklar. Ve kimsenin yaşanmadığı bir dünya.

Elektrik dalgalarının zamanlamasını ayarlamaya çalıştı.

“Bir...iki...üç...dört—”

Vhmmm-ŞAK!

“Bir...iki...üç—”

Vhmmm—ÇAT!

Kahretsin. Tutarlı değillerdi. Başka bir dalga için saymaya devam etti. Bu sefer beşti. Ondan sonraki dalgada tekrar üçe indi. Tamam. Üç ile beş saniye arasında. Güvenli yolu seçip üç diyecekti. Yani... timsah suyu elektrikle çarpıp onu öldürmeden önce kayaların arasından geçmek için üç saniyesi vardı.

Aslında o fırsat penceresi sadece bir güvenlik önlemiydi. Atlayabilirdi. Evet, uzundu ama yapabilirdi. Suyu hiç dokunmasına

gerek yoktu. Sadece suya dokunmadığından emin olması yeterliydi. Hepsi bu.

Üç saniye. Bunu başarabilirdi. Zıpla, bir sonraki kayaya ulaş, Hook uzaklaşmadan önce tekneye koş.

Vhmmmmmm—ŞAK!

Yapabilirdi. Gerçekten yapabilirdi. Bir sonrakinde. Bir sonrakinde kesinlikle yapardı. Bir sonrakinde kesinlikle yapardı.

Üç döngü daha geçti. Su seviyesi yükseliyordu. Ya şimdi olacaktı ya da asla olmayacaktı.

Vhmmmm-ŞAK!

Bir.

Atlamak için doğruldu.

İki.

O sıçradı.

Ön ayağı taşa çarptı. Arka ayağı suya çarptı. Öne doğru eğildi. Ön dizi taşa çarptı, elleri nemli, kayalık yüzeye değdi. Arka ayağını kaldırdı.

Vhmmmm-ŞAK!

Üç.

O güvendeydi.

Alnını kayaya dayayarak rahatlama hıçkırığı bıraktı. Başarmıştı! Başarmıştı. Tanrım, başarmıştı. Şimdi tek yapması gereken Hook'un onsuz yelken açıp açmadığını görmektir. Muhtemelen açmıştı. Kıyıya yüzmek zorunda kalacaktı ya da gelgitin yükselmesini bekleyip boğulacaktı.

Ayağa kalktı ve Peter ile Sidney'e baktı. "Üzgünüm, size yardımcı olamam!"

"Gidin." Peter'ın derme çatma bandajları çoktan kanamaya başlamıştı. "Kendi yolumuzu buluruz. Her zaman buluruz." Gülümsemesi çarpık ve kendinden emindi. Bu Erdem miydi, yoksa Peter mı? Anlamak zordu. Bir bakıma hepsi aynıydı diye düşündü.

Arkasını dönerek koydan ve korkunç timsahtan kaçtı, kalbi kulaklarında gümbür gümbür atıyordu. Hook onun kurtulup kurtulmadığını görmek için bekledi mi acaba?

Okyanus neredeyse kıyıya kadar ulaşmıştı. Onun için umutlar neredeyse tükenmişti. Ama işte orada, gelgitin götürmesinden önce

kalan son kum parçasında, kürekleri tutan bir korsan ve önünde oturan Kaptan Hook ile bir kayık vardı.

Az önce uzaklaşmıştı. Ama hâlâ oradaydı.

Tekneye doğru koşarak sığ sudan geçti ve içine atladı. Bir daha asla suya girmek istemedi.

"Ah, işte buradasınız, Bay Smee." Hook cebindeki saate baktı. "Endişelenmeye başlamıştım."

"Siktir git." Sözleri dışlerini sıkarak hırıldadı. Ağlıyordu, gözyaşları yanaklarından kontrolsüzce akıyordu. Adrenalinden titriyordu. Kız kardeşi muhtemelen ölecekti, yenilecek ve elektrik çarpmasıyla ölecekti—Peter kan kaybından ölüyordu. Ve kendisi kıl payı kurtulmuştu. Ve her şey onun suçuydu. "Beni ölüme terk ettin! Yardımına ihtiyacım vardı!"

"Açıkça belli ki, yapmadın." Teknenin korkuluğuna yaslanarak onu kuru bir şekilde, hiç de eğlenmemiş bir ifadeyle izledi. "Burada oturup, hiçbir geçerli sebep yokken bana kızılıyorsun ama hiçbir zarar görmedin."

"Cross—" diye öfkeyle kekeledi. "Beni terk ettin!"

"Bu durumdan kendi başına kurtulacağına güvenmiştim." Şimdi ise öfkelenen oydu. "Seni baygın bir çaresiz kız gibi mi, yoksa solgun bir duvar çiçeği gibi mi görmeyi tercih edersin?"

"O şeyden kaçmana yardım etmek için geride kalırdım—"

"Birincisi, şüpheli. İkincisi, söylediklerinizde samimi olsanız bile, bu çok güzel ve harika, ama o canavarın *benim için ne ifade ettiğini hiç düşündünüz mü?*" diye bağırdı ona öyle bir öfkeyle ki, kadın *şaşkınlıkla ondan geriye çekildi.*

"O şey beni amansızca avlıyor, nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım. Ve her zaman kazanacak—her zaman istediğini elde edecek, değil mi *Sasha*? Timsah her zaman istediğini elde eder. Ve işi bittiğinde *ne olacak?* Sisyphus ve kaya gibi, *yeniden başlayacağız!* O canavar beni bir çukurda bir iblis gibi rahatsız ediyor, *her kötü yazılmış, türevsel saçmalığın her sayfasında beni sonsuzca yiyip bitiriyor—*" Acı ve ızdırap, dehşet ve korku, öfke ve nefret aynı anda yüzüne yansıdı ve sonra bunları içindeki bir duvarın arkasına itti.

Titrek bir nefes vererek paltosunu düzeltti ve dantelli kravatını düzeltti. "Onur. Her şeyden önce, onurumuzu korumalıyız." Bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Bu yüzden, kurtarılmaya ihtiyacınız olmadığı halde *sizi kurtaramadıysam* , bu tür *konular* söz konusu olduğunda beni affedin. "

Sasha, gözleri faltaşı gibi açılmış, sessiz bir şok içinde ona bakakaldı. Çocuk masallarındaki kötü karakter tarafından adeta ders almıştı.

Ama ona bakmasının sebebi bu değildi. O, her türlü kötü karakterin ta kendisiydi. Ve bunun tam olarak ne anlama geldiğini yeni yeni anlamaya başlıyordu.

O, sadece onların kavramı değildi.

O, onların deneyimlerinin de bir parçasıydı.

Her ölüm. Her başarısızlık. Her ihanet.

Hepsi.

Her sayfa. Her versiyon. Her film.

İyisiyle kötüsüyle.

Ve durumu gerçekten de "daha kötüye" doğru eğilim göstermeye başlamıştı.

** Sevgili okuyucu, bir an için şunu düşünün: Korkup korkmamayı bile seçme şansım yok. Bu yetki bile elimden alındı... -V*

DOKUZUNCU BÖLÜM

Boyunca Sasha, gemiye dönüş yolculuğu sessizdi ve düşüncelere dalmıştı. Heybetli gemiye doğru kürek çekerken güneş batıyordu.

Korsan bayrağı.

Tam tersiydi.

Siyaha boyanmış olan gemi, tuz ve güneşten solmuş ve grileşmişti. Bulunduğu yerde o kadar uzun süre demirlemişti ki, demir zinciri midye ve mercanlarla kaplı bir resif haline gelmişti. Mürettebat, geminin geri kalanını su üstünde tutmak ve denize elverişliliğini korumak için muhtemelen gece gündüz çalışmak zorundaydı. Çoğu teknenin birkaç yılda bir kuru havuza alınması ve tamir edilmesi gerekiyordu, aksi takdirde alttan yukarıya doğru çürürlerdi.

Kütüphaneci. Rastgele bilgiler.

Korsan bayrağının pruva figürü, muhtemelen bir filin kafatasıydı. Ona her zaman uzaylı kafatasları gibi görünürlerdi ve bu sefer de farklı değildi. Fildişlerinin yerine, geminin ön tarafında, pruva figürünün üzerinde çıkıntı yapan kısmına doğru kıvrılan devasa demir sivri uçların yerleştirilmiş olması, onu daha da tuhaf ve grotesk hale getiriyordu.

Her bir sivri uç, boncuk gibi kafataslarıyla süslenmişti. Çatlaklar, grotesk bir şiş kebab gibi üstlerine dizilmişti; en eski kafatasları altta, en yenileri üstteydi. Birkaç korsan pruva direğine tutunmuş, o izlerken metal çatalların uçlarına yeni kesilmiş kafalar takıyordu.

Hook, sanki evine gelen bir misafire garaj kapısı kumandasının yerini anlatıyormuş gibi bir tavırla, "Kayıp Çocuklar ya da, tabiri caizse, bize sorun çıkaran 'yerliler'den herhangi biri," diye açıkladı.

Korsanlardan biri yeni bir kafayı mızrağın üzerine takarken, alttaki en eski kafa ezilerek toz ve şarapnel parçalarına dönüştü ve aşağıdaki suya yağdı.

Orada çok uzun süredir bulunduklarını tahmin etmiyordu; güneş, hava koşulları, geminin fareleri ve martılar, dışarıda bırakılan her şeyi çabucak yok ederdi. Ama yine de...

Geçen her saniye, bunun hatırladığı Peter Pan'e daha çok benzemesini diliyordu. Herhangi birine. Botu geminin yanına çekip bağladılar.

Hook merdivene ilk çıkan oldu, o da ardından uyuşmuş bir halde çıktı. Bir günde çok fazla adrenalin ve çok fazla saçmalık. Az önce fark etti ki... tüm bunlar başladığından beri hiç uyumamıştı. Bayılmalar sayılmazdı. Ayrıca hiçbir şey de yememişti.

"Bay Smee." Omuzunun üzerinden parmaklarını şıklatarak Hook'un odasına inmesini işaret etti. Deniz kızlarının koyunda yaşanan tüm saçmalıklar yüzünden azarlanacağını varsayarak onu takip etti.

Odaya girdiklerinde, adam paltosunu çıkarıp kadına uzattı. Doğru. O, adamın uşağı olacaktı. *Tanrım, bu berbat.* Adamın peşinden giderek eşyalarını topladı ve yerleştirdi; bu biraz tahmin yürütmeyi gerektirdi ama sonunda başardı.

Hook, giyinme odasının arkasına geçerken sessizdi ve daha rahat bir kıyafetle, dikkat çekici derecede iyi oturan siyah pantolonunun içine sokulmuş beyaz fırfırlı gömleğiyle çıktı. Gümüş tepsilerde bolca yiyecek ve içecek bulunan, iki kişilik hazırlanmış bir masaya doğru gitti. Patates ve sebzeler, mükemmel bir şekilde kızartılmış bir kazı çevreliyordu. Ekmekler, peynirler, kurutulmuş etler, bir sürahi kırmızı şarap.

Masanın başına oturdu ve kendine yemek tabağı hazırlamaya başladı.

Orada aptal gibi öylece durdu. Ne yapması gerekiyordu ki?

Et ve kan dolu parmaklarını şakaklarına bastırarak, bitkin bir iç çekişle, "Otur. Ye. Duvar çiçeği gibi *bayılmadan* önce. Benim kurgu dünyamda olabilirsin, ama yine de bir insansın, ölümlüsün." dedi.

"Bunun Wendy için olduğunu düşündüm. Yoksa bir şey varsaysaydım beni bıçaklardınız." Bir tabak aldı ve kendine biraz yemek koydu. *Muhteşem görünüyordu.* "Peki ya yemek sahteyse, bana gerçekten bir faydası olur mu?"

"Eğer acı ve ölüm gerçekse, yemek de gerçek olabilir." Umursamaz bir şekilde burnunu çekti. "Hayal dünyalarında gerçek olan ve olmayan şeyler hakkındaki kurallar biraz bulanık. Yorumunuza kalmış."

"Tıpkı Neverland gibi." Karşısına oturdu ve kendine bir kadeh şarap doldurdu.

Dudaklarında ince ve sinsi bir kıvrım belirdi. "Şimdi anlıyorsun." Kendi kadehini eline aldı ve düşünceli bir şekilde inceledi. "Kurgunun gerçek dünya üzerinde gücü var. Yoksa insanları bu kadar çok rahatsız etmezdi, değil mi?"

"Sanırım doğru. İyi bir hikaye hayat kurtarabilir. Kötü bir hikaye ise hayatları mahvedebilir." Şaraptan bir yudum aldı ve sarhoş olmadan önce mutlaka yemek yemesi gerektiğine karar verdi. Ekmek ve kaz etine yöneldi.

"Bence iyi bir hikaye, hayatları her iki yönde de değiştiren hikayedir; kötü bir hikaye ise fark edilmeden kaybolan hikayedir." Hook omuz silkti. "Hım. Ayrıca, o timsah için sizi tebrik etmeliyim. Gerçekten de harika bir şey. Sanırım o korkunç Birinci Dünya Savaşı dönemi teknolojik canavarını uzun süre hatırlayacağım."

Kaz etini küçük parçalara ayırırken başını kaldırdı. "Hı?"

"Özür dilerim, benden bir iltifat aldığınıza o kadar mı şaşırdınız ki tekrar etmemi istediniz?" Gözlerini devirdi. "Gerçekten, imkansız birisiniz."

"Hayır, yani anlamıyorum. Timsah konusunda bana iltifat ettiğinizi mi söylüyorsunuz? Onunla hiçbir ilgim yoktu." Yüzünü buruşturdu. "Bu korkunç."

"Ve bu—" Hook sandalyesine yaslandı, onu sanki yeni bir ışıktaymış gibi izledi. "Anladığımı sanıyordum—tüm bunları—" Etraflarındaki dünyaya işaret etti, sonra elini ve kancasını kendine doğru indirdi. "Ve burada oturan ben. Biz senin yarattıklarınız. Bunu sen hayal ettin. Bu hikaye versiyonu sana ve Sidney'e ait. Bize değil."

Gölerek başını salladı. "Saçmalık. O türbin-dilcik benim kafamdan çıkmadı."

"Ah, evet, öyle oldu canım. Sadece senin suçun. Kardeşimin giydiğı kıyafetler ve Kayıp Çocuklar'dan Sidney sorumlu, ama gördüğün tüm hoş olmayan şeyler senden kaynaklanıyor!" Gölerek kadehini ona doğru kaldırdı. "Ve ne çarpık bir zihin! Bunun bizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Kız kardeşin ahlaksızlığı, sen ise dehşeti getiriyor gibisin. Kardeşimin başına gelecekler için hazır olduğuna inanmıyorum. Ben de sabırsızlanıyorum . Korku ve romantizmin bir tür haline gelmesini yıllardır bekliyordum."

"Hayır. Yalan söylüyorsunuz. Bunu yapan biz değiliz." Elindeki çatalı ona doğru salladı. "Bunu uyduruyorsunuz."

"İşte sorun burada yatıyor, tatlı Sasha'm. Anlamıyor musun? Ben kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey *uyduramam* . Ne şimdi, ne de asla." Kancasıyla bir ekmeğı deldi ve aldı, hamur topunu tırtıklı metal parçadan ayırmadan önce bir ısırık aldı. "Biz insanlığın yaratımının aynalarıyız. Kendimize isim bile vermedik."

"Kim yaptı?"

Kaptan Hook bir parça ekmeğı daha çiğnedi, cevap vermeden önce anın havada gerilimle asılı kalmasına izin verdi. "Başmelekler ve onların düşmüş akrabaları bu konuda oy kullandılar."

" Ne?" Son kısmı bağırarak söylemek istememişti ama neyse. Birdenbire dinin meşru olabileceğini öğrenmişti, bu yüzden bir sebebi vardı. "Şimdi benimle dalga geçtiğini anladım."

"Öyle bir şey yapmıyorum!" Gerçekten de gücenmiş görünüyordu. "Ya hikayeyi duymak istiyorsun ya da istemiyorsun. Kararını ver."

İçini çekerek düşündü. Ona güvenemezdi. Ama yine de hikayeyi gerçekten öğrenmek istiyordu. "Özür dilerim. Lütfen anlatın."

"İşte böyle. Görgü kuralları sizi hayatta çok ileriye götürür." diye mırıldandı, zihninde çok eski bir zamana geri döndüğünü belli ederek uzaklara baktı. "İnsanlığın en erken günleriydi. Hikaye anlatmayı yeni yeni öğreniyordunuz, birbirinize ölüm ve yeniden doğuş hakkında homurdanıyordunuz, ruh ve ahiret hakkında düşünmeye yeni başlıyordunuz. Karanlıktaki kurtların zayıfları, gençleri ve yaşlıları

nasıl aldığını fısıldıyordunuz, ateşlerinizin titrek gölgelerini kullanarak mağaralarınızın duvarlarına canavarlar resmediyordunuz.”

“Ve işte o zaman sen ve Erdem yaratıldınız, değil mi?”

“Hımm. O zamanlar daha çok gençtik. Ne olacağımızı henüz bilmiyorduk. Kesinlikle şimdi olduğum kadar seksi ya da şık değildik.” Ona sıırttı ve göz kırptı.

Bunu görmezden gelmeye karar verdi ve şarabından derin bir yudum aldı.

“Ama biz, başkaları tarafından gözetilen bir gezegende yaşayan tanrı çocuklarıydık. Ve onlar geldiğinde oradaydık. Toplamda on dört kişiydik, sizin Tanrı dediğiniz, zaten kayıp olan bir şeyin yoldan çıkmış çocuklarıydık.”

“Şimdiden Tanrı'yı mı özlüyorsun?” Kaşlarını çatı. “Bekle. Başmeleklerle ve düşmüş başmeleklerle tanıştın ama Tanrı yok mu?”

“Böyle bir şey olup olmadığını bilmiyorlar, ya da en azından öyle söylediler. Sohbet edecek kadar uzun süre kalmadılar.” Omuz silkti. “Tam olarak arkadaş değiliz, anlıyorsunuz. Ama beynimde onların birkaç farklı versiyonu dolaşıyor.”

“Ben de tam olarak bunu soracaktım. Din ve hikaye arasındaki çizgiyi.”

“Daha net bir çizgi çizmek için daha modern bir örnek kullanalım. Bir seri katili ele alalım. Adı etrafında bir sürü efsane ve söylence dolaşan biri—Jack the Ripper. Bir yerlerde, gerçek katil çoktan ölmüş ve gitmiş durumda. Ama katilin hikayeleri, fantastik olanlar ve olmayanlar, hepsi içimde yaşıyor, hatta bazıları tesadüfen doğru olsa bile. Hatta hangilerinin doğru olduğunu bile söyleyemem, o yüzden sormaya zahmet etmeyin.”

Bir an düşündükten sonra başını salladı. “Yani, dışarıda gerçek bir Lucifer var. Ve onun gerçekleri, gerçek geçmişi var. Ama insanların onun hakkında anlattığı hikayeler de var, bunlar gerçeklerle örtüşse bile?”

“Kesinlikle. Ve ikisi arasındaki farkı anlayamam, çünkü bana göre hepsi aynı.”

“Ama bunlar kurgu olarak anlatılmalı. İnsanlar İncil'in kelimesi kelimesine doğru olduğuna inanıyor.”

"Herkes değil." Hook omuz silkti. Gözleri yine mor renkte parlıyordu. O an Hook'tan çok daha iğrençti. "Bir fikir birliğine ihtiyacım yok."

"Bu turda Jack the Ripper bölümünü atlayabilir miyiz?"

Sahte bir hayal kırıklığıyla parmaklarını  ıklattı. "Hiç eğlenceli değilsin. Tamam. Jack the Ripper yok."

"Ve seri katil hikayeleri yok."

"Ve seri katil hikayeleri yok," diye tekrarladı, tıpkı annesine gece yarısından önce evde olacağını söyleyen bir çocuğun derin i   eki iyle.

Sessizce yemek yemeye devam ettiler. Kadının zihni bambaşka yerlerdeydi, olan biten her şeyi tekrar tekrar düşünüyordu. Yemek bittiğinde, diğer korsanlar gelip ortalığı topladılar.

Yatma vakti gelmişti. Hook'un odası, duvara yaslanmış, pahalı, gerçek bir yataktı ve kalın perdelerle odanın geri kalanından ayrılmıştı.

Onun mu?

Nerede olduğunu sorduğunda, adam belirsiz bir şekilde bir kapıyı işaret etmişti. Kadın, daha küçük bir odaya açıldığını d   nm   t . Hayır. Bir dolaba açılıyordu.

Bay Smee bir dolapta uyuyordu .

Eh, gemiler için bu bir bakıma normaldi, diye düşündü. Aşırı savurgan olan Hook'un d  zenlemesiydi.

Dolabın uzunluğu boyunca, diz hizasında dolabın içine yerleştirilmiş bir yatak vardı.  zerinde bir raf bulunuyordu ve "onun" eşyaları yatağın üstünde ve altında, duvara açılan sürgülü kapının başındaki yastıkla birlikte saklanmış gibi görünüyordu. Çaresiz bir i   eki le botlarını ve çoraplarını çıkardı, rahat hissettiği kadar kıyafetini üzerinden attı ve lanet olası dolabına girdi .

Battaniyeyi omzunun üzerinden çekip gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Küçücük, be ik büyüklüğünde bir şeydi. Ama en azından duvarların yakınlığı, bir dalga tekneye çarpsa bile d   meyeceği anlamına geliyordu.

"Kapıyı kapatın Bay Smee, vahşi olmayın. Ama hava alması için bir santim aralık bırakmanıza izin vereceğim."

Gözlerini açtı, üstündeki rafa baktı ve çığlık atma isteğini bastırmaya çalıştı. "Çok nazıksınız."

"Biliyorum."

Sorduğu için aptal olduğunu biliyordu ama sormak zorundaydı. "Sence sağ salim kurtuldular mı?"

Hook kıkırdadı. "Benim umursadığımı düşünmen ne kadar da hoş."

HAYIR. Bunu kesinlikle yapma. Bunun her yönü *berbattı*.

Uçmaktan nefret ediyorum.

Deniz kızlarının canı cehenneme.

Neverland'in canı cehenneme.

Sidney *eve gitmek istiyordu*.

Gelgit neredeyse tamamen yükselmişti ve tırmanacak hiçbir kaya kalmamıştı. Merkezdeki kayaların tepesine kadar tırmanmışlardı ama artık gidecek başka yerleri kalmamıştı. Kadın üzerinde sadece mavi gecelik vardı ve Peter'in göğsündeki yaradan hâlâ kan akıyordu.

Onu uyanık tutmak giderek zorlaşıyordu.

Ve o kâbus gibi timsah hâlâ etraflarında dolaşıyordu. Ölü bir korsanı yediğini görmüştü.

Çatırtı sesi.

Ve ıslak etin yırtılması.

Bunun hayatının geri kalanında, ne kadar sürerse sürsün, peşini bırakmayan bir şey olacağını biliyordu. Eve sağ salim dönüp terapistine anlatmayı umuyordu, ama bunun ihtimali giderek azalıyordu.

"Peter, lütfen—bizi buradan uçakla *çıkarmalısın* . Mutlaka." Hayatta kalmalarının tek umudu oydu.

Vhmmmmmm-ŞAK!

"Çok isterim, Wendy," sözleri birbirine karıştı. Konuşurken aslında ona odaklanmıyordu. "Ama sanırım—yapamam."

Deniz kızları çoktan gitmişti, zaten hiçbir faydaları olmazdı. Birincisi, ona yardım etmektense boğmayı tercih ederlerdi, ikincisi ise

sudaki o şey yüzünden.

Sabaha kadar dayanamayacaklardı. Ve son güvenlik kırıntıları da hızla yok oluyordu.

"Ölmek çok büyük bir macera olacak." Peter hayalperest bir şekilde gülümsedi, gözleri yavaşça kapandı.

"Hayır, hayır, olmayacak, yemin ederim ki eğer ölürsen, seni küçük pislik, *seni gebertirim!*" Omuzlarından sarsarak onu eleştirdi.

Peter homurdanarak gözlerini açtı. "Öyleyse—özür dilerim—ben—" diye inledi. "Zaten ölü olduğum halde beni nasıl öldüreceksiniz ki... bu hiç mantıklı değil..."

"Sus!" Ona öfkeyle baktı. "Ve bir plan uydur."

"Bu nedir?" diye sordu.

"Eğer bu bir 'seni kandırdım' şakasıysa, yemin ederim ki..." Sesini alçaltarak onu tehdit etti. "Seni o lanet timsaha atacağım."

"Hayır, Wendy, bak—" diye ısrar etti.

Başını çevirdiğinde gördüğü şeye anlam veremedi. Dev bir hasır sepete benziyordu, ama gördüğü en özensiz sepetlerden biriydi. Kemerin altından zar zor içeri girmiş, onlara doğru yaklaşıyordu.

Durun bir dakika. Bu bir sepet değildi.

Bir yuvaydı. Çapı yaklaşık altı yedi fitti. Ve kenarında büyük, beyaz bir kuş tünemişti. Papağanın yaklaşık iki katı büyüklüğündeydi, cıvıldıyor ve kanatlarını çırpıyordu, yuvayı kıyıya biraz daha yaklaştırıyordu.

"Bu, Asla Kuşu." diye güldü Peter.

"O saçmalıkları tamamen uydurdun."

"Yapmadım. Yemin ederim," diye mırıldandı ona, sesi erdemli bir tona bürünmüştü. "Bu kitapta yazıyor."

"Deus ex kuş yuvası kitapta mı geçiyor?" diye sordu ona kaşını kaldırarak.

"Evet, bir de yazılış şekli daha da tuhaf. Sanki... yumurtalar ve bir... neyse, boş ver. Sadece içeri gir." Peter uzanıp yuvanın kenarına uzandı ve onu kavradı. Tam o sırada büyük kuş uçup gitti ve gece gökyüzüne doğru süzüldü.

"En azından burada ikimiz için yer var ve bu berbat şeyi Titanic kapısı gibi açmak zorunda değiliz." İçeri tırmandı, çubuklardan ve

dallardan yapılmış bir şey için oldukça sağlam olduğunu görünce memnun oldu.

Peter onun ardından suya girdi ve rahatlamış bir şekilde inleyerek hızla uzandı. Tam o sırada, kaya platformunun son parçası da suyun altında kayboldu. Kaderlerini değiştiren kurtuluş tam zamanında gelmişti.

Uzun ve derin bir nefes verdi.

Yanına oturdu ve yıldızlı gece gökyüzüne baktı. Hayatı boyunca alıştığı şehir ışık kirliliğinin olmadığı bu manzara, nefes kesiciydi. Gerçekten tadını çıkarabilmeyi diledi. Ve göğsüne elektrik jeneratörü bağlanmış bir timsah tarafından takip edilirken ağır yaralanmış bir adamın yanında oturmamayı diledi.

"Küreklerimiz yok. Eve nasıl döneceğiz?"

"Gelgit bizi güvenliğe götürecektir." Başını omzuna yasladığında, çoktan uykuya daldığını ya da ölmek üzere olduğunu anlayabiliyordu.

İkisinden biri.

Ama o Peter Pan'dı. Ölemezdi.

Sağ?

ONUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah Sasha güverteye çıktı.

"Günaydın, Bay Smee," diye selamladı onu bir korsan, tahta kalasları ovarken.

"Günaydın." Adamın az önce temizlediği yerden geçmek istemediği için, onun iş yerinin etrafından dolandı. Bu çok kaba olurdu. Bir korsan gemisinin dolabında uyanmak tuhaftı. Kahvaltı için kahve ve tereyağlı tost almak üzere aşçıların yemekhanesine inmek daha da tuhaftı.

Daha da tuhaf olanı, tüm korsanların ona karşı nazik davranmasıydı. Hepsi onu tanıyormuş gibi selamladı. *Sonuçta ben patronun onlara en çok yaltaklanan adamıyım. Belki de eşcinsel sevgilisi? Aman Tanrım, eminim internette bununla ilgili bir sürü şey vardır.* Küçük teneke kupasını alıp kaptanı bulmak için güverteye çıkmıştı.

Çünkü burası dünyanın en tuhaf pansiyonu gibi gelse de, kadın endişeliydi.

Kaptan Hook, geminin kış tarafında, sancak tarafında ayakta durmuş, adaya bakıyordu; etten kemikten eli arkasında kavuşmuştu. Kadın da onun yanında durup bekledi.

Ve bekledi.

Ve *bekledi* .

"Çeyrek para atmam gerekiyor mu?" Kahvesinden bir yudum aldı.

"Çok komik."

"Bilmiyorum, belki de ucuz bir çizgi roman falan olduğunuzu düşündüm. Bir sonraki sayıyı almak için para ödemek zorunda kaldım." Sırıttı. "Özür dilerim. Rolüme uygun değildi. Bunu daha iyi yapacağım."

"Bundan çok şüphe duyuyorum."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Öyle olacağını tahmin ediyorum." Kancasını tahta korkuluğa vurdu. "Peter Pan hâlâ yaşıyor, yoksa hikaye biterdi. Kız kardeşin hakkında bir şey bilmiyorum. İkiniz de ölürseniz berabere kalabilirsiniz. Skoru sıfırda tutmak için sizi öldürmeye çalışabilir."

"Ben de soracaktım." En azından bilgiyi verdi, diye düşündü kadın. Eğer doğru söylüyorsa. "Şimdi ne yapacağız?"

"Bugün bir seçim yapmalısın, sevgili dostum. Bu hikâyeyi ya uzun yoldan ya da kısa yoldan anlatacağız."

"Yani, özetlemek gerekirse?"

"Hım. Bir bakıma öyle."

Sasha, Peter Pan romanı hakkında hatırlayabildiği her şeyi hatırlamaya çalıştı. "Şey, henüz Tiger Lilly ile ya da 'yerlilerin' son derece ırkçı tasvirleriyle tanışmadık." Utandı. "Bunu atlayabilir miyiz? Ya da en azından bu kadar açıkça saldırgan olmayacak şekilde değiştirebilir miyiz?"

"Bunu sen yazıyorsun, ben değil."

"Evet ama bunu yapmaya çalışmıyorum. Bilinçli bir çaba değil bu."

"Öyleyse ırkçı olmamanızı tavsiye ederim." Dünyanın en bariz şeyiymiş gibi gülümsedi. "O zaman sorun yaşamayız."

"Ben değilim—bu benim kitabım değil!" Ellerini havaya kaldırdı. "JM Barrie, 'yerlilerin' çadırlarda yaşadığını, barış piposu içtiğini ve anlaşılmaz bir nedenle Karayip adasında kırık dökük İngilizce konuştuğunu yazan kişiydi."

Hook kahkaha atıyordu. "Çok üzgünsün."

"Çünkü öyle değil—" Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. İçini çekti. "Boş ver."

Kolunu omzuna attı ve onu yanına çekti. "Sakin ol canım. Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. İnsanlar aptal, nefret dolu varlıklar. Ve her ne sebeple olursa olsun kin dolu düşünme yeteneğinin sınırı yok. Grupları her zaman *aşağı* ve *öteki* olarak etiketliyorsun. Hedef grup

her zaman değişiyor ve gelişiyor. Bu hikaye, sadece daha fazla kabul edilebilir *aşağılık grubun olduğu bir dönemin ürünlerini içeriyor.*"

"Bu konuda böyle düşünmek ne kadar korkunç."

"Kötü kadın." Eğilerek başının tepesine bir öpücük kondurdu.

Ondan gelen bu hareket o kadar tuhaft ki, kız ilk başta ne yapacağını bilemedi.

Üstelik, "Endişelenme, insanlar her zaman rk pisliklerdir, sen sadece kimi hedef aldığını sürekli değiştiriyorsun" demişti. Ve gerçekten onunla tartişabilmeyi çok isterdi, ama tam olarak haksız da değildi, değil mi?

"Biliyorum." diye mırıldandı. "Kötü bir karakterin mantıklı olmaya başlaması korkunç bir şey. "

"Hikayelerin içinde aklımı okuyamayacağını sanıyordum?"

"Buna gerek yoktu. Yüzündeki ifade bana her şeyi anlatıyor." Omzuna hafifçe vurdu. "şimdi, 'yerlilerle' uğraşmaya karşı gösterdiğin o muhteşem itirazdan anladığım kadarıyla, kısaltılmış bir hikaye mi tercih edersin? Sanırım Tiger Lilly ve halkıyla ilgili o muhteşem yanlışlıkları düzeltmeye çalışsan bile, korsanların elinde kaçınılmaz olarak katledilmeleri biraz..." Duraksadı, ardından kancasını, arma takımının bir bölümünü yerinde tutan elik pim boyunca kaydrd ve korkunç bir metal-metal sesi çıkardı. "Aşırı."

Tüm durum o kadar gerçeküstü, tüm konuşma o kadar saçma bir hal almıştı ki, hüzünlü, kırık bir kahkaha atıp bulutlarla bezeli güneşli mavi gökyüzüne bakmak zorunda kaldı.

"Ne?" Hook şaşkın görünüyordu.

Burnunun köprüsünü sıkarak, keşke tüm bu meselenin çözümü uyuşturucu olsaydı diye düşündü. "Kaptan Hook ile kurgusal soykırımın görünürlüğü üzerine tartişıyorum."

"Soykırım sayılmaz, abartma." Kadndan uzaklaşırken alaycı bir şekilde güldü. "Sadece küçük bir toplu katliam. Her neyse, kısaltılmış halini istiyorsun, kısaltılmış olsun! Oyunumuza ciddi olarak başlamak için can atıyorum, itiraf etmeliyim. Bu kadar eğlenceli olsa da. Sen!" Başka bir korsana seslendi. "Gün batımında Kayıp ocuklara gizli sğinaklarında saldıracağız. Kıyıya çıkmaya hazırlanın. Ieri gizlice girip onları esir alacağız ve buraya geri getireceğiz. Bu yüzden ipe

ihtiyacımız olacak. Ağzlarını tıkmak için kumaş. Bıçaklar. Pan hariç hepsini alacağız.”

“Ama efendim.” Korsan, üç köşeli şapkasını çıkarıp saygı göstergesi olarak iki eliyle önünde tuttu. “Burası gizli bir sığınak. Nerede olduğunu nasıl bileceğiz?”

Hook'un yüzündeki ifade, yüzyıllarca aptallarla çevrili bir ortamda yaşamış bir adamın ifadesiydi.

Belindeki kemerden silahını çıkaran adam, korsanı göğsünden vurarak öldürdü.

“Başka sorunuz var mı?” diye bağırdı diğerlerine.

Herkes bir dizi “hayır efendim” diye mırıldandı ve başlarını eğerek, akşamki işe hazırlanmak için hızla işlerine koyuldular.

“Öyle sanıyordum.” Hook sırttı. “Bu gece, bu Peter Pan işine bir kez ve sonsuza dek son vereceğiz.”

Sasha, onun bu kararlılığına hayran kalmadan edemedi.

Adanın manzarasına bakarken, kız kardeşinin iyi olmasını ummaktan başka çaresi yoktu. Ya iyi değilse? Skoru 0'da tutmanın tek yolu kendini timsaha atmaktı. Ya da Peter Pan'ın onu bıçaklamasını ummak.

Sasha'nın midesi intihar düşüncesiyle düğümlendi. Ölmek istemiyordu. Gerçek olsun ya da olmasın. Bu fikir korkunçtu. Bunu yapabilir miydi? Bir “strateji”nin parçası olarak kendini adeta odun parçalama makinesine mi atabilirdi? Bilmiyordu.

Ama içinden bir ses ona bunu öğrenmesi gerektiğini söylüyordu. Neverland'de olmasa bile... yakında.

“Bay Smee!” diye bağırdı Hook geminin öbür ucundan ona.

“Emredersiniz efendim!” Gözlerini devirdi. “Geliyorum efendim!”

Bu tam bir felaket.

SİDNEY BİR İNSANIN NE KADAR KANI OLDUĞUNU BİLMİYORDU , ama Peter, gelgit onları sonunda Kayıp Çocukların onları beklediği yere geri getirdiğinde bir *süredir* kan kaybediyordu.

Mesela, en az iki bölüm boyunca.

Bu mutlaka bir insanın ölümüne yol açmıştır, değil mi?

Sasha bunun adını bilirdi. Neydi o? Senaryo gereği korunma mı? Bilmiyordu. Sadece, ormanda yalınayak sekerek, üzerlerindeki kirli kıyafetlerle oğlanların peşinden gitti, her bir dikenli deniz otuna ve kayaya bastığında yüzünü buruşturdu.

Evet. *Bütün* bunların canı cehenneme.

Sivri yüzeylerde çıplak ayakla yürümekten gerçekten nefret ediyordu. Sanki dünyadaki en sevmediği şeydi. Evleri dedikleri ağaca kadar olan yürüyüş boyunca acı çekti. Sonunda oraya vardıklarında, gizli kapıyı yana doğru ittiler.

Tinker Bell, kapıdan fırlayıp şingirdayarak, parıldayarak ve muhtemelen küfürler savurarak Sidney'in kafasının etrafında vızıldamaya başlamadan önce bir saniye bile kaybetmedi, belli ki her şeyden onu sorumlu tutuyordu.

"Ne düşündüğünüz umurumda değil, bunların hiçbirisiyle alakam yok!" Periye vurdu. "Git buradan! Peter Pan ile hiçbir ilgim olsun istemiyorum, sadece eve gitmek istiyorum. Onu alabilirsin! O senin!"

Bu durum Tinker Bell'i hazırlıksız yakalamış gibiydi. Peri, şaşkınlıkla ona bakarak yanında havada süzülüyordu.

Peri kızına öfkeyle baktı. "Evet. Bana sormadın bile, sadece varsaydın. Neyse, siktir git, kendini beğenmiş küçük sürtük. Sadece onun ölmesini istemiyorum, çünkü buradan sağ çıkmamın tek umudu o. Ne yapacaksın? Ama onunla hiçbir *ilgim* olsun istemiyorum!" Ağaca doğru öfkeyle ilerleyerek, Peter'ı getirdikleri yere doğru gitti. Onu bir sedyeye yatırmışlar ve göğsündeki bandajları çözüyorlardı.

"Aranızda doktor olan var mı?" diye sordu. O ise bunun pek mümkün olmadığını söyledi.

"Hayır, ama öyleymiş gibi yapabilirim." Çocuklardan biri gururla gülümsedi ve kızın hayali ve görünmez bir doktor çantası olduğunu sandığı şeyi eline aldı.

"Bence bu böyle çalışmıyor." Kadın irkildi. Peter'ın işi çok kötüydü.

"Neverland'de," diye bilgece başını salladı başka bir çocuk. "Neverland'de, inanıyorsanız, her şey gerçek. Var olan ve bizim *yarattığımız* yiyeceklerden oluşan zıyafetlerimiz var."

Kendi kendilerini kandırıyorlar mıydı yoksa bu gerçek bir sihir miydi, anlayamadı. Peter'ın başının yakınında havada süzülen bir peri

varken bunu anlamak zordu. İkisi de aynı kapıya çıkıyordu.

Her iki durumda da, bu işlere hiç de uygun değildi. Ve ergenlik çağındaki bir kızın bir adamın göğsünü görünmez iplikle dikmesini izlemeye de niyeti yoktu. "Tamam. İstedığınızı yapın." Arkasını dönüp odadan çıktı, başını sallayarak. "Ben yatmaya gidiyorum."

Bir kitap tarafından kaçırılmak. Yarı tanrılarla tanışmak. Peter Pan'da Wendy olarak mahsur kalmak. Uçmak. Deniz kızlarıyla öpüşmek. Söz konusu deniz kızları tarafından neredeyse öldürülmek. Kız kardeşinin ölümcül bir elektrikli timsah tarafından neredeyse öldürüldüğünü izlemek. Kendisinin de aynı timsah tarafından neredeyse öldürülmesi. Şafak vakti gelene kadar bir deus ex kuş yuvasında süzülme.

Evet.

Ona acilen bir uyku lazımdı.

Peter geceyi sağ salim atlatmışsa, "hayali bir doktorla" yapılacak "sahte ameliyatı" da atlatacağından oldukça emindi. Atlatamamış olsa bile, ona yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu yüzden, ana geçitlerden birinin yanındaki ağacın kenarına yaptıkları küçük kulübeye gitti, onun için serdikleri saman ve yırtık pırtık kumaş yığınının üzerine sürünerek içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Ve uyandığında kendini korkunç bir kokain sersemliğiyle bir otel odasında bulmayı diledi.

Ama içinden bir ses ona bu kadar şanslı olmayacağını söylüyordu.

BU YANLIŞ GELDI.

Peki Sasha ne yapacaktı?

Hook ile birlikte ormanda gizlice ilerleyerek Kayıp Çocukların "gizli sığınağına" yaklaşırken, o da Hook'un arkasından geliyordu.

"Gizlenme yerinin konumunu nasıl *öğrendin*?" diye sordu Hook'a sessizce. Tamamen gizlenme modundaydılar. Yani, bir grup korsanın olabileceği kadar gizliydim. Bu, beklediğinden fazlaydı ama umduğundan azdı. "Sakıncası yoksa ve vurulmama neden olmayacaksa," diye ekledi hızla.

Hook, omzunun üzerinden ona sırttı. "Tinker Bell."

"Ne—" diye iç çekti. "Doğru. Kıskançlık meselesi. Wendy'den kurtulursan Pan'ı bağışlayacağına dair bir anlaşma yapmıştın."

"Ve ben sözümün eri bir adam olmaktan başka bir şey değilim." Avucunu göğsüne koydu. "Ve zehir meselesini tamamen atlıyoruz." Dikkatini tekrar nereye çevirdiğine döndü. "'İnanıyorsanız ellerinizi çırpın' saçmalığı. Seyirciyi kendi tarafınıza çekmek için ucuz bir numara."

Sessizce kıkırdadı. "Şimdi kim kıskanıyor?"

"Şşş." Bir ağacın arkasına saklandı. "Buradayız."

Uygun. Şüpheli derecede uygun. Bir adanın topografyasını bir konuşmadan kaçınmak için değiştirebileceğinden emin değildi ama şaşırmazdı da. Yanına çömeldi ve oldukça garip görünen, belirgin bir şekilde kapı şeklinde olan bir tahta parçasının bir bölümünü tıkadığı devasa bir ağaca baktı.

Tıpkı Keebler Elf ağaç kapısı gibi. Üzerinde " *Gizli Sığınak, Korsan Giremez*" yazan bir tabela da olabilirdi. "Ciddi misin?" Kaşını kaldırdı. "Bundan daha iyisini yapamazlar mıydı?"

"Bu bir çocuk hikayesi. Beklentilerinizi ona göre ayarlayın." Ona kısaca baktıktan sonra parmağıyla burnunun ucuna dokundu. "Ve kız kardeşine aptal demeyin."

"Ben—" Duraksadı. Eğer Sidney buraya ilk gelmiş olsaydı, gizli sığınak fikrini Sidney'in ortaya atacağını tahmin ediyordu. Omuzları düştü. "Ben demek istemedim—"

"Ona söylemeyeceğim." Duraksadı. "Hemen."

Omuzunun arkasına yumruk attı.

Bu, ondan hafif bir kahkaha kopardı. "Şimdi, şimdi, şiddet hiçbir şeyi çözmez, sevgili dostum." Sağındaki korsanları işaret etti. "Unutmayın beyler, onları şimdi yakalıyoruz. Peter Pan'ı gemiye çektiğimizde hepsini daha sonra acımasızca öldürebiliriz."

Korsanlar ağaca doğru sessizce ilerleyip kapıyı çevreleyerek bir güvenlik çemberi oluşturdular. Güvenli olduklarından emin olduklarında, içlerinden biri kuş gibi ıslık çaldı.

Hook ayağa kalktı, yüzünü silkeledi ve tam bir beyefendi gibi kapıya doğru yürüdü. Kadın da ne yapacağını bilemediği için arkasından yürüdü.

Kancasının arka tarafıyla kapıyı sessizce çaldı.

Kapı hafifçe aralandı ve içinden parıldayan bir ışık topu çıktı.

Tinker Bell.

Gerçek bir peri. Sasha, parlayan şeye hayranlıkla baktı. Güzeldi, kısa kesilmiş saçları bir gözünün üzerine düşüyordu ve neredeyse görünmez hale getirecek kadar hızlı çırpınan büyük, ipeksi kanatları vardı. Çıplaktı.

Elbette öyleydi.

Sidney her türden insanı severdi ve ikizlerden her zaman daha popüler olanıydı. Büyürken anne babasının saçlarının beyazlamasına sebep olmuştu. Bunun sebebi aşırı derecede sevgili edinmesi değildi; durum hiç de öyle değildi. Hatta babaları, Sidney'nin kız arkadaşlarının, erkek arkadaşlarından çok daha az gergin hissetmesini sağladığını söylerdi, bunun da bariz nedenleri vardı.

Ama sadece kıyaslama yapacak olursak, Sidney daha yaramazdı. Sürekli arkadaşlarıyla partilerdeydi, eve biraz geç geliyordu ve biraz fazla esrar kokuyordu.

Sasha, odasında kitap okuyan veya oyun oynayan, çevrimiçi arkadaşlarıyla sohbet etmeyi tercih eden sessiz biriydi; bu da büyürken neredeyse hiç dizginlenmediği anlamına geliyordu. Sidney'i en çok sinirlendiren de buydu, çünkü Sasha bu dizginlerini hiç test etmemiştir.

Lise yıllarında aralarındaki tek gerçek gerilim kaynağı buydu. Sidney, Sasha'nın istediği her şeyi yapabilmesine hep kıskanmıştı, ama Sasha hiçbir şey yapmak istemezdi.

Sidney her zaman mercek altındaydı çünkü bir şeyler yapmak istiyordu.

Bu adil değildi, vesaire.

Ancak ayrı üniversitelere gidip evden ayrıldıktan sonra Sidney, tabiri caizse sosyal hayatını dengelemekte fazlasıyla yetenekli olduğunu kanıtladı. Hem gelişen bir sosyal hayata sahip olmakta hem de pazarlama alanında lisans derecesi ve Los Angeles'taki yüksek profilli bir firmada stajyerlik elde etmekte hiçbir sorun yaşamadı.

Sasha ise kabuğundan hiç çıkmamıştı. Kütüphane bilimleri alanında bir yüksek lisans yaptıktan sonra... hangisinin oyunu kazandığı apaçık ortaya çıkmıştı.

"Elbette, Leydi Bell." Hook, göğsüne elini bastırarak eğilirken, sesi şehvetli bir mırıltı gibiydi. "Sizi asla aldatmayı düşünmem. Sonuçta ben bir beyefendiyim. Sadece, o Wendy'yi buraya getirdikten sonra onun elinden çektiğiniz trajik kötü muameleyi düşünüyorum. Sizin gibi ıslıl ıslıl ve nadir bir varlığın bu kadar kolayca değiştirilebileceğine nasıl inanabilir?"

İstediği zaman gerçekten de insanları büyüleyebiliyordu.

Şimdi ise biraz kıskançlık hisseden kişi o olmuştu.

Sasha. Hayır. Kötü. Aptal olma.

Ama bu oyuna kanan tek kişi o değildi. Tinker Bell de utangaç bir şekilde gülümserken yanakları kızarmış, parmaklarını dudaklarına götürmüştü.

"Onu götüreceğiz."

"Bekle—Sidney—" Duraksadı. "Wendy hayatta mı?"

Tinker Bell ona baktı, "Bay Smee"nin neden umursadığını anlamakta güçlük çekiyordu. Başını salladı.

Sasha omuzlarından büyük bir yük kalktığını hissetti.

Hook boğazını temizledi. "Dediğim gibi. Wendy'yi ve Kayıp Çocuklardan birkaçını götüreceğiz; şüpheli görünmemesi için yeterli sayıda. Ve Peter'ın saçının teline bile zarar vermeyeceğiz." Hook elini yanına kaldırdı. "Şerefim üzerine."

Tinker Bell dudağını ısırды. Peri başını salladı ve içeri uçtu. Kapı sonuna kadar açıldı. Küçük perinin kapıyı nasıl açtığına Sasha'nın hiçbir fikri yoktu. Ama neyse. Peri. Kötü, elektrikli, Birinci Dünya Savaşı döneminden kalma timsah. Uçan çocuklar. Detaylar.

Sadece akışına bırak.

Hook adamlarına içeri girmeleri için işaret etti. Korsanlar, dişsiz sırtışlar ve kumla kaplı, buruşuk yüzlerine kazınmış hevesli gülümsemelerle işi halletmek için içeri girdiler.

En azından çocuklar katledilmezdi.

Henüz.

Hook, nöbet tutan korsanlardan birine doğru yürüdü; korsan, yollarını aydınlatmak için tahta ve camdan bir fener tutuyordu. Feneri alıp kapıyı açtı ve mumu söndürdü. "Bay Smee, lütfen bir dakika buraya gelin."

"Hayır, asla." Ama söylenenleri yaptı.

"Bunu tut." Kapısı açık ve dışarıya dönük olan feneri ona uzattı.

Bu işin nereye varacağı hiç de gizli değildi. Zaten pek de seçeneği yoktu. Bu yüzden, adamın talimat verdiği gibi, durumu kabullendi ve öylece tuttu.

"Ah, Bayan Bell, bir sorum var." Hook, Sasha'ya gülümsedi, koyu kahverengi gözlerinden birinde mor bir parıltı belirdi. "Anlaşmamızla ilgili kısa bir açıklama rica ediyorum, sakıncası yoksa."

Peri, Hook'un yakınında havada süzülerek, parıltılar içinde belirdi.

Korsan, Kayıp Çocuklar'a kıyasla kendi boyuna ve nispeten daha yaşlı olmasına rağmen hızlı hareket ediyordu. Hook, periye havadan kaptı, yumruğuyla kavradı; yüz ifadesi bir anda baştan çıkarıcıya yakın bir ifadeden kibirli bir ifadeye dönüştü.

"Acıması küçük şey. Seninle anlaşma yapacağımı mı sandın? Pff! Ama o aptala olan takıntın bana gayet iyi geldi." Periye fenerin içine fırlattı. Tinker Bell sertçe fenerin arka duvarına çarptı, balmumuyla kaplı dibine vurdu ve elleri, bacakları ve kanatları hâlâ sıcak olan maddeyle kaplandı.

Hook cam kapıyı kilitledi. Hava delikleri Tinker Bell'in kaçması için çok küçüktü. "Ama sana verdiğim sözü tutacağım. Hayatını başışlayacağım. Zaten yaralı birini öldürmek yakışık almaz. Wendy ve diğerlerini kurtaracak kadar iyileştiğinde, nereye gittiklerini ona söyleyebilirsin." Hook, feneri alıp ağacın alçak bir dalına asmadan önce kancasının kıvrımıyla cama vurdu.

Tinker Bell *çok sinirlenmişti*.

Sasha, "ışılıtlı" bir dil bilmediği için tam olarak ne söylediğini bilmiyordu, ama söyledikleri kibar değildi. Boston'dandı; ortamın havasını gayet iyi anlamıştı.

Sasha periye, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Kişisel bir şey değil."

"Kendin için konuş. Ve zahmet etme. Buradan ayrıldığımız anda o yok olacak." Hook çoktan teknelere doğru geri yürüyordu. Korsanlar şimdi kaçırdıkları gençlerden oluşan bir korteje önderlik ediyordu; hepsi iplerle bağlanmış ve ağızları tıkanmıştı, bazılarının boyun eğdirilmek için yumruklandıkları belliydi ve kanıyordu.

Sasha bekledi. Nefesini tuttu.

Sidney, iki adam tarafından sürüklenerek dışarı çıkan son kişilerden biriydi. Bağlanmamış veya ağzı kapatılmamıştı ve onlara canlarını kurtarmak için mücadele ediyordu. "Sizin çirkin pislikler, *testislerinizi derinizi yüzüp top haline getireceğim...*"

Evet, o onun kız kardeşiydi.

"Sid!"

Sidney, Sasha'yı görür görmez savaştan vazgeçti. Bunun yerine, kız kardeşinin gözleri yaşlarla doldu ve ikiz kardeşi yürek burkan bir hıçkırma sesi çıkardı.

En iyi "korsan" ses tonunu taklit ederek, onu taşıyan iki adama baktı. "Onu buradan ben götüreceğim beyler. Benim için uslu duracak."

"Öyle diyorsanız, Bay Smee." Adamlardan biri omuz silkti ve Sidney'i bıraktı. Sidney, Sasha'ya doğru koştu ve kendini yarı yarıya onun kollarına attı.

Sasha kız kardeşine sıkıca sarıldı. "İyi olmana çok sevindim, çok endişelenmişim. Nasıl kurtuldun?"

"Bir kuş yuvası. Hiçbir anlamı yok."

"Sanırım kitapta böyle bir şey olmuştu."

"Bu çok saçma," diye burnunu çekti Sidney.

"Bay Smee. Hadi gelin." Hook sabrını kaybediyordu. Ve sabırsız bir Hook, ölü insanlar demektir. *Onu öldürmese bile*, Sidney'i öldürmekte bir sakınca görmezdi.

Sidney'in elini tutarak korsanların ve esirlerinin peşinden gitmeye başladı. "Bu hikâyeyi bitirip bir sonrakine geçme zamanı."

"Güzel. Burası berbat." Sidney son derece şikayetçiydi. Sasha onu suçlayamazdı.

Ayrıca, bundan sonra olacakların muhtemelen daha kötü olacağını ona söylemeye de cesaret edemedi.

Çok daha kötü.

* *Keşke birileri gerçekten dinlese. -V*

ON BİRİNCİ BÖLÜM

KorsanLarın Sidney, iğrenç olduğuna karar verdi. İğrenç, pis kokulu ve tuhaf. Özellikle yakından ve bizzat görüldüklerinde. Kayıp Çocuklar da pek hoş kokmuyordu ama korsanlar *çok* daha kötüydü.

Ve gemi... bunlar *kafatasları mıydı?*

Aman Tanrım, çok kötü hastalanacaktı.

Geminin ön tarafında kafatasları *vardı* . Fil dişleri gibi metal şişlere dizilmişlerdi. Bazılarının eti hala duruyordu ve martılar bağırıp çağırarak, o izlerken et parçalarını koparmaya çalışıyorlardı.

Güneş yeni doğuyordu ki hepsi küçük teknelere bindirildi ve Sasha'nın "Jolly Roger" diye adlandırdığı gemiye doğru kürek çekerek geri döndüler. Sidney'in umurunda bile değildi. O sadece eve gitmek istiyordu.

Tek istediği Hook'un ölmesi ve o korkunç timsah *şeyine* yem edilmesiydi, böylece geri dönüp başka bir kitap deneyebilirlerdi. Belki onları güzel, büyüleyici, huzurlu bir Regency dönemi aşk romanına ikna edebilirdi. Çay ve çöreklerin olduğu bir şey. Tek drama, bir dükün uygunsuz bir şekilde bir hanımla dans etmesi olurdu.

Katil deniz kızları , kafatası şişleri , elektroşok cihazları ve korsanlar istemiyordu; hasta olmak istiyordu ve her şeyden önemlisi, sadece eve gitmek istiyordu.

Sasha sadece onu kucakladı, omzuna yaslanıp ağlamasına izin verdi ve ona yapmacık teselli sözleri ya da buna benzer saçma sapan şeyler söyleme zahmetine girmedii.

Çünkü ikisi de eve dönmeyi ne kadar çok isteseler de, bu mümkün değildi. En azından yakın zamanda olmayacak gibi görünüyordu. Sallanan bir merdivenden gemiye tırmandılar; o sondan ikinci, Sasha ise en son bindi çünkü bir korsanın elbisesinin altına bakmasına kesinlikle izin vermeyecekti, çok teşekkür ederim.

Sidney, Kayıp Çocukların direklere, fiçılara veya güverteye bağlanmış herhangi bir şeye bağlanmasını sadece izleyebildi. "Bay Smee" özel mahkumu korurken, Sidney Sasha'nın yanında ayakta kaldı.

Yanında duran iğrenç adamlardan biri ona dik dik baktı.

Korsanlarla ilgili hiçbir şeyi bir daha asla sevmeyeceğine karar verdi. "Bir sonraki kitabı ben seçebilir miyim?"

"Böyle mi işliyor bilmiyorum ama, eğer bize seçme şansı verirlerse, tamam." Sasha uzanıp Sidney'in elini tuttu ve nazıkçe sıktı. Bay Smee ve Wendy'nin biraz fazla samimi olmaları hakkında kimse bir şey söylemek istemiyor gibiydi. Hatta kimse fark etmemiş gibiydi.

Sanki karakterlerine hiç uymayan bir şey yapsalar bile, o şey onlar için hiç yokmuş gibiydi. Sadece olup bitiyordu.

Sasha sözlerine şöyle devam etti: "Ama eğer bana duygusal bir aşk romanı önerirseniz, Vile'in reddedeceğine bahse girerim."

"Şey—ama—" Sidney başını kaldırdı. Koluyla gözlerini sildi. Gözyaşları nihayet kurumaya başlamıştı. "Ama bu adil değil. Bu tamamen geçerli bir tür."

"Bunun öyle olmadığını söylemiyorum, inan bana. Sadece gözlerini oymayı tercih edeceğini düşünüyorum."

"Ağzıma laf mı koyuyorsunuz?" Sidney'in omzunda ağır bir metal kanca duruyordu. Kaptan Hook'tu. Tam arkalarından gelmişti. "İnsanların ağzıma laf koymalarına bayılıyorum."

Sidney korkudan kaskatı kesildi.

"Teknik olarak," Sasha omzunun üzerinden ona baktı, Sidney'den çok daha az gergindi. Onun etten kemikten eli Sasha'nın omzundaydı. Sasha, Sidney'den çok daha az rahatsız olmuş görünüyordu, o cani korsanın varlığından. Ama dürüst olmak gerekirse, adamla baş başa kalan Sidney değildi. "Herkes sürekli ağzına laf sokmuyor mu?"

Hook duraksadı, itiraz etmek ister gibi göründü, sonra mırıldandı. "Haklısınız, canım." Onlara gülümsedi. "Ne olursa olsun. Benim hakkımda ne diyorduk?"

"Sidney bir sonraki kitabı kendisinin seçip seçemeyeceğini öğrenmek istedi. Ben de bunun nasıl işlediğinden emin olmadığımı söyledim." Sasha, Hook'un elini ittikten sonra uzanıp Sidney'in omzundaki kancayı itti. "Ve onu uyarıyordum, muhtemelen bir aşk romanı okumak *istemezsin*."

"Aceleci davranmamak gerek." Hook'un yüzünde beliren sinsi gülümseme, Sidney'in içini bir tiksinti dalgasına boğdu ve kusma isteği uyandırdı. "Ama sadece hangi *tür* aşk romanı seçeceğime ben karar verirsem. Günümüzde gerçekten eğlenceli alt türler var."

Hook parmaklarını kaldırıp Sasha'ya doğru salladığında, yüzünde hâlâ iğrenç bir sırıtışla, aklının genellikle çöplükte olduğunu ilk itiraf edecek olan Sidney'in bile ne ima ettiğini anlaması biraz zaman aldı.

"Aman *Tanrım*, iğrenç!" Sasha'yı yakalayıp kötü adamdan bir adım daha uzaklaştırdı. "Hayır, kesinlikle hayır. Fikrimi değiştirdim."

"Bah. Ben de senin eğlenceli olan olduğunu sanıyordum." Hook, ellerini arkasında kavuşturarak güverte boyunca yavaşça uzaklaşmaya başladı.

Sidney, Sasha'ya baktı. Kız kardeşinin yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Her neyse, tiksinti değildi. Sesini alçaltarak ikiz kardeşine dirseğiyle vurdu. "Sash?"

"Ne?"

"Şaka yapıyorsun herhalde."

"Ne?" Sasha, sanki bir düşünceden sıyrılmış gibi gözlerini kırıştırdı. Sonra yüzünü buruşturdu. "İğrenç, hayır."

"Güzel. Sadece kontrol ediyordum."

Hook onların konuşmasına müdahale etti. "Öyleyse şöyle yapalım. Kuralları ben koyduğum için oyunuma küçük bir değişiklik getireyim. Bu hikâyeyi hangi taraf kazanırsa, bir sonrakini o seçer. Sonra da sırayla devam ederiz."

"Peter Pan her zaman kazandığına göre, düşünmeye başlamam gerek," diye böbürlendi Sidney. "Her an gelip hepimizi kurtaracak ve seni o korkunç timsaha yem edecek."

Hook onlara doğru döndü ve yalnızca kargaşa vaat eden bir şekilde gülümsedi. "Göreceğiz."

SASHA BİR ŞEYLERİN TERS GİTTİĞİ HISSİNDEN BİR TÜRLÜ KURTULAMIYORDU .

Çok, çok yanılıyordu. Hook— *Vile*— entrika çeviriyordu. Orijinal kitabın sonuyla ilgili hatırladığı her şeyi hatırlamaya çalıştı. Wendy ve Kayıp Çocuklar kaçırılıp gemiye getirilmişti—tamam. Şimdi oradaydılar.

Hook daha sonra Kayıp Çocukları korsanlara katılmaya ikna etmeye çalışırdı -ya da en azından bazılarını- ya da onları tahtadan aşağı atmakla tehdit ederdi. İşte tam da tüm umutların tükendiği anda, Peter timsahtan aldığı saatle gemiye gizlice girer, Kaptan Hook'u dehşete düşürür ve korsanları dağıtırdı.

Kargaşa sırasında Peter korsanları teker teker etkisiz hale getirirken, Hook Kayıp Çocukları geminin ambarını ele geçirdiğine inandığı bir canavarla yüzleşmeleri için aşağı gönderir ve bu da Peter'in işine yarar.

Bir hesaplaşma olacaktı, Hook bu hesaplaşmayı kaybedecekti ve sonuç olarak, geminin tahtasının hemen altında, suda avını bekleyen, artık saat mekanizması çalışmayan gerçek timsaha yem edilecekti.

Ama eğer *o* her şeyin nasıl geliştiğini biliyorsa, elbette *o* da biliyordu.

"Bay Smee." Hook ona döndü, çenesini kaldırdı, yüzünde iyiye işaret etmeyen hafif bir gülümseme vardı. "Pick."

Bu kesinlikle iyi bir şey değildi. "Neyi seçeyim?"

Eliyle bağlanmış gençlerin sırasını işaret etti. "Elbette, kim önce ölürse!"

"Şey..." Ona boş gözlerle baktı. "Özür dilerim. Ne oldu?"

"Gerçekten işitme duyunuza bir kontrol yaptırmanız gerekiyor. Buraya gelin, Bay Smee." Sanki her şey zararsız bir yanlış anlaşılmaymış gibi kıkırdadı. "Böylece bağırmama gerek yok." Kancasıyla onu yanına çağırırdı. "Eminim ki Bayan Wendy sizin yokluğunuzda denize atlamayacak."

Sessizce inleyerek Sidney'in elini bıraktı ve Hook'a doğru yürüdü; sanki cezaya geç kaldığı için okul müdürünün yanına gidiyormuş gibi hissediyordu.

"Sevgili Bay Smee." Kancasının acı verici derecede keskin ucunu çenesinin altına dayadı ve onu göz teması kurmaya zorlayacak şekilde çenesini kaldırdı. "Canım dostum." Kancasını derisine biraz daha sert bastırırken sesini alçaltarak derin, boğuk bir hırıltı çıkardı ve bu da kadının acıyla irkilmesine neden oldu. "Gerçekten de bu programa ayak uydurmalısın."

Sonunda pes edip kancayı çenesinden indirdiğinde, kadın titriyordu.

"E—evet. Ö—özür dilerim." Bu belirsiz bir tehdit değildi. Çok açık bir tehditti. *Oyuna devam et. Yoksa...* "Onlar gerçek değil." Gözlerini sıkıca kapatarak kendi kendine mırıldandı. "Onlar sadece—sadece bir filmdeki figüranlar. Gerçek değiller. Bir video oyunundaki NPC'ler."

"Ne dersen de canım." Omuzuna hafifçe vurdu ve uzaklaştı. "Seçim sizin, Bay Smee."

Gözleri hâlâ kapalıyken, Kayıp Çocuklar'ın bağlı olduğu yeri bildiği yöne doğru rastgele bir yeri işaret etti. Bilmek istemiyordu.

"Hah! Ne kötü bir seçim. En küçüğün önce ölmesini izlesinler." Hook güldü. "Sizin her zaman acımasız bir yanınız vardı, Bay Smee."

"Ne?" diye sordu, hızla döndü. Gerçekten de bir *çocuğu işaret etmişti*. Çocuk yedi yaşından büyük olamazdı. Çömelmiş, gözleri fal taşı gibi açılmış, ona *"nasıl olur da böyle bakabilirsin?"* dercesine bakıyordu; bu bakışlar kadının içini paramparça ediyordu.

Ama o, nereye işaret ederse etsin, sonunda hep o kişiye işaret edeceğine bahse girerdi. Çünkü kupayı o seçmiş olabilirdi, ama topun nerede olacağını kontrol eden oydu.

Gözlerini tekrar kapattı. Önemli değildi. Çocuk gerçek değildi . Sadece bir sayfadaki bir karakterdi. Sadece bir asır önce ölmüş bir adamın romanında yazılmış bir kişilikti. Belki de daha az. Emin bile değildi. Belki de onu o an uydurmuştu—hiçbir fikri yoktu.

Korsanlar bağırıp gülüyor, çocuğa alay ediyorlardı. Biri onu kolundan tutup öne doğru çektiğinde ve gözlerini açmaya zorladığında, bunun Hook olduğunu görünce şaşırmadı.

Onu öne doğru çekti ve korsanların küçük çocuğu tahtaya doğru götürmelerini izlemesi için döndürdü.

Çocuk ağlıyordu. Hıçkırarak ağlıyordu. "Annemi istiyorum—"

Korsanlardan biri tiz bir sesle, kahkaha atarak , "Annemi istiyorum!" diye bağırdı.

"Bunu durdurun." Kadın, Hook'a öfkeyle baktı. "Onu bırakın. Bunu durdurun. Lütfen."

"Buna alış canım. Seni bekleyenlerin yanında bu hiçbir şey." Elini omzuna koydu ve hafifçe sıktı. "İster inan ister inanma, bunu sana iyilik olsun diye yapıyorum."

Bu da onu güldürdü. "Siktir git."

"Ya da değil" dedim." İç çekti. "Sizi, rehbersiz, uyarısız, bunların nasıl işlediğine dair hiçbir açıklama yapmadan, insanlar ve orklar arasındaki bir savaşın içine mi atmamı tercih edersiniz?" Kancasıyla önlerindeki manzarayı işaret etti. "Rolünüzü bozmadan mı? *Ordularımızı* kırsal kesime doğru ilerletirken, tüm köylerin katledilmesini izlemenize izin mi vereyim? Siz bu kötülük oyununda yenisiniz. Ben değilim. Sizi buna alıştırmaya çalışıyorum. Duygularınıza dikkat etmeye elimden geldiğince gayret ediyorum."

Korsanlardan biri arkasındaki tahtaya çıktığında, kadın küçük çocuğa bakakaldı. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Kaçacak hiçbir yeri yoktu. Eğer Peter Pan onu şimdi kurtarmazsa, hayatta kalma şansı kalmamıştı.

Korsan kemerinden kılıcını çekti.

Peter Pan onu kurtaracaktı.

Peter Pan onu kurtarmak *zorunda kaldı* .

Hikayeler işte böyle işliyordu.

Öyle değil miydi?

Korsan, kılıcıyla çocuğa saldırdı ve onu ya karnının yarılmasına ya da geriye doğru atlayıp tahtadan suya düşmeye zorladı.

Çocuk orta yolu bulmaya çalışıp geriye doğru yaslandı. Kaydı. Korkudan feryat ederek bir anlığına orada asılı kaldı.

Ve sonra düştü.

Sasha, yüreği boğazına gelmiş bir halde, korkuluğa doğru koştu ve eğildi. Suyun dalgalanmamasını diledi; Peter'ın çocuğu yakalayıp gökyüzüne doğru yükseldiğini görmeyi bekliyordu.

Bir an için bu gerçeklik zihninde canlandı.

Ancak korkuluktan baktığında gördüğü manzara, son dakika kurtarma operasyonundan çok uzaktı.

Korsanlar tezahürat yapıp bağırdılar.

Okyanusun yüzeyi köpük ve kızıl bir serpintiyle, timsah kuyruğu ve dişlerinin parıltısıyla kaplıydı.

Vhmmmmmm—ŞAK!

Timsah dişlerinin çocuğun vücuduna saplandığını hissettiğinde, çocuğun ölmediğini biliyordu. Deniz kızı gibi değildi. Bu sefer değildi.

HAYIR.

Hayır, bunu yapamazdı. Kesinlikle yapamazdı.

Korkuluktan döndü, sendeleyerek, kırık dökük birkaç adımla olay yerinden uzaklaştı ve parmaklarını saçlarının arasına geçirdi.

Hook yanına geldi ve elini sırtına koydu. "Nefes al."

Panik onu hızla sardı.

Onlar gerçek değil. Onlar gerçek değil. Sadece bir kitaptaki karakterler. Sadece bir video oyunundaki NPC'ler. Onları sürekli öldürüyorsun, değil mi? Kadın titriyordu.

Bayılacak mıydı? Aman Tanrım, gerçekten bayılabilir.

Dünya o... bulanık, tünel görüşü halindeydi.

Elleri ve ayakları karıncalanmaya başlamıştı.

Bağırان çocukların ve gülen korsanların sesleri, timsahlara atılan insanların suya düşme sesleri çok uzaktan geliyordu. Bunları görmezden gelmek, sanki bir film ya da bir mil ötede bir tarlada oynanan bir yaz oyunuymuş gibi davranmak kolaydı.

Güçlü kollar onu sardı. Gül ve eski kitap kokan bir göğse doğru çekti. Kulağına yakın bir ses, onu sessizce gerçekliğe geri döndürdü. "Nefes al, Sasha. Benimle birlikte. İçeri." Yanındaki göğsün genişlediğini hissetti.

Titreyerek derin bir nefes aldı ve her şeyin yavaş yavaş yerine oturmaya başladığını hissetti. İnleyerek başını eğdi.

"İşte buradasın. Seni neredeyse bir an kaybetmişim." Hook kollarını gevşetti ve parmağının ucuyla çenesini yukarı kaldırarak ona bakmasını sağladı. "İşte tam da bu yüzden küçük adımlarla başlıyoruz, anlıyor musun?"

Başını salladı, kelimeleri bir araya getirecek gücü kendinde bulamadı. Anlıyordu. Ekranda piksel çekmek bir şeydi. İnsanların, her açıdan tamamen gerçek olan bir deneyimde ölmesini izlemek ise bambaşka bir şeydi. Arkalarında bir ruh olmasa bile—eğer ruhlar gerçekse. Görünüşe göre bu konuda henüz bir karar verilmemişti.

"Güzel. Şimdi." Ondan bir adım geri çekildi. "Ölecek bir sonrakini seç."

"Hadi ama." Ona tekrar sert bir bakış attı. Bunu sık sık yapacağını tahmin ediyordu. "Ciddi misin?"

"Çok iyi. Ve bu sefer gözleriniz açık yapın, tamam mı?" Çocuklardan oluşan gruba işaret etti. "Ve hadi başlayalım. Hızlı hızlı. Bütün günümüz yok."

Derin bir nefes aldı, bir saniye tuttu, sonra hızla verdi. Harika. Muhteşem. Olağanüstü. Utanarak, bu sefer daha büyük çocuklardan birini seçti, çünkü önceki hatasından ders almıştı. Çocuk ölüme götürüldüğünde, timsahın bir sonraki yemeğini yemesini izlemek için korkuluğa koşmadı.

"Yine mi?" Hook, yüzünde acımasız, hasta veya sadistçe olmayan bir gülümsemeyle onu izliyordu. Hatta eğlenmiş bile değildi. İlk başta bu ifadeye bir isim verememişti ve anladığında da hiçbir anlam ifade etmediğini fark etti.

Sevgi.

Ona *sevgiyle gülümsüyordu*.

Üçüncü çocuğunu kucağına aldığı anda ve o da ilk iki çocuğu gibi aynı şekilde öldüğünde, Sasha artık gözyaşlarını silmeye çalışmaktan vazgeçmişti.

Sidney, direklerden birinin yanındaki küçük bir fıçının üzerinde oturmuş, başını ellerinin arasına almış, kontrolsüzce ağlıyordu. İdamlar başladığından beri başını kaldırmamıştı. Sasha onu suçlamıyordu ve hatta bir bakıma ona katılmayı bile diliyordu.

Ama o kadar şanslı değildi.

Hook cebinden saatini çıkardı. "Tekrar."

Ve dördüncüsü.

Sasha, sinir krizi geçirecekmiş gibi hissediyordu. Hava yine çok boğucu geliyordu. Nefes alışverişini yavaş, düzenli ve derin tutmaya

odaklandı. Çılgılık atmaya ve saçlarını yolmaya başlamadan önce daha kaç tane böyle duruma dayanabileceğini bilmiyordu.

Ama en azından bu acının daha fazlasından kurtulmuş gibi görünüyordu. Artık yeni bir tür işkenceye geçme zamanı gelmişti.

Kaptan Hook, cebindeki saati kapatıp cebine koyduktan sonra, hayatında gördüğü en sahte, mutlu gülümsemeyi ona sundu. "Şimdi, Bay Smee. Fikrimi değiştirdim. Gemide bir kadının bulunmasının oldukça kötü şans getirdiğini düşünüyorum ve bu Bayan Wendy'nin gitmesi gerekecek. Tahtadan yürüme zamanı geldi. Onu buraya getirin."

Sidney ayağa fırladı. "Siktir git!"

Sasha, Hook ile ikiz kardeşinin arasına girdi. "Hayır."

"Bay Smee, bu gemide isyana müsamaha gösterilmez." Hook yavaşça onlara doğru yürüdü, sesini alçaltarak. Diğer korsanlar ölüm sessizliğine bürünmüş, izliyorlardı. "Ya o tahtadan aşağı atılacak... ya da siz."

Hook'un sol gözü mor renkte parlamaya başladı ve Vile'ın sesi Hook'un sesini bastırdı. "Hanginizin öleceği umurumda mı sanıyorsunuz? Her iki durumda da benim için eğlenceli olur."

Sasha, sanki buz gibi bir soğuk su omurgasından aşağı akıyormuş gibi hissetti. Birdenbire her şey yerli yerine oturdu. Ondandır güvende değildi. Hiç de değil. Onun hayatta kalmasına ancak itaatkâr bir şekilde yanında olduğu sürece izin verecekti.

Gözündeki morluk soldu. Yeniden Hook olmuştu. "Ölmek mi istiyorsunuz, Bay Smee? İkinizi de denize atayım mı?"

"Hayır, hayır." Titriyordu. O timsaha yenik düşemezdi. Düşemezdi. Kesinlikle *düşemezdi*.

"Sash—" Sidney arkasından kolunu yakaladı. "Lütfen—"

"Öyleyse kenara çekil." Hook, kadının birkaç santim önünde durmuş, ona dik dik bakarak blöfünü ortaya çıkarıyordu.

Boğazındaki taşı yutarak söylenenleri yaptı. Kenara çekildi.

O bir korkaktı. Tam bir korkak.

Hook, Sidney'i üst kolundan yakaladı. Sidney çılgılık attı ve direndi, ancak Hook onun iki katı büyüklüğündeydi ve muhtemelen Vile'ın arkasındaki güçten de faydalanıyordu. Korsanlar tekrar tezahürat

yapmaya başladılar, muhtemelen uzun zamandır yaşadıkları en önemli ölümü coşkuyla kutladılar.

SUÇLAMAK!

Hook donakaldı.

Sidney donakaldı.

Silah sesi yakındaki dağların sırtlarında yankılandı.

Hook, Sasha'ya bakmak için döndü.

Korsanlardan birinden barutlu bir tabanca çalmış ve Hook Sidney ile birlikte uzaklaşırken onu sırtından vurmuştu. "Wendy" ile birlikte.

Varilden dumanlar yükseldi.

Hook, şaşkınlıkla ona bakarken göğsünde kıpkırmızı bir delik oluşmaya başladı, ağzı açık kalmıştı. Dizlerinin üzerine çöktü.

Sasha silahı indirdi. "En azından bu sefer timsah değil."

Hook sırtı ve göğsündeki kana dokundu. "Ayıp bir hareket, Bay Smee. Ayıp bir hareket..." Güverteye yığıldı. Öldü.

Korsanlar ona bakarken havada bir sessizlik hakimdi.

Peter Pan alçaktan süzülerek geminin direğine konduğunda, büyük bir kuşun ötüşü havayı doldurdu. "Kurtarmaya geldim—" Durdu. "Geç mi kaldım?"

Eğer silahında ikinci bir mermi olsaydı, muhtemelen sırf hayal kırıklığından onu vururdu. Neyse ki, barutlu tabancalar böyle çalışmazdı ve kadın bunu biliyordu.

Sasha, silahı gürültüyle Hook'un cesedinin yanındaki güverteye bıraktı.

Sidney yanına yaklaştı, bir anlığına onu sıkıca kucaklayarak sessiz bir "teşekkür" etti ve ikisinin de hissettiği şeyi dile getirdi: "Sanırım bu hikâyeden nefret ediyorum artık. Gidebilir miyiz?"

Sasha derin bir nefes verdi. "Evet. Sanırım yapabiliriz."

Son

ON İKİNCİ BÖLÜM

Şaşa zor durumdaydı.

Vile'in kütüphanesinin dünyası etrafında yeniden şekillendiği anda bunu anladı. Kaçmanın bir anlamı var mıydı ki? Muhtemelen yoktu. Muhtemelen bir dağ aslanından kaçmak gibiydi; onu sadece kovalamaya teşvik ederdi.

Oda, elle tutulur bir sis gibi öfkeyle doluydu. Yavaşça nefes aldı ve başına gelecekler için kendini hazırladı. Onun uzuvlarını koparması veya iç organlarını dışarı çıkarmasıyla ilgili görüntüler zihninde canlandı.

"Kendini zeki mi sanıyorsun?" diye hırıldayan sözler tam arkasından geldi.

"Sana izin veremezdim—"

Kolundan yakalayıp yüzünü kendine çevirdi. Tepki veremedi eli boğazındaydı. Daha doğrusu, ilk başta onun eli olduğunu sandı. Ama değildi. Etrafındaki oda, öfkelendiğinde ondan yayılan o garip, çizilmiş, siyah uzantılarla neredeyse kaplanmıştı. Ve karanlıktan çok fazla göz. O mor, garip, insanlık dışı gözlerin çok fazlası ona aynı öfkeyle bakıyordu.

Boğazına dolanmış ve sıkıca büzülerek nefes almasını kısıtlayan, ama tamamen kesmeyen o uzantılardan biriydi. Henüz değil. O şey onu geriye doğru çekti ve dengesini korumak için sendeleyerek onunla birlikte gitmekten başka çaresi yoktu.

Vile, kendi yüzünü takmış halde, öfkeyle kararmış mor gözleriyle onun peşinden gitti. "Onca şeyi senin için yaptıktan sonra! Bana

böyle mi teşekkür ediyorsun?"

Nefes nefese, boğazını saran şeye boş yere uzandı, parmaklarını altına sokup daha fazla nefes almaya çalıştı. O uzantı onu geriye doğru çekerken, imkansız kütüphanenin uzunluğu boyunca uzanan uzun okuma masalarından birine çarptı. Ama orada durmadı. Onu aşağı doğru çekti, ta ki sırtı masaya yapışana kadar.

Onu öldürecekti.

Belki de oyunu tamamen atlayıp onu kesin olarak öldürmeyi tercih ederdi.

Vile, tiksintiyle büzülmüş dudaklarıyla kadının üzerine eğildi. "Seni bunlara yavaş yavaş alıştırmak istedim, gerçekten istedim. Ama şimdi bunun ne kadar anlamsız bir çaba olduğunu anlıyorum."

"Sidney'i öldürmene izin vermeyecektim"—nefesi zar zor kesilerek konuşabiliyordu.

Ellerini kadının iki yanındaki masaya sertçe vurdu, yukarıdaki kehribar renkli vitray lambaların loş ışığını tamamen kapattı; mor gözleri karanlıkta ürkütücü ve hafifçe parlıyordu. "O zaman onun yerine *sen* öleceksin. Anlamıyor musun? Birinin kazandığı oyunlarda birinin de kaybetmesi gerekir."

"Ve hangisi olduğu umurunda değil." Boğazının etrafındaki şeye çekiştirdi. Ama tutmak imkansızdı. Yapışkan değildi, ama son derece kaygandı. Ne kadar uğraşsa da bir türlü kavrayamıyordu.

"Kesinlikle." Bir elini kaldırıp avucunu yanağına, başparmağını da çenesinin altına yerleştirdi. Bir an onu inceledikten sonra yüzünde yavaş, korkunç bir gülümseme belirdi. "İlk başta, daha eğlenceli olan ikizi seçtiğimi düşünmüştüm. Ama şimdi, acaba cinsel olan daha eğlenceli olur mu diye merak ediyorum. Acaba benim daha... sapkın içgüdülerime nasıl tepki verir?"

"Sakin—sen— *yapma*—" Bu sözler, yeniden ortaya çıktıklarından beri ilk kez onu çırpınmaya itti. Onu tekmeleyip yumrukladı, boğazındaki şeyi unutarak ondan kurtulmaya çalıştı.

O, tam bir kötü adam gibi sadece güldü. Bu durum, Vincent Price filmlerine mükemmel bir şekilde uyacak olmasıyla daha da korkutucu hale geldi. O simsiyah şeylerden daha fazlası bileklerine ve ayak bileklerine dolanarak onu tekrar masaya çekti. "Ne kadar tatlısın. Bu konuda söz hakkın olduğunu mu sanıyorsun?"

“Onu rahat bırak!” Kadın, kendi güvenliğini umursamadan, ona dik dik baktı. Çaresiz kalmıştı. Kendini kurtarmanın bir yolu yoktu. Sadece Sidney için endişelenebilirdi. En azından Virtue onu koruyacaktı, gerçi bunun da pek bir faydası olmayacaktı.

“Neden yapayım ki?” Vile başparmağını çenesinin çukuruna dayadı. Bakışları dudaklarına kaydı ve orada oyalandı. “Bana geçerli bir sebep söyle.”

Bu... onu şaşırttı. *Çünkü yanlış. Çünkü yapmalısın. Çünkü ben öyle söyledim. Çünkü. Yoksa...*

Hepsi de yüksek sesle söylenmiş saçma sapan nedenlerdi. Tehdidi anlamsız ve boştu, arkasında hiçbir dayanağı yoktu.

Sözleri boğuk ve nefes nefese çıkıyordu. “Eğer ben de oyuna katılırsam, onu rahat bırakmayı kabul eder misin?” Aptalca bir oyundu. İstedliğini yapabiliirdi. Ama her şeyden önce, kendi eğlencesi için bu aptalca oyununa katılmasını istediğini ummak zorundaydı.

Bu onu meraklandırmış gibiydi. Başını hafifçe yana eğerek mırıldandı, bakışları hâlâ onun dudaklarındaydı ve bir an düşündü. “Rolünü koruyacaksın, *benim* tarafımda kalacaksın, artık bana karşı hareket etmeyeceksin, değil mi? Eğer kız kardeşini özellikle hedef almamayı veya ona karşı başka bir şekilde hareket etmemeyi kabul edersem? Şimdi, şunu çok açık bir şekilde belirtmeliyiz ki, eğer ben, kurguda, bunu mantıklı bir şekilde yapacak olsaydım, bunu yapmama izin verilmesi gerekirdi. Onun var olmadığını iddia edemem.”

“Ama sırf onu incitmek için, karakterinden veya mantığından saparak, elinden gelen her şeyi yapamazsın. Eğer seni kızdırırsam.”

Dirseğine yaslanarak biraz daha yaklaştı. Sıcak uyluğunun kendi uyluğuna bastığını hissedebiliyordu. Etrafındaki kıvrımlar hafifçe sıkılaştı.

Aralarındaki öfke, bir celladın giyotin tahtasının altındaki tahtalar gibi anında yok olup gitti ve yerini başka bir şeye bıraktı. Çok daha hain bir şeye. Çok daha tehlikeli bir şeye.

Kaptan Hook olarak onun anısı zihninde bir anda canlandı. Onu tehdit ederken çenesinin altına bastırıldığı metal sivri ucun hissi. O şekilde—

Burada zihinleri okuyabiliyor.

Hatırlamak?

O düşüncelerin kapısını sertçe kapattı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. Başını biraz daha eğerek, dudaklarını kulağına yakın yanağına değdirdi. "Çok cazip bir teklif. Gerçekten çok cazip."

Başını ondan yana çevirdi, yakınlığına karşılık yanaklarının ısındığını hissetti. Teninde elektriklenme hissetti. Tüm gücüyle onu düşünmemeye çalıştı. Yaşadığı her tepkiyi engellemeye çalıştı. İçinden sessizce kendine aptal, salak ve geri zekalı olduğu için bağırarak, bu durumdan uzaklaşmak için bir sal gibi tutunmaya çalıştı.

Bunu düşünme, bunu düşünme, bunu düşünme, bunu düşünme, bunu düşünme —

Ona fısıldarken hava çok boğucu geldi, nefesi tenine değiyordu. Bu, Sasha'nın omurgasında bir ürpertiye neden oldu. "Neyi düşünmeyeyim, Sasha?"

Kendinden o kadar memnun görünüyordu ki, kadın onun o kendini beğenmiş, muhteşem suratına bir yumruk atmak istedi.

İşte o zaman bunu hissetti.

Ayak bileklerinin etrafındaki uzantılardan biri hareket etmeye başlamıştı. Çok hafifçe, baldırına doğru ilerlemeye başlamıştı. Sadece bir santim. Belki iki santim.

Ama ima bile yeterliydi.

Başını hızla ona çevirdi, gözleri şok içinde açılmıştı. "V—"

Adının geri kalanını ağızından hiç çıkaramadı.

Çünkü onun yerine kendi dudaklarına takıldı.

Ona hiç beklemediği bir anda öptü ve kadın ona bağırmaya çalışırken çıkan sesi kaydetti. Eliyle çenesini yakaladı ve onu yerinde tutarak başını yana eğip kucaklaşmayı derinleştirdi.

Sasha daha önce öpülmüştü. Erkek arkadaşları olmuştu. Bakire değildi.

Ama *hayatında* hiç böyle öpülmemişti. Bunun mümkün olabileceğini hayal bile etmemişti. Onu yerinde tutan tüm uzantılar ve boğazını saran uzantı onu serbest bıraktı. Bu iyiydi, çünkü alabileceği her bir nefes havaya ihtiyacı vardı.

İçgüdüsel olarak, ceketinin yakasının ön kısmını kavradı ve sanki onu sadece bir öpücükle yutmaya çalışıyormuş gibi görünen adama

canı pahasına sarıldı.

Boğazından çıkan ses tam olarak bir protesto sesi değildi. Ona karşılık olarak çıkan derin hırıltı da öyle.

"Ne *sikim* oluyor bu —"

"*Erkek kardeş!*"

Vile, uzaklaşmadan önce dudaklarının arasından sırttı.

"Anlaşma kabul edildi, Sasha canım." Vile güldü. "Ve bir öpücükle mühürlendi."

Ve o anda kandırıldığını anladı.

Kahretsin.

SIDNEY GÖZLERINE INANAMADI .

Bir dakika önce Neverland'de duruyorlardı. Sonra Virtue onu alıp, Sasha'yı muhtemelen çok öfkeli bir Vile'ın parçalara ayırmasından kurtarmaları gerektiğini söyledi.

Sonuçta Sasha, Vile'ı Kaptan Hook'tan asilce *kurtarmıştı* ; bu da Vile'ı öfkeye boğmuş olmalıydı.

Böylece, Sasha'yı tehlikeden kurtarmak amacıyla kütüphanenin Vile'ın bulunduğu bölümünde ortaya çıkmışlardı.

Onu masanın üzerinde sırtüstü yatarken, Vile'ı da bacaklarının arasında buldular. *Öpüşüyorlardı.*

Sidney gözlerine inanamadı. Sasha, az önce ikisini de öldürmekle tehdit eden adamla öpüşüyordu. *Bu* nasıl oluyordu? Ne *düşünüyordu acaba?*

Kadın onlara bağırdığında ve Virtue de aynısını yaptığında, Vile zafer kazanmışçasına gülerek "anlaşma kabul edildi" gibi bir şey söylemiş ve aptal gibi sırtarak uzaklaşmıştı.

Sasha utançtan yerin dibine geçmek istiyormuş gibi görünüyordu. Masadan hızla indi, yüzü kıpkırmızıydı ve ağlamak üzere olduğu belliydi.

Hayır. Sidney kız kardeşinin böyle kaçmasına asla izin vermeyecekti. *Öfkeyle* peşinden koştu. "Sasha, ne *hale* ediyorsun ?"

"Bu—bu göründüğü gibi değil—" Sasha kitapların bulunduğu sıranın en arka köşesine gitti, duvara yaslandı ve ellerini başına koydu.

"Açıklamak!"

"Tartışıyorduk. Sana zarar vermekle, sana bir şeyler yapmakla tehdit etti. Ben—ben sadece—o—her şey birdenbire oldu, hiçbir anlamı yok, ben gerçekten—onunla bir anlaşma yapmaya çalışıyordum ve o sadece—" Konuşması tutarsızdı, elleri titriyordu.

Sidney, kollarını göğsünde kavuşturarak ikizinin karşısına geçti. "Güvenliğim karşılığında kendini mi takas ediyordun? Anlaşma bu muydu? 'Beni al' tarzı bir şey miydi?"

"H—hayır. Öyle değildi."

"Öyleyse *neden* onu öpüyordun?"

"O beni öylece öptü, öylece oldu işte. Ben bunu istememiştim."

"Hoşuna gitmemiş gibi görünmüyordun." Sidney yüzünü buruşturdu. "*Ciddi misin* Sasha? İkimizi de öldürmeye çalışıyor! Bizi kaçırdı. Bunu yapmasına izin verecek kadar ne kadar azgın ve şehvet *düşkünüsün* ?"

"*Ona izin* vermedim Sid, öylece oldu!" Sasha gözlüklerini çıkardı ve elini yüzüne götürdü. "Şu tipte birine benziyor mu acaba—sanki hareket halindeki bir trenle tartışmaya çalışıyorsun!"

"Hı hı." Sidney gözlerini devirdi. "Buna 'hayır, hayır demektir' denir tatlım! Daha önce hiç duydun mu?"

"Sen de konuşmaya kalkıyorsun. Deniz kızları tarafından taciz edilmek ve neredeyse boğulmak mı?" Sasha ona öfkeyle baktı. "Hangi hikayeye takılıp kalırsak kalalım, her şeyden sıyrılmak için sevişmeye çalışacaksın, bunu inkar etme!"

"*Bak—*" Sidney ona işaret etti. "Sağlıklı bir cinsel hayatım olması beni bir—"

"Gördün mü kardeşim? Sana bunun eğlenceli olacağını söylemiştim."

Sidney sözünü kesti. Koridorun sonunda Vile ve Virtue, onun ikiz kardeşiyle tartışmasını izliyorlardı. Vile, sanki bir kedi kuş yemişi gibi sırtıyordu. Ne kadar memnun görüldüğüne bakılırsa, sanki bir kova patlamış mısırdan yiyormuş gibiydi.

Virtue kaşlarını çatmış, endişeyle yüzünü buruşturuyordu. "Lütfen kavga etmeyin ikiniz. O bunu yapar. İnsanları ayırmaya çalışır. O bir manipülatör ve bu konuda en iyisi."

"Ben değilim—" Vile duraksadı. "Şey, bu işte en iyisiyim, evet, ama ben—" İçini çekti. "Lanet olsun."

Virtue yanlarına yaklaştı ve Sasha'nın omzuna elini koydu. "Sorun yok. Seni savunmasız, yalnız hissettirecek ve ona duyduğun her türlü çekimi kendi avantajına kullanacak. Dünyada senin yanında olan, seni anlayan tek kişi oymuş gibi hissettirecek. Yaptığı şey bu. Oyunu bu. Ve her şey böyle başlıyor. Seni sevdiklerinden izole ederek."

Kahretsin. Sidney'in omuzları düştü. Sasha'ya doğru yürüdü ve ona sıkıca sarıldı. "Özür dilerim," diye mırıldandı kız kardeşine. "Anlıyorum. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı olmanın etkisi." Duraksadı. "Ve sen de aşırı derecede azgınsın ve bunu bastırıyorsun."

"Hayır, değilim." Sasha, itirazının son yarısında kendini tutamayıp güldü.

Vile inledi. "Beni kötü bir *insan* gibi gösteriyorsun, kardeşim. Öyle ukala biri değilim. Planlarım bundan çok daha büyük." Koridorun ucundan uzaklaştı. "Gel Sasha. Seçeceğimiz bir hikaye var."

Virtue, "Hayır, son hikayeyi biz kazandık, bu yüzden bir sonrakini biz seçtik," diye savundu.

"Kesinlikle hayır! Sasha son hikayeyi açık ara kazandı." Vile tekrar onlara döndü.

Sidney, yarı tanrılar arasında oluşan tartışmaya katılmak için gitti, Sasha da onu yakından takip etti. Bu durum ikisini de ilgilendiriyordu. Ve eğer bu, bir sonraki hikâyeyi seçmekle ilgiliyse, bu bir ölüm kalım meselesiydi.

"Ama o bunu kahramanca bir eylem yaparak başardı." Erdem gülümsedi. "Dolayısıyla kahramanlar kazandı ve kahramanlar seçim yapma hakkına sahip oldu."

"Hayır. Sasha korkakça bir isyan eylemi yaparak kazandı. Bay Smee, korsanların kontrolünü ele geçirmek için Kaptan Hook'u devirdi. Hikaye, Peter Pan'e teslim olup olmayacağını veya geriye kalan Kayıp Çocukları katledip katletmeyeceğini bile bilmeden sona erdi." Vile, durumdan oldukça sıkılmış bir şekilde kol düğmelerinden birini düzeltti. "Sonu belirsizdi, ama kazanan açık."

Virtue tekrar tartışmaya girdi, sonra derin bir i çekti. "Kahretsin."

"Sorun değil." Sidney gergin bir şekilde gülümsedi. "Bir sonrakini biz seçeceğiz." Sasha'nın seçtiği her ne kadar korkunç bir hikaye olursa olsun, kesin ölüm anlamına geliyordu, değil mi?

Virtue elini uzatıp onun elini tuttu. Kadın da elini tuttu ve Virtue onu nazikçe yanına çekti. "Doğru. Ve seni güvende tutacağım. Söz veriyorum."

Ona inandı. Gerçekten, içtenlikle inandı.

Dikkatini kız kardeşine eviren Sasha, kaşlarını çattı. Yanında ona eşlik edecek ve onu koruyacak Virtue vardı. Vile ise Sasha'dan yaklaşık üç metre uzakta, a bir hayvan gibi ona bakıyordu. Sasha'nın yüzünde ise iğlik atmamak ya da ağlamamak için elinden gelenin en iyisini yapıyormuş gibi bir ifade vardı. Ya da ikisini birden.

"Peki, sevgili Sasha? Bundan sonra nereye gidiyoruz?"

Sidney, "Lütfen, korku filmi olmasın," diye sızlanmadan edemedi. "Az önce katlandığımız şeylerden sonra, bunu asla istemem."

"Yani peri masalları da yok." diye kıkırdadı Sasha. "nk orijinallerini okuyup okumadığınızı bilmiyorum ama, aman Tanrım."

"Ciddi misin?" Sidney gözlerini kırpıştırdı.

"Cidden. Utanmak istiyorsanız 'Uyuyan Güzel'i araştırın." Sasha düşünürken dudağını ısırđı. "Dürüst olmak gerekirse, *Dracula* muhtemelen Grimm Kardeşler'in masallarından daha güvenli bir hikaye ama hayır, oradan başlamayacağız."

"Kahretsin." Vile parmaklarını şıklattı.

Uzun bir sessizliğin ardından Sasha gülümsedi. "Bir tane buldum. Nispeten güvenli olmalı. Ve belki de benzersiz bir hikaye uydurup bu aptal oyunu kazanmamıza olanak sağlayabilir."

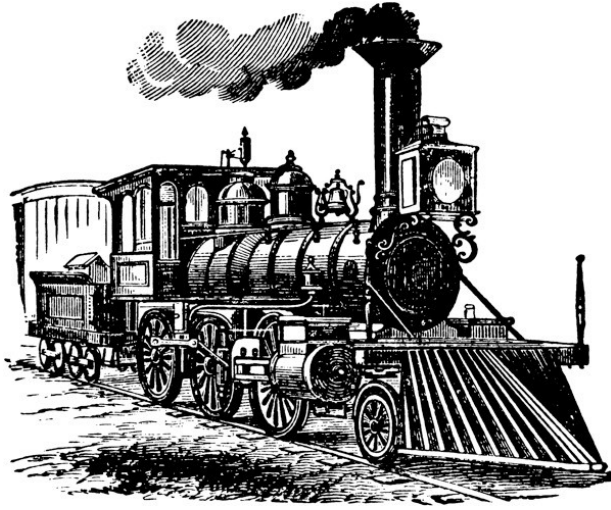
"Bundan pek şüpheliyim ama denemeni görmek için sabırsızlanıyorum." Vile, yüzünde nadiren bozulan o glmsemeyeyle ona doğru yürüdü. "Nereye gidiyoruz canım?"

Bunu söylediğinde, Vile'in ani kahkahası Sidney'in, Sasha'nın tahmin ettiğinden çok daha büyük bir zorlukla karşılaşacaklarından şphelenmesine neden oldu.

"Sherlock Holmes."

SHERLOCK HOLMES

VE TRAMVAY SORUNU

Sasha Lancaster tarafından.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SasHa, yavaş ama emin adımlarla, açıklanamayan bir yerde dururken *kendinin farkına varmaya* alışmaya başlıyordu. Bu, uyurgezerliğin kötü bir halinin nasıl bir şey olduğunu hayal ettiği şeye benziyordu. Bir dakika bilinçsiz olmak, bir sonraki dakika ise bir işin ortasında gözlerini kırpıştırarak varoluşa geçmek.

Modern çağda çoğu insanın birdenbire Viktorya dönemi kıyafetleriyle, Amerika'da *olmadığı* çok açık olan bir konferans salonunun arka sıralarında oturmadığını varsayıyordu. Yüzünü buruşturdu ve hemen sırtını dikleştirdi. *Korseler. Doğru. Korseler diye bir şey var.* En azından bu sefer kadın olabiliyordu—tam olarak kimmiş gibi davranıyordu? Hiçbir fikri yoktu.

Konferans salonunun en arka sıralarında oturuyordu; belli ki *gerçek* bir öğrenci olarak katılmıyordu, muhtemelen sadece dersi izlemesine izin verilmişti. Elbisesi oldukça pahalı ve bakımlı görünüyordu. Belli bir varlığa ve yüksek bir statüye sahip bir kadındı. Soylu değildi – soylular üniversitede yüzlerini göstermezlerdi – ama belli bir zenginliğe sahipti. İlginç bir ipucu, ama cevap yok. Kucağındaki küçük çantada birkaç katlanmış sterlin, katlanır bir ayna, biraz makyaj malzemesi ve... küçük bir tabanca vardı.

Oldukça varlıklı bir kadın, elinde silahla konferans salonuna girdi. Bir teorisi vardı ama aceleci davranmak istemiyordu. *Eğlenceli.*

Vile'in kimi canlandırdığı hemen anlaşıldı.

Kara tahtanın önünde kırklı yaşlarının başlarında bir adam duruyordu. Koyu renk saçları geriye doğru taranmış, şakaklarındaki

kemerleri ve orada belirmeye başlayan birkaç gri saçı vurguluyordu.

Uzun boylu ve geniş omuzlu bir adamdı. Kare çenesi ve gölgeli gözleriyle heybetli bir görünüm sergiliyordu, ama nedense ondan... bilmiyordu. Daha fazlası mı?

Fakat Vile kelimenin tam anlamıyla insanlık dışı, esrarengiz bir canavar, Hook ise bir peri masalı kötüsü iken, karşısındaki adam görünüş olarak çok daha *normaldi*. Odadaki adamın işinin zor olacağını düşündü.

Konuşmaya başladığında, sesinin fiziksel olarak korkutucu olmamasının yerini tuttuğunu fark etti. Sesi de aynı derecede korkutucu ve hipnotize ediciydi. Tahtaya tebeşirle vuruyor, içinde sayılardan çok sembol bulunan büyük bir matematiksel denklemi tutkuyla işaret ediyordu ve bu onun için *hiçbir anlam* ifade etmiyordu.

Diğer öğrencilerin çoğunun boş bakışlarına bakılırsa, bu konuda yalnız değildi. Ama onun konuşması, ona tamamen *saçma gelen* şeyleri açıklaması, saatlerce dikkatini çekebilirdi.

Bas tonları ve yankısıyla salonda zahmetsizce yankılanan müzik, onu anında etkisi altına aldı ve *Viktorya dönemi İngiltere'sinde* olmanın cazibesini bir kenara bırakarak karşısındaki adama bakmaya başladı.

Çünkü o oradaydı.

Profesör James Moriarty.

Hem kendisini hem de Sidney'i bir Sherlock gizemine dahil ederek büyük bir belaya bulaştırmayacağını umuyordu. Ama... kurgu açısından oldukça masumdu. Doğaüstü canavarlar yoktu. Dünyanın sonunu getirecek bir dram yoktu. Sadece normal, sıradan cinayet, soygun ve gasp. Güvenli olmalıydı - *bir bakıma*. .

Olabilecek en güvenli halleri, göz önünde bulundurulduğunda.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra ders bitti. Notlar aldı, sanki dersi takip ediyormuş gibi görünmek için elinden gelenin en iyisini yaptı, oysa teorik matematiğin inceliklerini öğrenmek için orada olduğundan oldukça şüpheliydi. Öğrenciler odadan çıktılar ve ahşap panelli duvardaki saate baktığında, öğleden sonranın oldukça geç bir saati olduğunu gördü. Muhtemelen son dersti.

Odada sadece ikisi kaldığında, Moriarty sonunda deri çantasına kağıtlarını yerleştirmeye başlarken konuştu: "Bayan Adler, eğer derslerimi gizlice dinlemeye devam ederseniz, gazeteciler dedikodular yazmaya başlayacaklar."

Teori doğrulandı. O, Irene Adler'di. Hangi versiyonun doğru olduğu tartışmalıydı; nesiller boyunca medyada defalarca yeniden yorumlanmış bir karakterden bahsediyoruz.

Tahmin etti ki... yorumlama tamamen ona kalmıştı, değil mi? Bu kurguyu tıpkı Vile, Virtue ve Sidney gibi o da yazıyordu. Dünyanın en ölümcül LARP'ının absürtlüğüne tekrar gülmek istedi, ama Vile ile az önce yaptığı anlaşmayı hatırladı. *Rolünü oyna. Yoksa Sidney'in peşine düşer.*

Bir süre durakladıktan sonra konuştu. "Bir kadının matematik konusuna meşru bir ilgisi olamaz mı? Sizden hayal kırıklığına uğradım, Profesör." Defterini ve kalemmini el çantasına koyup sıkıca kapattı.

Aslında Irene Adler rolünü , *yani kadın versiyonunu canlandıracağı için biraz heyecanlıydı.* Karakter aslen, Sherlock Holmes'ü bile zekasıyla alt etmiş bir opera şarkıcısı ve fahişeydi.

Moriarty sessizce kıkırdadı. "Hiç de öyle değil. Bunu şaşırtıcı derecede ilerici bir düşünce olarak bulabilirsiniz, ancak zekânın cinsiyetle sınırlı olmadığına inanıyorum. Sadece zekâyı nasıl kullanmak istediğindeki yaratıcılık eksikliğiyle sınırlıdır."

"Öyleyse bu sözün sebebi ne?" Kadın sıralardan kalkıp koridora doğru ilerledi.

"Çünkü gazetecilik camiamızın bu yaratıcılığı uygulama yeteneğine çok daha az güveniyorum. Ya da belki de hedef kitlelerinin kim olduğunu tam olarak biliyorlardır." Kağıtlarını deri çantasına yerleştirmeyi bitirdi ve kapağını kapattı. "Ne olursa olsun, size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Adler?"

Ona sürekli *Bayan diye* hitap edip, Madam veya Bayan demediği için Sasha, bunun henüz evlenmemiş bir karakter versiyonu olduğunu varsaydı. Ya da belki de orijinal hikâyedeki gibi Prusya Kralı ile hiç karışmamıştı. Ne kadarının kesinleşmiş, ne kadarının tartışmaya açık olduğunu anlamak zordu. "Bugünkü ders hakkında

birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz diye merak ediyordum. İncelediğiniz denklemin incelikleriyle ilgili birkaç sorum var."

Moriarty saate baktı. "Daha iyi bir fikrim var. Geç olduğu için ofisimi geçici olarak başka bir yere taşıyıp bu görüşmeyi akşam yemeğinde yapabiliriz." Yüzünde en ufak bir duygu belirtisi bile yoktu. Onunla az da olsa flört etmeye çalıştığına dair en ufak bir ipucu bile yoktu. Bu cümleyi de konuşmanın geri kalanı gibi aynı soğuk ve duygusuz tavırla söyledi.

Kaşını kaldırdı. "Şimdi gazeteleri kim besliyor efendim?"

Kadının yorumuna en ufak bir tepki vermeden çantasını aldı. Hatta her şeyden sıkılmış görünüyordu. Belki de gerçekten sadece yemek istiyordu ve kadın da sadece ona eşlik ediyordu. "Profesörlerin uyması gereken programdan haberdar olup olmadığınızdan emin değilim, ama kahvaltıdan beri hiçbir şey yiyemedim. Çok açım. Tabii ki, itibarınıza zarar vermeyecekse."

Bu onu güldürdü, ama dürüst olmak gerekirse nedenini tam olarak bilmiyordu. Belki de içeridekinin aslında Vile olduğunu ve karakteri canlandırıldığını bildiği içindi. Ve birkaç dakika önce ona yaptıklarından dolayı hâlâ *çok kızgın* olması da bunda etkiliydi.

Dudaklarının birbirine değmesinin verdiği his hâlâ zihninin bir köşesinde kalmıştı.

"Aşk hayatımla ilgili spekülasyonlar maalesef seçtiğim kariyerin ayrılmaz bir parçası, korkarım. Bugün divaya kim kur yapacak?" Merdivenlerden aşağı, konferans salonunun zeminine doğru yürürken, giydiği topuklu ayakkabılara alışmak için bir an duraksadı. Aslında süslü ayakkabıları pek sevmezdi. En azından çok aptalca değillerdi—sadece bir santim kadar. Ama tam olarak modern de değillerdi, tam olarak rahat da değillerdi.

"Benim mesleğimde bu tür şeylerden muafım." Moriarty ondan daha uzundu, gerçi bu pek de zor değildi. Muhtemelen yaklaşık 1,80 metre civarındaydı. Yüz ifadesi hâlâ kayıtsız ve uzaklara dalmış gibiydi, sanki onu görmezden gelip başka şeylere bakıyordu. "Yine de bundan zevk alıyor olmalısın, yoksa bir sanatçı olmazdın."

"İnsan yeteneklerinin onu götürdüğü yere gitmelidir. Seyircinin sevgisiyle gelen bir sevinç ve bunun getirdiği özgürlük olduğunu inkar etmeyeceğim. Ama bu iki ucu keskin bir kılıç." Umarım rolünü

hakkıyla oynuyordu. Viktorya dönemi hanımefendisi rolüne bürünmesi, *Bay Smee* rolüne bürünmesinden kesinlikle çok daha kolaydı.

Onları odadan çıkarırken, o da yanlarından yürüyerek konferans salonundan binanın içine doğru ilerledi. Binaya fazla bakmamaya çalıştı. *Muhteşemdi*. Yüksek lisans programı sırasında birkaç kez İngiltere'ye gitmiş, oradaki farklı kolejleri ve kütüphaneleri ziyaret etmişti. Ama her şeyin Viktorya dönemi süslemeleriyle donatılmış halini görmek bambaşka bir şeydi. Duvarlarda gaz lambaları yanıyor, döneme ait kıyafetler giymiş öğrenciler etrafta toplanmış sessizce konuşuyorlardı.

Yürürken genç erkeklerin çoğu durup ona baktı, birçoğu kızardı, gülümsedi ve utangaç bir şekilde bakışlarını kaçırdı.

Az da olsa ünlüydü. Ve çekiciydi. *Arzu edilen biriydi*.

Aslında bu oldukça hoş bir his verdi.

Gerçekten güzel.

"Evet, ilgiden ne kadar nefret ettiğini görebiliyorum," diye kuru bir şekilde gözlemledi Moriarty yanından.

Moriarty'nin ne kadarının, Vile'ın ne kadarının bu durumdan kaynaklandığını merak etti. Omuz silkti. "Ayrıca, hakkımda konuşulmasının ve spekülasyon yapılmasının verdiği rahatsızlığa değecek bir tür özgürlük de sağlıyor bu durum. Yarınki gazetede, akşam yemeğimizden sonra seninle benim bir tür 'sevgili' olup olmadığımızla ilgili bir makale çıkacak mı? Evet, belki. Ama özel konumum sayesinde kendi entelektüel arayışlarımı özgürce ilerletmek istediğim için derslere de katılabiliyor muyum? Evet, buna da değer."

Tamam, role bürünmek bir bakıma eğlenceliydi, bunu itiraf etmeliydi.

"Ne çare var ki?" diye homurdandı Moriarty. "Dersleri herkes dinleyebilir."

"Lütfen, Profesör." Bu sefer öfkeyle bakma sırası ondaydı. "Çelik fabrikasında çalışan bir adamın, karısının ve üç çocuğunun annesinin gelip sizi dinlemesine izin vereceğini mi düşünüyorsunuz? *Kendini geliştirme* fikrini ona önerdiği için bir hafta boyunca mor bir gözle dolaşacağını mı sanıyorsunuz?"

Bir an duraksadı. Sonra başını eğdi. "Haklısınız."

İyi. Kibirli değildi. Yani, tamamen değil. Onu dinlemeyecek kadar kibirli değildi. "Nereye gidelim?"

"Sanırım ikimiz için de fazla kamuoyunun dikkatini çekmeyecek kadar özel bir yer biliyorum." Sözlerinin sonundaki alçak ses tonu, kadının ensesindeki tüyleri diken diken etti. Ve bu hiç de hoş olmayan bir durum değildi.

Bu *kadının* sorunu neydi Allah aşkına?

Moriarty ile konuşuyordu. *O* Moriarty ile. Ve o, Irene Adler'di. Her şeyin fantastik dünyasına dalmak çok cazip geliyordu. Ama asıl tehlikenin ne olduğunu hatırlaması gerekiyordu.

Elindeki el çantasını tutarak, başını dik tutarak üniversite yurtlarından dışarı çıktı. Güneş batmaya yeni başlamıştı ve lambacılar dışarıdaydı —*gerçek lambacılar!*

At arabalarının kaldırımda gürültüyle ilerleyişini, tekerleklerinin kaldırım taşları üzerinde çıkardığı sesleri izlerken heyecanla gülümsememek imkansızdı. Londra, üniversite öğrencisiyken ziyaret ettiği zamana mimari açıdan oldukça benziyordu. Ama binaların etrafındaki her şey farklıydı. Sokaklar, kaldırımlar, korkuluklar, insanlar.

Muhteşemdi. Kesinlikle *muhteşemdi*. İngiltere'nin geri kalanının bu kadar şanslı olmadığını biliyordu; Sanayi Devrimi hakkında yeterince şey okumuştı. Toplumun geri kalanının, üst sınıfın pastasının tadını çıkarması ve pastayı temiz, kömür isinden arınmış tabak ve çatal bıçak takımlarıyla yiyebilmesi için ödediği bedeli biliyordu.

Ama yine de bunu görebilmek ve deneyimleyebilmek inanılmazdı.

Kampüs kalabalığının arasından geçip daha az insanın olduğu bir yol kesimine ulaşana kadar bir süre sessizce yürüdüler.

"Arabayla gitmeyi tercih edip etmeyeceğinizi sormam gerekirdi." Moriarty, ocağı açık unuttuğunu aniden hatırlayan birinin çıkardığı türden sessiz bir homurtu çıkardı. "Kadınlarla pek sık yürümem, affedersiniz."

"Eğer bir sorun olsaydı konuşurdum, yürüyüşün tadını çıkarıyorum. Ve karınızın başka bir kadınla yemek yediğinizi duyunca üzülüp üzülmeyeceğini sormalıydım." Moriarty'nin evli olmadığını biliyordu—en azından okuduğu kurgularda. Ama bu yeni bir

hikayeydi, yeni sürprizler vardı. Görünüşe göre katil bir jeneratör-timsah uydurmuştu. Burada daha neler yapmıştı kim bilebilirdi ki?

Ve belki de giydiği berbat ayakkabılar yüzünden ayakları daha sonra ona kızacaktı—ama neyse. Manzaranın tadını çıkarıyordu.

Moriarty bir an sessiz kaldı. "İlişkilere ayıracak vaktim yok."

Ona baktığında, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Soğuk bile değildi, sadece... bomboştu. Neverland'deyken Vile her zaman Hook ile yarı yarıya bölünmüş haldeydi—her zaman direksiyonun başında o vardı. Ama Moriarty olarak mı? Daha iyi bilmeseydi, içeride onun olduğunu asla tahmin edemezdi.

Bu durum onu arı kovanını kurcalamaya çok heveslendirdi. "Benim de aynı şeyi söyleyen bir amcam var." Biraz buruk bir gülümsemeyle, "Benzer düşüncelere sahip bir adamla yaşıyor. Kirayı bölüşmenin bir yolunu bulduklarına sevindim. Profesör, Bay Sherlock Holmes ile olan bağlantılarınızı merak ediyorum—o da çok yoğun bir programa sahip başka bir adam... yanılmıyorsam ikiniz tanışıyorsunuz, değil mi?" dedi.

Moriarty'nin gözleri, yağmur başlamadan hemen önceki fırtına bulutları gibi koyuydu. Kaldırımın karşısında dururken bakışlarını onun gözlerine çevirdi. Ve çok kısa bir an için, o da karşılık olarak gülümsedi.

Profesör sıfatıyla değil.

Ama *asıl planlayıcı* olarak.

İşte oradaydı.

Orada *Moriarty* vardı.

"Londra'daki her suçla ilgili olarak sizi sorgulamaya gelen birine tanıdık diyebiliyorsanız, evet, sanırım öyleyiz." Yüz ifadesinde yeni bir canlılık vardı. Bir ilgi vardı. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibiydi. "Peki Bay Holmes hakkında ne biliyorsunuz?"

"Yeter." *Önce kendi kişisel eşyalarımı inceleyip durumu anlamaya yetecek kadar.* "Ama belki de... tanışıyoruzdur."

"Anlıyorum." Omuzlarını dikleştirdi. Aman Tanrım. Onun *kambur durduğunu fark etmemişti*. Sanki Dr. Jekyll'ın Mr. Hyde'a dönüşmesini izliyordu. Sadece 1,80 metreden uzun değildi, Vile kadar uzun ve geniş omuzlarıyla yaydığı hava anında değişmişti.

Gözlerini ondan alamadı. Ah. Evet. Tamam. Evet. Bu kesinlikle Moriarty'di.

Ah, istemeden de olsa kurgu yoluyla gerçekleştirdikleri ölümcül mücadele oyununda bir sonraki durak olarak Sherlock'u seçerek çok kötü bir şey yapmıştı.

Çünkü Moriarty, gördüğü en yakışıklı şeylerden biriydi. Ve gözlerindeki karanlık ateş, onu peşinden boşluğa kadar takip etmek ve asla arkasına bakmamak istemesine neden oluyordu.

Sidney haklı. Gerçekten de daha çok seks yapmaya ihtiyacım vardı.

Moriarty düşüncelerini aniden o ana çevirdi. "Onu alt ettiğini duyduğumda çok etkilendim." Yürürlerken dikkatini tekrar önlerindeki yola çevirdi. O da kaldırımdaki bir tuğlaya takılıp düşmemek ve şaşkınlıkla bakmamak için aynı şeyi yaptı. Adam konuşmaya devam etti. "Gerçi itiraf etmeliyim ki, bunun ne kadarının, bir *kadının* zekâsının her zamanki düşmanlarıyla eşit düzeyde olabileceği gerçeğini küçümseme isteğinden kaynaklandığını merak ediyorum."

"Söylemesi zor." Omuz silkti. "Bence bir insanın *herkesin* kendisinden daha aşağıda olduğuna inanmaya yönelik doğal eğilimi ile tüm kadınların doğuştan aptal olduğuna inanma eğilimi arasında ayırım yapmak çoğu zaman zordur. Ve inanın bana, bu ikisi birbirini dışlamaz."

Gülerek paltosunun cebine uzandı ve küçük bir deri defter çıkardı. Defteri çıkarıp bir şeyler not aldıktan sonra tekrar yerine koydu. "Sanırım bu söz bana benziyor."

"Profesör, siz ve o birçok yönden birbirinize çok benziyorsunuz."

"Sizin ima ettiğiniz gibi."

"Ben bundan çok daha fazlasını ima ediyordum."

"Farkındayım." Onun da yüzündeki alaycı gülümseme, daha önce onunki kadar keskindi. "Ve bu düşünce ne kadar eğlenceli ve skandal olsa da, hayal kırıklığına uğratmak istemem. Erkeklerle bu şekilde vakit geçirmekten hoşlanmıyorum, ancak hoşlananları da suçlamıyorum."

"Ne kadar da ileri görüşlüsünüz." O zavallı fanfiction yazarları. *İçimde büyük bir rahatsızlık hissettim... Durun bir dakika* . O da artık

fanfiction yazarları listesinde miydi? İstemeyerek de olsa belki. Ama evet, öyle olduğunu sanıyordu.

Beklemek.

Acaba o—

Etrafındaki kurguyu o kontrol ediyordu, değil mi?

Onları yapabilir miydi ?

Hayır. Hayır. Oraya *gitmeyecekti* .

Moriarty, şükürler olsun ki, düşünce akışını tekrar toparladı .
"İnsanlığın dar görüşlülüğü beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyecek.
Hayır. Diyorum ki, tembellikleri bu tür hayal uçuşlarına izin verenler, kendilerini uygun gördükleri herhangi bir şekilde eğlendirsinler. Kimseye zarar vermiyorlar."

Çok ilginç. "Profesör, aşkın varlığına inanmıyor musunuz?"

"Hayır." Bu bir gerçeğin ifadesiydi.

Vay canına. Bu, çözülmesi gereken tam bir sorun yumağıydı. Kadın dümdüz ileriye baktı. "Bu, karısının olmamasının sebebini açıklıyor."

Kahkahalarla güldü. Sanki gerçekten de ona komik gelen bir şey söylemiş gibiydi. "Sanırım sizinle vakit geçirmekten keyif alıyorum, Bayan Adler."

Bu, içten bir iltifat gibi geldi bana. Ve bunu sık sık dile getiren biri de değildi. "Bana Irene diye seslenin."

"Bana James diyebilirsiniz." Bir başka içten iltifat. Paris restoranına benzeyen bir yere yaklaştılar ve Irene Adler açıkçası biraz heyecanlanmıştı. Viktorya dönemi İngiltere'sinde, Irene Adler'in karşısında *Profesör James Moriarty ile birlikte şık Fransız yemekleri yemek...*

Evet, muhtemelen korkunç bir şekilde ölecekti.

Ve hâlâ o öpüşme fiyaskosu yüzünden Vile'ı bacağından bıçaklamak istiyordu.

Ama bu *eğlenceliydi*.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sidney yüzünü buruşturdu ve taşıdığı bastona yaslandı.
Kahretsin.

İnsanlar *bu saçmalığa nasıl katlanıyordu?* "Kendi" sakat bacağına baktı. *Aslında* sakat bacağı değildi, Watson'ın sakat bacağıydı, ama artık *onun* sakat bacağıydı, çünkü görünüşe göre artık *Doktor John H. Watson'dı*.

Bu durum iyice saçma bir hal almaya başlamıştı.

Ama işte oradaydı, birdenbire kendine gelmiş bir halde, Viktorya dönemi tarzında bir dairede duruyordu. Erkeklerle ait Viktorya dönemi kıyafetleri giymişti—en azından korse, topuklu ayakkabı ve tüm o kabarık eteklerden kurtulmuştu—ve bastonuna yaslanıyordu.

Odanın karşısına onsuz yürümeyi denemiş, iki adım atmış ve bunun bir destek olmadığını fark etmişti. Dizinin ağrması sağ bacağına saplanmış bir acı vermişti.

"O eski yaran yine mi canını sıkıyor, John?" Odadaki birisi dikkatini çekti.

Bakınca, onu ilk başta fark etmemişti; bir bitki topluluğunun ve dünyanın dört bir yanından getirilmiş heykeller ve diğer eşyalardan oluşan bir müze koleksiyonuna benzeyen şeylerin arasında duruyordu. Kim olduğunu tahmin etmeye gerek yoktu. Ya da kim olması gerektiği konusunda da.

Adam uzun boylu, yakışıklı, camı kesebilecekmiş gibi keskin hatlara sahip ve taranmaya çok ihtiyacı olan, vahşi bukleler halinde

ve düzensiz açılarla duran kahverengi saçıydı. Önündeki kitabı inceliyordu, Sidney'e bir an bile bakmamıştı.

Ama onun tökezleyip bastonunun ucunu yere vurduğunu duymak için bakmasına gerek yoktu, değil mi? Neler olup bittiğini anlamak için sormasına da gerek yoktu.

Çünkü cevabı kolayca *çıkartabilirdi* . Bütün *numarası* bu değil miydi zaten?

Sherlock Holmes. Erdem. Yine, son derece çekici ve *ulaşılması güç*. Peter Pan rolündeki performansından çok daha cazip, çünkü o performans iğrenç gelmişti. Ama bu? Sidney bunu destekleyebilirdi.

Viktorya dönemi erkek takım elbiseleri de kalçasını güzelce sergiliyordu.

Uzun süren sessizliğin ardından Sherlock sonunda kaşını kaldırarak ona baktı.

Sidney öksürerek boğazını temizledi. "Biliyorsun işte." *Hadi oyuna devam et, Sid. Oyuna devam et.* "Hava değişimi falan işte." Topallayarak bir kanepeye doğru ilerledi—ya da o dönemde her ne deniyorsa—ve oturdu.

"Eğer Afganistan'da bacağınızdan kurşunu çıkaran cerrahın birliğinizin en iyilerinden biri olduğu konusundaki ısrarınız olmasaydı, bu kadar çok acı çektiğinizi düşününce, onun ilk günü olduğunu sanırdım." Sherlock dikkatini önündeki kitaba çevirdi. "Bayan Hudson'ı arayıp size biraz afyon getirmesini isteyeyim mi?"

Afyon kullanıp kafası güzelken, başlarına gelen akıl almaz saçmalıklara gülerek katlanma fikri onu kahkaha atmaya itti. Sherlock ona tekrar baktığında, sanki "iyi olup olmadığını" sorar gibi, tekrar öksürdü.

"Üzgünüm, hayır. Gayet iyiyim." Belki daha sonra. Başına gelenleri, onlara olanları hâlâ anlamakta zorlanıyordu. Eğer Sherlock'la buradaysa, bu Sasha'nın muhtemelen Moriarty ile uğraştığı anlamına geliyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Sherlock Holmes'ün büyük bir hayranı değildi. Yani, son filmler ve diziler dışında. Hikayelerin hiçbirini okumamıştı. Bu muhtemelen başını belaya sokacaktı.

Ama Sherlock—ya da daha doğrusu Virtue—ona ipuçları vererek nazik davranıyor gibiydi. *Afganistan. Kurşun. Birim.* Demek Watson

eski bir askeri doktordu. Aslında oldukça düşünceli bir davranıştı.

"İpucu yine soğudu." Sherlock kitabı *sertçe* kapatıp odanın köşesindeki kitap yığınının üzerine fırlattı. "Parçalara kaç kere bakarsam bakayım, Moriarty'nin işin içinde olduğu ne kadar *açık* olursa olsun, *bunu kanıtlayamıyorum.*"

"Ve kanıt olmadan, Scotland Yard'a gidemeyiz." Sidney hatırlamaya çalışıyordu, değil mi? Ama tüm bunlar, Moriarty'ye karşı çalıştıklarını doğruluyordu.

Zavallı Sasha. Sidney, kız kardeşinin iyi olmasını umuyordu sadece. Önce Hook, şimdi de bu mu? *Gerçi Vile onu öperken çok üzgün görünmüyordu.*

Ama Virtue, Vile'ın tüm planının bu olduğunu söylediğinde haklıydı. Onları ayırmak. Ve... Sidney, Vile'ın çekici *olduğunu* kabul etmek zorundaydı. Virtue de öyle. Ve kız kardeşi son derece bastırılmış bir *haldeydi* . Belki de önce biraz ateşli kötü adamlarla birlikte olabilirdi...

Onlardan biri ölmeden önce.

Yüzünü buruşturarak başka yöne baktı. Bu korku sürekli aklında varken oyunu oynamak ya da etrafında olup bitenlerden herhangi bir eğlence bulmak zordu. Birbirlerini öldürmeye çalışıyorlardı. Ya da benzersiz bir hikaye anlatmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu; ki bu, ne anlama geldiğini öğrendikçe giderek daha da göz korkutucu görünüyordu.

Sherlock, dramatik bir şekilde iç çekerek, altındaki kanepede yastığını havaya kaldırdı ve kendini oldukça sert bir şekilde yanındaki yere attı. "Bu *herif* boş duramaz, değil mi?"

Sidney şimdi hangisinden bahsettiklerinden emin değildi. Vile mı? Moriarty mı? Cevabın *evet olduğunu tahmin ediyordu.* "Kendini herkesten üstün, *tanrı* sandığında, tüm dünya sadece oynanacak oyuncaklarla doluymuş gibi geliyor."

Sherlock derin bir nefes aldı. "Sence ikimizi birbirinden ayıran ne? Birçok açıdan aynı adam olabiliriz. Onun çevresindekilere karşı duyarsızlığından bahsettiğinde... ben de aynı şeyi yapmıyor muyum?"

"Elbette. Herkesten ne kadar daha zeki olduğunu anlatmaya kalktığında sinir bozucu olabiliyorsun." Arkasına yaslandı, sakat bacağını önündeki sehpa dayadı ve bunu yaparken yüzünü

buruşturdu. Dizi tutulmuştu ve ağrıyordu. Ve arada bir hareket ettirmezse daha da kötüleşiyordu.

Dönem dilini tutturmakta berbat bir iş çıkardığının da farkındaydı, ama bunu nasıl taklit edeceğini bilmiyordu. Bu yüzden denemeye bile kalkışmadı. "Ama yine de, sürekli göz devirsen bile, toplumun bir parçası olmaya * alışıyorsun* ."

Sherlock—Erdem—her neyse—onun  ağ dışı konuşma tarzından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Muhtemelen illüzyonu sürdürmek için, diye düşündü. "Nasıl yani?"

"Sen başkalarıyla ilişki kuruyorsun. Moriarty kurmuyor. Senin... şey, ben varım." Ona gülümsedi. "Güvenilir Doktor Watson'ın. Arkadaşın ve yardımcın. Moriarty'nin arkadaş diyebileceği kim var ki? Kimse?"

Sherlock'un omuzları hafifçe düştü. "Tamamen yalnız."

"Bence bu her şeyi değiştiriyor." Sidney afyonu yeniden düşünmeye başlamıştı. Ciddi anlamda, insanlar kronik ağrıya nasıl katlanıyordu? Bu *berbat bir durumdu*. "  ten i e soğuyup  lmedin. Yani , *tamamen* değil."

"Peki bunun anlamı ne?" diye alay etti Sherlock. "Bu konuşmanın benim kişisel karakterime yönelik bir eleştiriye dönüşmesi ama lanmamıştı, farkındasın."

" ok kötü. Kendi hatanla oldu." Başını desenli duvar kağıdına yasladı. Oda, hoş bir duman ve tütsü kokusuyla doluydu. "Biriyle romantik bir ilişkiye girmek seni öldürür müydü?"

"Olabilir. Daha büyük olasılıkla, bedelini *onlar*  deyeceklerdir." Sherlock, odanın karşısına doğru yürürken koltuktan kalktı ve yüzünü buruşturdu. "Sence Moriarty, fırsat bulsa, bunu bana karşı bir koz olarak kullanmaz mıydı? Ya da emri altındaki şehirdeki suçlulardan herhangi birine karşı?"

Gözlerini devirerek i  çekti. "Sen James Bond değilsin."

"DSÖ?"

"Boş ver." Tamam. "Demek istediğim şu ki, sen * zel dedektifsin*. Casus ya da gizli serviste değilsin. Hayatın, onu ne kadar tehlikeli hale getirmeyi se tiğinle orantılı. Hayatında biraz romantizme yer var. Sen sadece bunun olmasına izin vermemeyi seçiyorsun."

"Birisiyle romantik bir ilişkiye girme fikrinin bana ne kadar itici geldiğini kelimelerle ifade etmek benim için çok zor." Sherlock'un ifadesi komikti. Sanki köpek pisliğine basmış ve kadın da ona bunu yemesini söylemiş gibiydi.

Tamam. Güzel. Her neyse. Kadın ondan alışılmadık bir şekilde davranmasını istiyordu, diye düşündü. "Sen bilirsin. Demek istediğim, en azından hayatında kendine *biraz* arkadaşlık izni vermelisin. O vermiyor. Ya veremiyor ya da vermeyi tercih etmiyor."

Sherlock diğer odadaki masanın üzerindeki bir yığın kağıdı incelemeye başlayınca konuşma bir an durdu; sanki ilk seferinde gözden kaçırmış olabileceği başka bir ayrıntıyı görmeyi umuyordu. Ama Sidney'e bir şey, Moriarty'nin ve Sasha'nın bu konuda ilk adımı atmasını beklediklerini söylüyordu.

Bu, Sidney ve Sherlock arasında sadece *birbirlerini tanıma* anıydı. Satranç tahtasının önünde geçen bir sahneydi. "Hiç yalnız kaldığın oluyor mu, Sherlock?"

"HAYIR."

"Aşkın varlığına inanıyor musunuz?"

Bu, onun kağıtlarından başını kaldırmasına neden oldu. Sanki daha önce hiç bu soruyu *düşünmemiş* gibi, kaşlarını çatarak derin düşüncelere daldı. Gözleri bir o yana bir bu yana gidip geldi, önünde olmayan bir şeyi okuyup aradı.

Uzun bir sessizliğin ardından, hafifçe " *Hıh* " dedi. "Varlığı mı? Belki." Bu onu aynı anda hem eğlendirmiş, hem büyülemiş hem de endişelendirmiş gibiydi. "Sanırım buna hiç dikkat etmedim, çünkü her zaman başkalarının alanıydı. Bu tür önemsiz şeylerle ilgilenmiyorum."

"Senin için fazla sıradan. Anlıyorum. Biz *sıradan insanlar* böyle yaparız işte." diye kıkırdadı. "Bunun zaman kaybı olduğunu veya gerçek olmadığını anlayamayacak kadar aptalız."

"Böyle şeylerin zekâ eksikliğinden kaynaklandığına inandığımı ima etmiyorum ya da—" Sherlock duraksadı. Eğer onun tuhaf konuşmasını fark ettiyse de, sanki hiç olmamış gibi görmezden geldi. "Sanırım evet, ima ettiğim şey bu, ama kastettiğim bu değil ." Başını salladı. "Sadece, üzerinde fazla durmadığım felsefi bir konu olduğunu söylüyorum, çünkü atalarımın aklına hiç gelmedi. Çoğu zaman,

Platonik anlamda varlığından ziyade, ondan kaçınmam bağlamında gündeme getiriliyor.”

“Ben sadece—” Bacağında keskin bir acı hissedince irkilerek sözünü kesti. Yerinden kıpırdayarak sakat bacağını kanepeye koydu ve inledi. “Bu *kahrolası şey!*”

“John, çağırayım mı—” Sherlock’un ses tonu, Sidney’e konuşmayı kaybedeceğini gösteren, *sürekli dırdır eden bir eş* tonuydu zaten.

“Pekala, peki. Evet. Bayan Hudson’ı çağırın. Ama—fazla değil. Bu gece aklımı kaybetmek istemiyorum, eğer engelleyebilirsem.” Yine de, Viktorya dönemi İngiltere’sinde afyonla sarhoş olma fikri bir bakıma komik geliyordu.

Sherlock ile birlikte.

“Yine de...” diye sırttı.

“Hayır, hayır. Yüzündeki *o* ifadeyi hiç sevmiyorum.” Sherlock başını salladı. “Afyonu alacaksın ve olduğun yerde kalacaksın. Ortalıkta *dolaşmak yok*. Beni duyuyor musun?”

“Hiç eğlenceli değilsin.” Duraksadı. “Birazcık bile eğlenceye mi katılmıyorsun?”

“Bana defalarca söylendi.” Sherlock kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kesinlikle hayır. Gezinti yapmıyorum.”

ORTALIKTA GEZİP TOZMA OLAYLARI OLMUŞTU.

En azından Sidney öyle düşünüyordu.

Bastonuna neredeyse hiç dayanmadan, diğer kolunu Sherlock’un koluna dolamış, akşamın olaylarını anlatırken gülüyordu.

Hatırladığı şakalar.

Biraz.

Çünkü bunlar onun başına tesadüfen gelmişti.

Öyle değil miydi?

Afyon çok tehlikeli bir uyuşturucuydu.

Öyle değil miydi?

Afyon almıştı . Kafası güzeldi . Dizinin çok acımasına rağmen umursamaması bunun kanıtıydı. Afyonlu bir ilacın getirdiği o belirgin,

her yerini saran sıcaklık hissi vardı. Gerçi daha önce sadece üniversitedeyken tenis maçında bileğini kırıldığında doktorun verdiği reçeteli ilaçları kullanmıştı.

Evet, bolca esrar kullanmıştı. Hâlâ da kullanıyordu. Ama sert uyuşturucular onun için çok uzak bir sınırdı. Ta ki şimdiye kadar. Ta ki, yaşamadığı, hatta savaşmadığı bir savaştan dolayı kötü bir şekilde dikilmiş ve iyileşmemiş bir diz sakatlığı geçirene kadar.

Afyon içtiğini hatırladı.

Sherlock'la bara gittiğini hatırladı. *Birlikte dışarı çıkmakta* ısrar ettiğini hatırladı. Onunla tartıştığını ve onsuz dışarı çıktığını, ancak bir an sonra onun peşinden geldiğini hatırladı.

Ayrıca bir bara gittiğini, birkaç kadeh içki içtiğini ve birkaç bira içtikten sonra bir bar kavgasının içine karıştığını hatırladı; kavgayı kendisinin mi başlattığını yoksa sadece bitirdiğini mi söyleyemezdi.

Ama o işi *bitirmişti* .

Bu etkileyiciydi. Ve "Sidney" için alışılmadık bir durumdu. Ama belki de "Watson" için değildi. Ve dürüst olmak gerekirse, baston işin çoğunu yapmıştı. En önemlisi, ağır gümüş ve çelik tepesi.

Ama sonunda yan tarafına birkaç yumruk yemişti ve bunların acısını sabah hissedecekti.

Ünlü "221B"nin "B" bölümüne çıkan iç merdivenlerin dibine vardığında fark etti ki... evet, merdivenlerden aşağı indiğini hatırlıyordu, tıpkı bara gittiğini hatırladığı gibi, ama... sakat bacağıyla *nasıl yukarı çıkacağını bilmiyordu* .

Kaşlarını çatarak, sanki insanlık için dev bir adımmış gibi ilk basamağa baktı.

"Hadi ama, dostum." Sherlock, merdivenin ortasından bir sonraki kata kadar gözlerini devirdi. "Bu akşam aldığın yumruklardan çok daha fazlasını yediğini ve çok daha fazla bardağı geri çevirdiğini gördüm. Beni taşımaya ihtiyacın olamaz herhalde."

"Hayır. İyiyim. Sadece... Fizik problemi." Dudaklarını ısırды. Pekala, tamam. Önce baston kötü bir fikir gibi görünüyordu. Baston en son mu? Hayır, bu korkunç bir fikir olurdu. Sakat bacak en son mu? Sakat bacakla *birlikte* baston mu?

"Bastonlu sakat bacağı" yöntemini seçti. Ağırlığını baston ve korkuluk arasında paylaştırarak, sağlam bacağını bir basamak yukarı

çıkardı, sonra bastonu ve sakat bacağını kaldırdı. Yavaş ilerliyordu ama *ilerliyordu* . Ve bu, ön kapıya doğru geri düşmeyeceği anlamına geliyordu.

Alkol ve afyon düşünöldüğünde, bu yine de bir olasılıktı.

Hatırladığım kadarıyla yaptıklarımın çokluğu göz önüne alındığında, aslında daha kötü durumda olmalıydım. Dürüst olmak gerekirse, vücut ağırlığıma kıyasla kusuyor ya da bayılıyor olmalıydım.

Ve dövüşüğüm adamın iri cüssesini hatırlıyorum. Beni tek vuruşta nakavt edebilmeliydi.

O anılardaki kişi gerçekten ben değildim , değil mi?

Merdivenlerden yavaş yavaş, birer birer çıkarken derin bir nefes aldı. Şimdi onlara odaklandığında, anılar eskisi kadar canlı değildi. Sanki bir film izlemiş gibiydiler. Sanki başka birinin başına gelmiş gibiydiler.

"Kendi" dairelerine vardıklarında Sidney, yavaş ve oldukça üzücü bir şekilde, sadece bir hikayenin içinde değil, kelimenin tam anlamıyla *bir kitabın içinde olduğunu fark etmişti*.

Sahne değişiklikleri de dahil.

Eksik bölümler de dahil olmak üzere her şey.

Üstelik kendinden geçip bilincini kaybetmenin yeterince kötü olduğunu düşünüyordu. Salonun içindeki kanepeye yığılıp kaldı—ya da o dönemdeki *şık* insanların odalarına her ne ad veriyorlarsa artık—başını ellerinin arasına aldı ve ağlamaya başladı.

Her şey çok fazlaydı. Hepsi. Bu bardağı *taşırın* son damlaydı. İhtiyaç duyduğu son şeydi. Ve onu yıkan da bu oldu.

Yanına, kanepenin üzerine birisi çöktü, eli sırtındaydı. Belki Virtue doğru şeyi söylemeyi bilirdi. Kendini toparlamasına yardımcı olacak ilham verici kahramanca bir konuşma.

Ama konuşan Sherlock'tu, Virtue değil. "Kendini toparla dostum. Her zaman yaptığın gibi uyuyup atlatırsın."

Sidney daha önceki varsayımını düzelitti. *Bu da* bardağı taşırın son damla oldu.

Böyle bir şeyi neden yaptığını kendisi de bilmiyordu.

Çaresizlik. Afyon. Alkol. Panik. Yalnızlık. Fırtınada bir salı varmış gibi hissetme ihtiyacı.

Gerçekten de bir şey söyleyemedi.
Arkasını dönerek Sherlock'a saldırdı.
Ve onu olabildiğince sert bir şekilde öptü.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Sasha, masanın başındaki sandalyede otururken birden irkilerek kendine geldi. Her seferinde daha az sarsıcı hale geliyordu, ama yine de elinde tuttuğu şarap kadehini neredeyse düşürüyordu.

Neyse ki, *Profesör James Moriarty de dahil olmak üzere* (ki kendisi şu anda karşısında oturuyordu) herhangi biri onun irkilmesini fark etmiş olsa bile, bunu kayda geçirmeyecek kadar nazik davrandılar.

Paris tarzı bir restorandaydılar. Tüm masalar iki kişilikti ve her çiftin birbirlerinden maksimum düzeyde mahremiyet alacak şekilde düzenlenmişti. Viktorya döneminde egzotik ve garip sayılacak kalın, tropikal bitkiler, meraklı gözleri uzak tutmak için ek bölme görevi görüyordu.

Bir suç dehası ve... her neyse o kadının planlarını görüşmek için mükemmel bir yer.

Planları ne olursa olsun .

Sasha birdenbire bir plan yapması gerektiğinin farkına vardı. İçinden bir ses, eğer durumu kontrol altına almanın ya da en azından yönlendirmenin bir yolunu bulamazsa, Moriarty'nin deyim yerindeyse otobüsün direksiyonunda olacağını söylüyordu. Ve bu, kesinlikle *istemediği bir şeydi*.

Çünkü eğer bir olay örgüsü uyduramazsa...

İğrenç olurdu.

Bu çok daha kötü olurdu.

Ama etrafındaki her şeyden dikkati dağılmaması zordu. Viktorya dönemi Londra'sındaydı; döneme ait kıyafetler giymiş, yemek yiyen, sohbet eden insanlarla çevriliydi, ışıklar gaz lambalarıydı ve bu manzarayı görmek çok *çılğıncaydı*. Neverland'de olmak, Disneyland'de kötü bir asit deneyimi yaşamak gibiydi. Ama bunda bir şey daha... gerçekçiydi. Daha somut.

Moriarty, uçuş için başka yapacak bir şey getirmeyi unuttuğu için uçak güvenlik kartını okuyan bir adamın ilgisizliğiyle menüyü inceliyordu.

Çok tuhaftı. Moriarty. *O* meşhur Moriarty.

Ama bu doğru değildi, değil mi? O, *Moriarty* değildi. O, *bir* Moriarty'di. Tıpkı Hook'un o belirli kötü karakterin onun versiyonu olması gibi, onun Moriarty versiyonuydu. Bu aslında iyi bir şey olabilirdi. Bu, Arthur Conan Doyle'u alt etmesine gerek olmadığı anlamına geliyordu. Sadece kendi aptal beynini alt etmesi yeterliydi.

Ve kız kardeşinin.

Ve potansiyel olarak Vile ve Virtue'nun da. İşte asıl soru buydu. Hikâyenin ne kadarı bu iki yarı tanrı tarafından, ne kadarı ise kendisi ve kız kardeşi tarafından kurgulanmıştı?

Belki de bu, bunu öğrenmek için bir fırsattı.

Ancak bu durum onu bir kez daha bariz bir sorunla karşı karşıya bıraktı.

Ona lanet olası bir *olay örgüsü gerekiyordu*.

Orijinal bir şey. Kendisini ve Sidney'i bu karmaşadan kurtaracak bir şey. Ama Sherlock'la daha önce yapılmamış ne yapabilirdi ki? Elinde ne vardı?

Ortada yalnızca iki benzersiz değişken vardı: Kendisi ve kız kardeşi. Eğer o Irene Adler ise, Sidney'in Dr. Watson olduğundan hiç şüphesi yoktu. Ve eğer kız kardeşini biraz tanıyorsa, Sidney çoktan Sherlock'la öpüşmeye çalışıyordu bile. Bu da ona ihtiyaç duyduğu aydınlanmayı sağladı.

Bu ya çok iyi sonuçlanabilir ya da çok, çok kötü sonuçlanabilir.

"İsterseniz sessizce oturabiliriz." Şarabından bir yudum daha aldı ve masaya geri koydu. Bundan sonra olacaklar için ona ihtiyacı olacaktı. "Sanırım günün geri kalanında pek huzur ve sessizlik bulamıyorsunuzdur."

"Benimle akşam yemeğine gelme kararından pişman olduğunu varsaydım. Bir an gerçekten de oldukça üzgün *görünüyordun* ." Moriarty ona sırtıttı, bakışlarını menüden kısa bir süreliğine kaldırdıktan sonra, ne kadar sıkıcı olsa da dikkatini tekrar menüye verdi.

Adam bir satranç ustasıydı ve etrafındaki her şey bir oyundu. Kadın, bu oyunun onun için sürekli olarak zorlayıcı olmadığını fark etti. Sherlock'a olan takıntısının sebebi de buydu; sonunda onu sürekli tetikte tutabilecek biri bulmuştu.

Ne yazık ki, onunla eşit olabilecek kadar zeki olduğunu düşünmüyordu. Soru şuydu: Onunla aynı masaya oturacak kadar zeki miydi? "Sadece gelecek olana kendimi adanmak, hepsi bu." Bu doğrudu. "Sizin hakkınızda duyduklarımın aksine, Profesör—"

"James, lütfen." Hafifçe tekrar gülümsedi.

"James," diye düzeltti. "Ben... birinin düşüşünü planlamaya alışkın değilim. Birinin kibrinden faydalanmak başka bir şey, hayatını elinden almak veya mahvetmek ise bambaşka bir şey."

Bu onun dikkatini çekti. Menüü önündeki tabağa bıraktı, koyu renk gözleri *ona dik* dik bakıyordu. "Peki, ortak tanıdığımız ne yaptı da sizden böyle sert bir tepki bekliyorsunuz?"

"Kibirliliğe tahammül edemem. Bu adam, cevapsız bir sorunun *cevapsız kalmasına tahammül edemediği için hem benim hem de bir başkasının itibarını zedelemeye çalıştı*. Cevabı biliyordu. Sadece bunu dünyaya kanıtlaması gerekiyordu." Yüzünü buruşturdu, başka yöne bakarak rolünü oynadı. "Eğer gerçekten zekâ ve *erdem*in zirvesinde *olduğuna inanıyorsa*, neden sürekli olarak böylesine aleni bir şekilde övünme ihtiyacı duyuyor?" Kelimeyi vurgulamadan edemedi.

Moriarty sessizce, derin ve hoş bir kahkaha attı. Döşemeli banka yaslandı ve onu derin bir merakla izledi. "Zekâsını sergileme ihtiyacı konusunda sizinle aynı fikirde olsam da, iyiliğini sergileme ihtiyacına olan inancınızı merak ediyorum. Devam edin."

"Kendini sıradan insandan birçok yönden üstün görüyor. Hem gerçeğin *hem de* adaletin hakimi olduğuna inanıyor. Ve ben de adalet tahammül edemiyorum. Hiç kimse tanrı değildir. O da değil." Kadın onun karanlık bakışlarıyla karşılaştı. "Sen de değil."

Bardağını ona doğru kaldırdı. "Bravo!"

Bardağını onunkine tokuşturdu ve bir yudum aldı.

"Açık konuşmak gerekirse, böyle konuştuğunuzu duymaktan memnun oldum. Bir an aklımı kaçırdığımı sandım. Böylesine... apaçık bir ikiyüzlülüğü görmek... Başını salladı. Ve başka hiç kimsenin bunu olduğu gibi görmemesi... Bu adamın sırf daha büyük bir iyilik adına olduğunu düşündüğü için düzenli olarak kaç yasayı çiğnediğini biliyor musunuz?"

"Hangisinin daha büyük iyilik, hangisinin olmadığını söylemeye hakkı kim?" Başını hafifçe yana eğdi. "Eminim ki sabahları uyandığınızda kendinizi kötülüğün zirvesinde sanmıyorsunuzdur."

"Hım, sadece birkaç tanesi." diye kıkırdadı, gülümsemesinin üzerine oyunbaz bir karanlık dokunuş karışmıştı.

Bu durum yanaklarının kızarmasına neden oldu.

"Benim...ders dışı uğraşlarımın farkında olduğunuza göre, açık konuşacağım—kendimi hayırsever, iyi huylu veya dürüst biri olarak görmüyorum, Bayan Adler." Gülümsemesi soldu. "Ben sadece güç ve nüfuz peşinde koşan korkunç ve tehlikeli bir adamım."

"Bu kadar melodramatik olma. Sen zekânın sınırlarını zorlayacak bir oyun arayan, korkunç ve tehlikeli bir adamsın." Kadın gözlerini devirdi. "Eğer sadece güç ve nüfuz peşinde olsaydın, politikacı olurdun."

Bu onu tekrar güldürdü, neredeyse yakındaki masaları rahatsız edecek kadar yüksek sesle gülüyordu. "Ah, Bayan Adler."

"İrene."

"İrene," diye düzeltti gülümseyerek. "Gerçekten de şaşırtıcısın. Açıklasana."

"Sizin zekânız ve manipülasyon yeteneğiniz varsa, Lordlar Kamarası'nı bir ay içinde parmağının ucunda oynatırdınız. Hayır, sevgili James. Gölgede oynuyorsunuz çünkü bunun getirdiği tehditte, meydan okumadan zevk alıyorsunuz. Kart oynamak istemiyorsunuz, Rus ruleti oynamak istiyorsunuz."

"Şans oyunlarından nefret ederim."

"Karşınızdaki kişiyle oynarken şans oyunu diye bir şey yoktur. Poker bir psikoloji oyunudur, şans değil." Şarabından bir yudum daha aldı. Tek başına bir şişeyi bitireceğinden ve buna ihtiyacı olacağından kesin bir şekilde şüpheleniyordu.

"Haklısınız, hanımefendi." Moriarty arkasına bakarak iç çekti. "Şimdiden özür dilerim, çünkü bundan sonra olacaklar için."

Kaşlarını şaşkınlıkla çatarak, garson yanlarına gelene kadar ne demek istediğini anlamamıştı; Moriarty de ikisi için akşam yemeği siparişi vermişti. Menü *olmamasının* ama *onun* elinde olmasının sebebi buydu. O ana kadar bunu fark etmemişti bile.

Ona kuzu eti sipariş etmişti. Ördek eti getirdiler. Garson gittikten sonra, ona sadece *özür dileyen bir ifadeyle baktı*. "Eğer yanlış sipariş verdiysem, onlar gittikten sonra tabakları değiştirebiliriz."

Gülme sırası ona gelmişti. Daha önce hiç kimse onun için sipariş vermemişti. Aslında, hayatının her günü yaşamak zorunda olduğu bir şey olmadığı için, aptalca bir şekilde de olsa tuhaf bir durumdu. "Gayet iyi. Eminim ki tadını çıkaracağım." Daha önce hiç kuzu eti yememişti.

"Bana sorarsanız, aptalca bir uygulama." Başını salladı ve kendi şarabından bir yudum aldı. "Ne yiyeceğinize kendiniz karar vermenize izin verilmiyor..."

"Çünkü bunun parasını ödemem beklenmiyor. Bir sanatçı olarak maaşımla sizin profesör olarak maaşınızı hesaba kattıklarını sanmıyorum." Bu sefer ona sırtıma sırası gelmişti. "Bu gece buradan ayrılırken sana biraz para vereceğim."

Bu onu tekrar güldürdü. "Akşam yemeğinin parasını ödeyebilecek durumdayım, Irene. Ama düşüncen için teşekkür ederim. Evet, kamu kayıtlarına göre, benden daha fazla brüt gelir elde ettiğini tahmin ediyorum."

"Kamu kayıtlarında mevcuttur."

"Bir profesör, ipotek ödemek zorunda olduğunda ve... bolca zamanı olduğunda ne yapabilir ki?" diye öne eğildi, kollarını masaya dayadı ve o şeytani karanlık gülümsemesiyle ona baktı, "kendini eğlendirmek için yollar bulmaktan başka?"

"Eğer aşka inanmıyorsanız, akşamlarınızı yalnız geçirdiğinizi varsayıyorum." Onun gülümsemesinde, ona hoş olmayan bir ürperti veren bir şey vardı. Kiminle konuştuğunu hatırlaması gerekiyordu. Kurgusal karakterle değil, onun arkasındaki manipülatif, kötü niyetli yarı tanrıyla.

"Ben asla öyle demedim." Bardağını kaldırdı. "Başkalarıyla olan ilişkilerimin *kalıcı* olmaması, seyrek oldukları anlamına gelmez."

Bu durum, bulunduğu ortamda kesinlikle kaba kaçacak olan kahkahayı zor tutmasına neden oldu. Tekrar kıkırdamadan konuşabileceğinden emin olduktan sonra nefesini vererek, "*Şey,*" dedi. "Umarım bu akşamın böyle bitmesini beklemiyorsunuzdur."

"Hım. Hayır. Beklediğim gibi değil. Bu daha çok iş gibi görünüyor, zevkten değil. En azından şimdilik." Duraksadı. "Eğer durum değişirse lütfen bana bildirin. Gerçi itibarınızı zedelemek, benim gibi sıradan bir profesörle kendinizi lekelemek istemem."

"Belki de bir insanın zekasının, nüfuzundan veya cüzdanının büyüklüğünden daha değerli olduğunu düşünmek dünyaya biraz fayda sağlayabilir." Derin bir nefes verdi. "Ama ben bunun asla gerçekleşeceğine inanmıyorum."

"İşte bu yüzden gündüzleri profesörlük yapıyorum, oysa başka herhangi bir meslek de bana açıktı." Şarabını düşünceli bir şekilde süzdü, kadehteki sıvıyı çevirerek kırmızı yüzeyde ışığın dansını izledi. "*Dünya bir öğretmeni görmezden gelmeye can atıyor.*"

"Birini hariç tut."

"Bir tanesi hariç." Koyu renkli gözleri tekrar onun gözleriyle buluştu. "Karşılıklı sinir bozucu durumumuz. Söyle bana, sevgili Irene, aklında bir çözüm var mı?"

Hamle yapma zamanı gelmişti. Tahtada bir boşluk bırakıyordu. Eğer çaba gösterirse, onun da kendisini takip edeceğini anlayabiliyordu. Derin bir nefes aldı ve bir an için nefesini tuttu. "Evet. Aslında, sanırım öyle."

"Beni aydınlat."

"Sen ve o, başkalarının yanında olmaya gelince benzer bir... eğilime sahipsiniz. Dünyayı kendi çıkarlarınız için bir zaman kaybı olarak görüyorsunuz – belirli ihtiyaçları gidermek için yapılan fiziksel kaçamaklar bir yana." Garson ilk yemeği getirirken duraksamak zorunda kaldı. Başını dik tuttu, konuşma konusundan sapmadı. Hayır. Bunu *gerçekten kastettiğini* göstermeliydi.

Çatalını eline alıp tabağındaki *kaz ciğerine* baktı. Daha önce hiç yemediği bir başka yemektir bu. Nedense, zorla yedirilmiş kaz

ciğerinin acımasızlığı, içinde bulunduğu duruma uygun gelmişti. "Bir istisna dışında."

"Doktoru tanıyorum." Başını salladı. "İntikam için ona zarar vermek... klişe değil mi sence? Tabii onu *rehin* almayı düşünmüyorsan. " Bu fikri zaman kaybı olarak gördüğü belliydi ve güldü.

"O kadar sıradan bir şey değil. En azından, biraz daha yaratıcı bir şey bulmayı başardığımı umuyorum. Her halükarda zevkinize uygun bir şey." Artık ikisiyle de konuşuyordu: Moriarty ve Vile ile.

Ve bir an için, ikisinin de ona gülümsediğine yemin etti. "Dinliyorum. "

"Sherlock'la ya da seninle zekâ savaşında uzun süre boy ölçüşebileceğimi iddia etmeye cesaret edemem." *Kaz* ciğerinden bir ısırik aldıktan sonra, tadının... aşırı tuzlu olduğuna karar verdi. Ama yemeye devam etmemek ayıp olurdu. Bu yüzden yedi. "Onu bu konuda bir kez yenmiş olmam, bana ikinci kez söylenmesini beklemeyeceğim bir iltifat."

"Öyleyse onu nasıl alt etmeyi bekliyorsun?" diye sordu, kaşını kaldırarak.

"Kendini herkesten üstün bulduğu diğer alanda ise – etik alanda." İşte risk buradaydı. "Doktoru rehin almayacağız. İntikam için de öldürmeyeceğiz. Ama bu, onu gerçek bir tehlikeye atmamız gerekmeyeceği anlamına gelmiyor."

Onun tüm dikkatini çektiği açıktı. Kendi ilk yemeğini umursamadan tekrar öne eğildi. "Devam et..."

Masada kucağında peçetesini buruşturarak, kız kardeşinden sessizce af diledi. Çünkü eğer işler ters giderse? Sidney *başı belaya girecekti*. Ama başka seçeneği yoktu.

Vile'ın aklına ne gelirse gelsin, çok daha kötü olurdu.

Sasha kendini hazırladı. "Size 'Tren Vagonu Problemi' diye bir şey anlatacağım. "

* *Ve gerçekten de öyleydik. -V*

ON ALTINCI BÖLÜM

BeLKI de Sidney'in gerçekten kullanmış olabileceği ya da kullanmamış olabileceği "afyon"du.

Belki de bilincinin sürekli olarak gidip gelmesiydi bunun farkında olması.

Belki de , *ona değer veren , empati kurabilen birinden teselliye ihtiyacı vardı ve çaresizce Sherlock Holmes'la baş başa kalmıştı.* Muhtemelen ona bu teselliye verebilecek en yetersiz kurgusal kahraman da oydu.

Her iki durumda da, yaptığı şeyi değiştirmede. Yaptığı şey, adama doğru atılıp onu olabildiğince sert bir şekilde öpmekti. Sidney için bu çok da büyük bir olay olmazdı.

Peki ya Doktor Watson olarak?

Sherlock onu o kadar sert ve hızlı bir şekilde itti ki, kadın koltuktan düşüp yere sertçe çarptı. Sherlock, aralarında olabildiğince mesafe bırakmak için odanın diğer ucuna koştu, sonra da elini saçlarının arasından geçirerek volta atmaya başladı. "Sarhoşsun John. Sarhoşsun ve belki de beyin sarsıntısı geçirmişsin."

İşte bu kadardı. Son damla buydu.

Dizindeki ağrı, kendisine ait olmayan bir yaralanmadan kaynaklanıyordu. Sevmediği bir türün içinde hapsolmüştü . Ve tek istediği, tek ihtiyacı, birinin onu kucaklayıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesiydi. Yalan olsa bile.

Sidney ellerini başına koyarak ağlamaktan başka bir şey yapamadı.

“Şimdi, şimdi, John—her şey affedildi. Bir gece süren sefahatten sonra kim talihsiz bir seçim yapıp...hareket etmedi ki?” Gergin bir şekilde güldü.

“Eve gitmek istiyorum.” Artık bir çocuk gibi mızızlanıyordu. Ve umurunda bile değildi. “Erdem, lütfen, beni *eve götür.*”

“Hadi seni hemen yatağa götürelim, dostum.” Sherlock yanına yaklaştı ve *Watson’ı* yerden kaldırmak için elini uzattı. “Sabah daha iyi hissedeceksin. Ve büyük ihtimalle bunların hiçbirini hatırlamayacaksın.”

İçindeki bir şey... pes etti. Yere yığılıp öldü. “Sanırım rolü hakkıyla oynadın...” Uyuşmuş bir halde elini onun eline koydu ve ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi. Koltuğa yaslanmış olan bastonunu alıp yatağına doğru topallayarak ilerledi ve koridora vardığında hangi yöne gideceğini bilmediğini fark etti.

“Ben...hangi oda?”

“Afyonun içine mutlaka bir şey katılmış olmalı... Emin olmak için o partiyi atacağım.” Sherlock homurdandı ve işaret etti. “Soldaki ikinci kapı.”

“Teşekkürler.” Ona bir daha bakmadan “kendi” odasına gitti. İyi geceler bile demeye zahmet etmeden kapıyı arkasından kapatıp bastonunu duvara dayadı ve topallayarak yatağa doğru ilerledi. Yüzüstü yastığa yığılıp, tüylü yüzeye kırık bir hıçkırık bıraktı.

Erdemin hiçbir faydası olmayacaktı.

Sherlock’a güvenmek zorundaydı. Ama *Sherlock* da ona hiçbir şekilde yardımcı olamayacaktı. En azından şu anda ihtiyacı olan türden bir yardım değildi bu.

Sasha’yı bulmalıydı. Belki birlikte bu durumdan kurtulmak için bir plan yapabilirlerdi, ama ayrı ayrı umut yoktu. Ve kız kardeşiyle birlikte olmak, her şeyin daha az umutsuz görünmesini sağlayacaktı. Yalan olsa bile, kendine söylemek istediği bir yalandı.

Ama bu kurgusal Viktorya dönemi Londra şehrinde kız kardeşini nasıl bulacaktı ki? Şehir çok büyüktü, nerede *olduğunu bilmiyordu*, zaten Doyle’un kitaplarını pek okumamıştı ve yürümek canını çok yakıyordu.

Üstelik o an kız kardeşinin kim olduğunu bile bilmiyordu. Vile açıkça Moriarty’ydi. Ama Sasha *kim* olacaktı ki? Hiçbir fikri yoktu.

Bu yüzden nereden başlayacağını hiç bilmiyordu.
Her şey umutsuz görünüyordu. Kendini *kaybolmuş*, yalnız hissediyordu.

Ve kesinlikle de kazanan tarafta değildi.

Üzerindeki son derece kaşintılı erkek kıyafetlerini (kumaşlar ne zamandan beri bu kadar yol kat etmişti, gerçekten çok gelişmişti) üzerinden sıyrıp çarşafların altına girdi ve yastığa gömüldü. Başka birinin kokusu geliyordu. Taklit ettiği bir erkeğin kokusu gibi.

Onu sıkıca kucaklayarak ağlayarak uykuya daldı.

BİR EL OMZUNA YERLEŞTİ . "İyileşeceksin, Sidney."

İrkilerek arkasına döndü ve kimin konuştuğunu gördü. Karşısında Erdem vardı; kusursuz, güneşten bronzlaşmış yüz hatlarıyla ona hüznü bir gülümsemeye bakıyordu.

Geriye doğru sendeledi ve olabildiğince sert bir tokat attı.

Başını yana çevirdi ve eliyle yanağını tuttu. "Bunu hak ettim. Özür dilerim. Rolümü bozmama izin verilmiyor."

"Öyleyse buna ne diyorsunuz?" Etraflarındaki alanı işaret etti. Onun o aptal, bitmek bilmeyen kütüphanesindeydiler. Daha aydınlık, daha hoş olanında. Virtue onu Vile'in kütüphanesinin "yarısına" götürdüğünde gördüğü ürkütücü, karanlık ve rahatsız edici versiyonunda değildi.

"Bir rüya." Kaşlarını hâlâ çatık bir şekilde ona tekrar baktı. "Şunu kabul etmek gerekir ki... bir halüsinasyon. Çok fazla afyon ve alkolün bir sonucu."

"Aslında bunların hiçbirini yapmadım!" Gözleri yaşlarla doldu. Gözyaşlarını şiddetle silerek ondan on adım uzaklaştı ve ellerini başına koydu. "En azından dizim şu an kahrolasica acımıyor."

Konuşurken sesi yine ona yakındı, ancak bu sefer ona dokunmadı. "Sherlock Holmes'ü neden öptün?"

"Onu öpmüyordum." Gözlerini tekrar sildi, burnunu çekti. Tanrım, ağlamaktan nefret ediyordu. Her zaman çok anlamsızdı. "Güvende hissetmeye ihtiyacım vardı. Hissetmeye—bilmiyorum. Bağlı olmaya. Birine."

"Yani birilerini öpüyordun." Sesindeki acı çok yoğundu.

"Hayır. Ben..." Ona çok kızgındı. Öfkeden deliye dönmüştü. Ama o iyi adamdı, değil mi? Aptal kurallara göre oynuyordu. Rolüne sadık kalmak zorunda olması onun suçu değildi. "Öyle değil. Hiç de öyle değil."

Birçok sebepten dolayı onu öpmüştü. Çaresizlik. Yalnızlık. Panik. Çekim. İhtiyaç. Belki de kız kardeşinin öpücüğüne duyduğu biraz kıskançlık bile.

Ama öpmeye çalıştığı kişi Sherlock değil, Virtue'ydu.

"Seni öpmeye çalışıyordum ama—nedenleri karmakarışık ve—sadece...çok korkuyorum." Yüzünü buruşturarak kendini aptal gibi hissetti. Kendini iğrenç hissetti. "Özür dilerim. Sana haksızlık ettim, sadece—"

"Anlıyorum." Elini tekrar omzuna koydu ve onu yavaşça kendine doğru çevirdi. O da yavaşça dönmesine izin verirken, onu kucakladı. Tanrım, yazlar gibi kokuyordu. Arkadaşlarla gülmek gibi. Ateş başında geçirilen sıcak geceler gibi. Güven gibi. Ev gibi. İhtiyaç duyduğu her şey gibi.

Onu sıkıca kucaklayarak, başını beyaz takım elbisesinin yakasına gömdü ve onun kendisini teselli etmesine izin verdi. "Eve gitmek istiyorum..."

"Biliyorum. Ve keşke seni oraya götürebilseydim. Gerçekten çok isterdim."

Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Şimdilik mi? Hiçbir şey. Kız kardeşin ve Vile bu konuda başı çekiyor... onlar bir hamle yapana kadar, ne tür korkunç bir plan kuracaklarını beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Sherlock işlenmemiş suçları çözemez." Başını çenesinin altına soktu ve onu daha da sıkıca kucaklayarak hafifçe sıktı.

Vücutundaki gerginliğin azaldığını hissetti. "Sasha ile konuşmanın bir yolunu bulmak istiyorum. Belki birlikte bir plan geliştirebiliriz."

"Bunu yapmak istiyorsanız, olay örgüsünde mantıklı bir yol bulmanız gerekecek. Ben karakterimin dışına çıkamam, siz de çıkmamalısınız. Yoksa Vile... sinirlenebilir. Kurallara uymadığımız izlenimi verirsek. Bu zaten yeterince tehlikeli."

"Ne demek istiyorsun?" Başını kaldırıp ona baktı, kaşları çatıktı.

"Olan biten her şeyi görebiliyor. Tıpkı benim görebildiğim gibi." Etraflarındaki dünyaya işaret etti. "Bütün bunlar onun için açık bir kitap."

"Yani o biliyor—" diye kekeledi. "Ve bu da şu anlama geliyor— "

"Evet, neyin peşinde olduğunu biliyorum." Virtue omuz silkti. "Ama hikaye boyunca bunu gerçekleştiremeyiz."

"Neden olmasın? Nerede olduklarını biliyorsun! Ne yaptıklarını biliyorsun! Her şeyi değiştirebilirsin işte—her şeyi değiştirebilirsin— "

Virtue'nun yüzü düştü ve iç çekti. "Unutmamalısın Sidney, ben... senin gibi değilim. Aslında, özünde, ben bir insan değilim." Ellerin tuttu ve göğsünün önünde birleştirdi. Başını eğerek kıvrılmış parmaklarını öptü. "Ben senin anlattığın hikayelerin bir ürünüyüm. Ve o hikayelerden birinin içindeyken... işte o zaman var oluyorum."

Bütün gücüyle ağlamak, ayaklarının dibine yığılıp, onu eve götürmesi için yalvarmak istiyordu. Ağlayıp, çığlık atıp, feryat edip, pes edene kadar yalvarmak istiyordu. Ama bunun boşuna olacağını biliyordu. Bunu yüzyıllarca yapsa da hiçbir faydası olmazdı. Vile, onlardan önce gelen insanların korkunç kaderlerinden bahsetmişti.

"Ölmek istemiyorum." Bu sözler ağzından neredeyse fısıltı şeklinde çıktı.

"Öyleyse, bu olmadan önce seni ve kız kardeşini eve getirmek için çok çalışmalıyız." Ona gülümsedi, elinden geldiğince umut vermeye çalışıyordu. "Bunun ne kadar korkutucu olduğunu biliyorum. Kendini ne kadar yalnız hissettiğini de biliyorum. Ama her ne kadar öyle görünmese de, ben tam burada, senin yanımdayım."

Başını hafifçe sallayarak derin bir nefes verdi. "Ben sadece ..."

Konuşmayı aniden sonlandırma sırası ona gelmişti.

Elini ensesine koyarak onu kendine çekti ve öptü. Öpüşü, onun onu öpüşü kadar sert değildi, hatta yarı yarıya bile değildi. Ama aynı derecede ısrarcıydı. Ve bu hisle neredeyse kollarının arasına yığıldı.

Hayatında hiç bu kadar etkilenmemişti.

Ama artık bu ifadenin ne anlama geldiğini biliyordu.

Ona göre, eğer birisi bu güce sahip olabilecekse... o da o olurdu.

Gözlerini yavaşça kapatarak, anın tadını olabildiğince uzun süre çıkardı.

Sidney ertesi sabah uyandıĝında RÜYA SOLMUŐTU ; öĝlen de olabilirdi, dürüst olmak gerekirse umurunda bile deĝildi. Sağ dizinin bütün gece bir mengine de sıkıőmıő gibi hissettiĝini ve bacaĝındaki kan dolaőımını tekrar saĝlamak için dizini hareket ettirmeye çalışırken dişlerini sıkıttıĝını fark etti.

Ahmak Watson.

Aptal Sherlock Holmes.

Bir sonraki türü seĝmek için canını feda etmesi gerekse bile kararlıydı.

Ha ha. Ve muhtemelen de öyle olacak.

Kendini yataktan zorla iterek kalktı ve giyindi. Kıyafetler kaőındırıcı ve rahatsız ediciydi, ama neyse ki cepleri vardı. Eĝer tüm o kabarık eteklerden, korselerden ve benzeri şeylerden kurtulmuş olmasaydı, bu durum çok daha berbat olurdu.

Yataĝın yanındaki bastonu alıp, duvardaki küçük aynaya bakarak saĝlarını taradı ve Sherlock'un nerede olduĝunu bulmak için odadan ıktı. Onu oldukça çabuk salondaki bir masada otururken buldu. Ona bir fincan kahve doldurulmuştu ve yükselen buhardan anlaőıldıĝı üzere taze görünüyordu. Kalktıĝını duymuş olmalıydı.

Sherlock'un karşısındaki sandalyeye çöken kadın, bardaĝı alıp bir yudum içti. Hayatında içtiĝi en kötü kahveydi . Hem acı hem de sulandırılmıştı. İkinci yudumda bunun kahve deĝil, çay olduĝunu fark etti ve bu da durumu daha da berbat hale getirdi. Önündeki süt ve őekeri alıp, eĝer mümkünse, tatlandırılmış sütlü bir içecek yapmaya karar verdi.

Sherlock, karşısında sessizce gazete okuyordu.

Özür dileme zamanı geldi. "Dün geceyle ilgili."

"Kendin gibi deĝildin. Hiçbir şey olmadı." Gazetenin sayfasını çevirdi, konuyu tamamen geiőtirdiĝi açıktı. Tamam. Elbette. Bunu anladıĝını varsaydı. Karakterin bakış açısından, *heteroseksüel* erkek arkadaşı sarhoş ve uyuşturucu etkisinde bir çılgınlık içinde ona saldırmıőtı.

En iyisi bunu kimyasallara baĝlayıp görmezden gelmekti. Elini yüzüne sürerek sonraki adımlarını düşündü. Virtue ona sakın olup Vile ve Sasha'nın hamlelerini beklemesini söylemiőtı. Ama... bu

kaybeden tarafta kalmanın harika bir yoluydu. Hayır, kötü adamı hazırlıksız yakalamak daha iyi değil miydi?

Kız kardeşini bulması gerekiyordu. Onunla konuşması gerekiyordu. İkisinin de bu durumdan sağ çıkabileceği bir plan yapması gerekiyordu. Sidney bahse girseydi, Sasha çoktan planlar yapmaya başlamıştı ve Sidney bunun onun için ya çok iyi ya da çok kötü sonuçlanacağını biliyordu. Hangisi olacağını önceden bilmek isterdi.

"Düşünüyordum da," diye başladı.

"Hım?" Sherlock, önündeki gazeteyi okurken sanki dünyadan çok uzaklara dalmış gibiydi.

"Sadece oturup Moriarty'nin bir şey *yapmasını* beklememeliyiz. Önce onun peşine düşmeliyiz." Masaya parmağıyla vurdu. "Ve biliyorum ki mesele bunu kanıtlayabilmekle ilgili. Ve izlerini örtmede çok iyi. Ama mutlaka ortakları olmalı, değil mi? Uşakları. Haydutları. Yardımcıları. Etrafında onun angarya işlerini yapan insanlar. Uğraşmak istemediği şeyler. Sadece *onları bulmalıyız*. Zayıf *noktalarını* ve hareketlerini bulmalıyız."

Moriarty'nin ortaklarının peşine düşmek, içlerinden birinin Sasha olduğu anlamına geliyordu.

"Normalde, Moriarty'nin başkalarıyla uzun süre birlikte vakit geçirmediğini bildiğim için, daha önce düşünüp tamamen reddettiğim bir şeyi önerdiğiniz için sizinle alay ederdim. Ancak..." Gazeteyi belirli bir şekilde katlayıp masanın üzerinden ona uzattı. "Sanırım oldukça şiddetli bir baş ağrısı çekiyor olsanız da, bu sabah ne kadar da öngörülüsünüz."

Kaşlarını çatarak gazeteyi aldı ve onun için seçtiği makalenin başlığını okudu: "Prima Donna Profesörle Görüldü - Amerikalı Geri Dönüyor, Bu Kez Aşk İçin?" Biraz daha okuyana kadar hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Başını kaldırdı. "Irene Adler."

Sherlock irkildi. "Kadın."

Bu bana bir şey hatırlattı. Sherlock'un kurgularında bir femme fatale kadın yok muydu? Dürüst olmak gerekirse ayrıntıları hatırlamıyordu. Ah, bu çok hoştu. Bacağından sakat kalıp, Bay

Empati Yoksun'un yanında acı içinde topallarken, kız kardeşi güzel bir opera divası olmuştu.

Profesör Moriarty ile kim uğraşmak zorunda kalacak? Muhtemelen yaşlı, kötü niyetli, trol gibi bir adam. "Onu bulmalıyız. Onunla konuşmalıyız. Belki de bir sonraki adıma giden bağlantımız o olabilir."

"Son görüşmelerimizden sonra mı?" diye alay etti Sherlock. "İkimizle de konuşmayı kabul edeceğinden çok şüpheliyim, dostum. Onu Büyük Dük ile çekilmiş o skandal fotoğrafı elinden almak için şantaj yapmaya *çalıştık*."

Virtue-by-Sherlock'un olay örgüsünün mevcut durumu hakkında Sidney'e vermeye çalıştığı ipuçları Sidney'in kafasının üstünden geçip gidiyordu. Bu saçmalıkların hiçbirini okumamıştı. Önemli değildi. "Bırakın onunla yalnız konuşayım."

"Bensiz mi?" Sherlock arkasına yaslandı, ölümcül derecede gücenmiş görünüyordu.

"*Yalnız* olmak işte bu demek, evet." Gözlerini devirdi. "Sen *duygularla, hislerle* ilgilenmiyorsun dostum. Bu senin tarzın değil. Onunla konuşabilirim. Bu Moriarty denen adamla neler olup bittiğini görebilirim." Dönem diline uymadığının farkındaydı ve bunu umursamıyordu bile. Burada olmayı kendisi istememişti. En azından onun anakronizmlerine katlanabilirlerdi.

Sherlock başka yöne baktı, düşünüyordu. "Bizi bir kez alt etti. Evet, belki de haklısınız. Daha doğrudan bir yaklaşım... saygı gösterir. Ve siz bu konuşmadan kurşun yarası almadan çıkma olasılığınız benden daha yüksek." Sırıttı. "Pekala. Diva'yı bu öğleden sonra ziyaret edeceğiz ve sohbetinizi yapabilirsiniz."

"Güzel." Önündeki iğrenç, kahve olmayan bardağa kaşlarını çatarak baktı ve kendini içmeye zorladı. Kafeine ihtiyacı vardı. Kalbinde umut yeşerdi.

Sasha ne yapacağını bilirdi.

Ne yapacağını her zaman biliyordu.

İkisi *de bir şekilde* bu durumdan sağ çıkacaktı. Çünkü hikayeler böyle *işlerdi*.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

SasHa, kelimenin tam anlamıyla, soyunma odası aynasının karşısında oturmuş, kostümünün bir parçası olan gösterişli ve süslü cam küpelerini çıkarırken buldu kendini. Mozart'ın *Sihirli Flüt operasının büyük Cumartesi gecesi gösterisinde sahnede performans sergilediğini hatırladı*. Tabii ki, Pamina'nın baş soprano rolünde, daha doğrusu genç başrol oyuncusu olarak rol almıştı.

Gece Kraliçesi rolünü oynayan yaşlı kadın Marguerite ile aralarındaki güzel ilişkiyi hatırlıyordu. Ama hatırladığı etkileşimlerin hiçbirinin aslında *yaşanmadığını biliyordu*. Şarkı söylemeyi hiç beceremiyordu. Opera şarkıcısı değildi. Marguerite ile hiç tanışmamıştı.

Ama işte oradaydı, soyunma odasında, sahne makyajını silip saçlarını tararken, gece kıyafetlerinden biraz daha gündelik ve salaş bir Viktorya tarzı elbise giymişti.

Burada neden bulunduğunu, bunu neden yaptığını merak etti. Odada ondan başka kimse yoktu. Hatırladığı son şey, Moriarty - *Vile* - ile yemek masasında oturup, "Tren Vagonu Problemi"nin ne anlama geldiğini ona açıklamaya hazırlanmasıydı; çünkü bu problemin ortaya çıkması için yaklaşık seksen ila yüz yıl çok erken bir dönemdeydiler.

Peki...neden birdenbire kendine geldi?

Kapıya gelen bir tıkırtı sorusuna cevap verdi. "Bayan Adler? Sizi görmek isteyen biri var—bir beyefendi. Ben—o bunun uygunsuz olmadığını söylüyor—biliyorum bu son derece uygunsuz." Kapının diğer tarafındaki genç kadın son derece telaşlı görünüyordu.

Sasha, bunun Fransa'dan kostüm asistanlarından biri olan Ruby olduğunu biliyordu. Ama dikkatli olmazlarsa bunun *Operadaki Hayalet* ile korkunç bir çapraz kurguya dönüşeceğini bildiği için gülmeden edemedi. "Kim o, Ruby?"

"Doktor Watson adında bir beyefendi. Onu tanıyacağınızı söylemiştim—"

Kalbi boğazına kadar fırladı. *Sidney!* Konuşurken sesinin çatlamasını önlemek için öksürmek zorunda kaldı. "İçeri alın. Sorun yok. Ne bir ziyaretçi ne de bir talip. Özel bir dedektif için çalışıyor."

Ruby, daha fazla soru sormaması gerektiğini doğru bir şekilde bilerek kapıyı açtı. Küçük, utangaç genç kızın iri kahverengi gözlerinde yakıcı bir merak vardı; eğer hızlı davranmazsa *haftalarca* dedikodular dolaşacaktı.

Beklemek.

HAYIR.

Dedikodular onu neden ilgilendiriyordu ki? O gerçekten Irene Adler değildi. Bu onun hikayesi değildi. O kişi *gerçek değildi*. Ve odaya topallayarak, bastonuna ağır ağır yaslanarak giren kişi, yaşlı bir İngiliz adam değil, onun ikiziydi.

Sidney'in arkasından kapıyı kapattı ve bir an bekledikten sonra ikiz kardeşine sarılıp sıkıca kucakladı. "Aman *Tanrım, Sid — "*

"Biliyorum—" İkiz kardeşi sırtını kavradı, baston yere düşüp şangırdadı, onun coşkusu içinde unutulmuştu.

"Ne yapacağımı, nasıl açıklayacağımı bilmiyorum—" Gözleri yaşlarla doldu. Tanrım. Dikkatli olmazsa tekrar hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayacaktı. Sonunda kız kardeşini bıraktı, başını salladı ve bastonunu almak için eğildi. "Görünüşe göre buna gerçekten ihtiyacın var."

"Evet. Bu hikâyeden *nefret* ediyorum." Sidney bastonunu elinden aldı ve topallayarak kanepeye doğru yürüdü, sonra da homurdanarak yarı yığıldı. Eğildi, pantolonunun yakasından bileğini tuttu ve belli ki sakat olan sağ bacağını kanepenin üzerine kaldırdı. "Erdem, dışarıda bir ara sokakta berbat bir kılık değiştirerek saklanıyor, sanki onun olduğunu bilmiyormuşum gibi." Duraksadı. "Ve bunu nasıl bildiğimi bile bilmiyorum çünkü *bilmemem gerekiyor*."

“Biliyorum. Bir sürü tuhaf şey oluyor.” Sasha, duvardaki buz dolu bir kovada duran beyaz şarap şişesine doğru yürüdü. Şişenin üzerinde durduğu gümüş tepsideki karta baktığında, bunun önemli birinden geldiği açıktı. Umursamadı. İki kadeh doldurduktan sonra geri döndü ve birini kız kardeşine uzattı. “Bu, anlattıklarından çok daha yoğun bir durum.”

“Şaka yapmıyorsun herhalde.” Sidney bardağın yarısını içti ve başını ellerinin arasına alıp dirseğini dizine dayadı. “Bize bu durumdan kurtulmanın bir yolunu söyle bakalım.”

“Bilmiyorum. Bir planım var ama işe yarayıp yaramayacağından emin değilim.” Duraksadı. “Ve bu biraz... tehlikeli bir plan. Şimdiden özür dilerim.”

Sidney'in ona attığı bakış, bitkileri bile kurutabilirdi. “Ne yaptın?” Bu aslında bir soru bile değildi. Bir gerçeğin ifadesiydi. Bu suçlama, Sidney'in geçmişte birçok kez, çok daha önemsiz şeyler için ona yönelttiği bir suçlamaydı; örneğin Sasha'nın Sidney'in arabasını ödünç alıp tamponda büyük bir göçük oluşturduğu zaman gibi. Sasha çok daha sıkıcı ve evde oturan kız kardeş olsa da, bu onun *tamamen* masum olduğu anlamına gelmiyordu.

“Bir şey yapmalıydım.” Elindeki şarap kadehini çevirdikten sonra bir yudum aldı. Viktorya dönemi şarabının tadı farklıydı. Kötü değil. Sadece *farklı*. “Eğer ben bu iş için bir plan kurmasaydım, Vile kuracaktı. Ve ne kurarsa kursun, ikimiz için de korkunç olurdu, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yaptım ve—”

“Şunu bir çırpıda söyle.” Sidney şarabı bir yudumda bitirdi ve kendine bir kadeh daha doldurdu. “Beni ne saçmalığın içine soktunuz böyle?”

“Şey, düşündüm ki... Tamam, peki. Ne yapacağımızı açıklamadan önce, ne anladığımı anlatayım. Anladığım kadarıyla, bu karakter versiyonları – Moriarty ve Sherlock – orijinalleri değil, *bizim* yorumlarımız. Tıpkı Neverland'deki Kanca'nın gerçek Peter Pan hikayesindeki Kanca ile aynı olmaması gibi, bence bu versiyonların sayfadaki varoluş biçimini değiştirebiliriz. Değil mi?”

“Elbette.” Sidney ya çığlık atmak üzereydi ya da dünyanın en şiddetli baş ağrısını çekiyordu. Sağ dizini ovuşturdu.

"Şey, yani." Kız kardeşinin şarapta fazla öne geçmesine izin vermeyecekti, bu yüzden kadehini bitirdi ve devam etmeden önce kendine bir kadeh daha doldurdu. "Sherlock her zaman *doğru ile yanlış arasındaki mücadeleye ilgili olmuştur*, değil mi? Suçluları yakalamakla ilgili, ama aynı zamanda ahlakla da ilgili."

"Ne dersen de. Ben onları hiç okumadım. Birkaç yıl önce o berbat filmleri izledim, o kadar." Sidney kaşlarını çatı. "Bunu çok abartıyorsun. Bu benim için gerçekten kötü olacak, değil mi?"

Sasha yüzünü buruşturdu. "Belki?"

Sidney inledi. "Ne yaptın , Sash?"

"Bak—eve dönebilmek için özgün bir şey yapmaya çalışıyorum! Elimizdekileri kullanmaya çalışıyorum. Yani bizi. Burada bilinmeyen değişkenler biziz, onlar değil. Ve düşündüm ki sen—insanları baştan çıkarmakta gerçekten iyisin, belki de—"

"Affedersiniz?" Sidney yine ona öfkeyle bakıyordu.

"Özür dilerim, yanlış anlaşıldı, demek istediğim şu ki, insanları *tanımakta* gerçekten çok iyisin ve onlar da sana kolayca kapılıyorlar —" Sasha ağzından çıkan her şeyi yanlış anlamıştı. Aslında, bütün ayağını ağzından kaçırmıştı. "Özür dilerim, öyle demek istemedim, gerçekten istemedim. Biliyorsun ki öyle demek istemedim."

Sidney gözlerini devirdi. "Sherlock'u *baştan çıkarmamı* mı istiyorsun? Sanki bu internette çıkan kötü bir kurgu hikayesiymiş gibi? Daha önce de yapıldı."

"Hayır, çünkü genellikle olay burada biter, değil mi? Sherlock ve Watson bir araya gelir, olay biter. Benim yapmaya çalıştığım şey..." İşte burası tehlikeli bir hal aldı. Gerçekten tehlikeli. "Bunu... Sherlock'u yok etmek için kullanmak." Duraksadı. "Planım, kötü adamın kazanmasına izin vermek."

SİDNEY, KIZ KARDEŞİNE SANKİ AKLINI KAÇIRMIŞ GİBİ BAKTI .

Çünkü belki de, sadece belki de, öyleydi. "Tekrar etmeniz gerekecek. Sherlock'un *kaybetmesini mi istiyorsunuz?*"

Sasha uzun ve derin bir nefes verdi. "Evet."

"Ve neden bunun sonucunda öleceğim hissine kapılıyorum?" Sidney yüzünü buruşturdu ve arkasına yaslandı.

"Hayır, anlıyor musun? İşte mesele bu. Başarılı olursan *ölmeyeceksin* ." Sasha iki eliyle saçlarını taradı ve konuşmadan önce bir an saçlarını yumrukladı. " *Tren Vagonu Problemi diye bilinen ünlü bir etik tartışma var.* Temelde şu problemi anlatıyor: Bir tren rayı makasını kontrol ediyorsunuz ve raylarda freni çalışmayan bir tren vagonu geliyor. Sola mı yoksa sağa mı gideceğini kontrol edebiliyorsunuz. Sağ rayda bir kişi raylara bağlı. Solda beş kişi. Sağa giderse bir kişi ölür. Sağa giderse beş kişi de ölür. Ne seçersiniz?"

Sidney gözlerini donuk bir ifadeyle ona baktı. "Sözcük problemlerinden nefret ederim. Her zaman da ettim."

"Bu ahlaki bir seçim." Kız kardeşi başını salladı. "Bunun önemi yok. Önemli olan Watson'ın seçilmesi ve masum insanların tehlikede olması."

"Anladığım kadarıyla beni demiryolu raylarına bağlamak istiyorsunuz." Midesinde tiksinti ve korku kaynadı. " *Şaka mı yapıyorsunuz?*"

"Biliyorum, biliyorum! İstemiyorum! Ama Sidney, dinle—eğer seni seçerse, ki *seçmeli* çünkü sen Sidney'sin ve Watson'sın , masum insanlar ölecek. Moriarty ve ben, bunun gerçekleşmesi için her şeyi ayarlayacağız. Sherlock'un ahlaki üstünlüğü yerle bir olacak. Sevgili arkadaşını hayatta tutma ihtiyacından dolayı masum insanları öldürdü. Daha önce böyle bir şey görmediğimi düşünüyorum." Sasha'nın gözlerinde yaşlar vardı. "Bizi eve götürmeye çalışıyorum Sid. Gerçekten, gerçekten çalışıyorum. Sana zarar vermeye çalışmıyorum, başka ne *yapacağımı bilmiyorum*."

Sidney ikizinin yüzüne baktı. Onu herkesten daha iyi tanıyordu. Tanıması da gerekirdi. Hayal kırıklığıyla derin bir nefes verdi ve sızlandı. " *Ölmek istemiyorum, Sash.*"

Oturduğu sandalyeden kalkıp Sidney'in yanına oturan Sasha, ikizine sarılarak onu sıkıca kucakladı. "Sana hiçbir şey olmasına izin veremem."

"Bilmiyorum, senin bu konuda söz hakkın var mı?" Sidney'nin cevabı, niyetinden çok daha kasvetliydi, ama neyse. Sonuçta *tren raylarına bağlanacak olan onun kızıydı.* "Yani Sherlock'u *baştan*

çıkarmaya çalışmam mı gerekiyor?" Bir "*pleh*" sesi çıkardı. "Sanmıyorum. Eminim ki o aseksüeldir."

"Muhtemelen. Peki, o zaman onu baştan çıkarma. Ama sadece... onun sana çok önem vermesini sağla. Sonuçta her şey buna bağlı olacak." Sasha onu hafifçe sıktı.

Sidney karşılık verdi. "Virtue'yu baştan çıkarmayı deneyebilirim. Belki bu Sherlock'u etkilemeye yardımcı olur." İşte bu, denemeye değer bir yöntemdi.

"Belki. Ama sen hikâyenin içinde sıkışıp kaldın, değil mi?" Sasha başını kaldırıp ona meraklı bir bakış attı.

"Dün gece Virtue'nun da olduğu bir rüya gördüm." Sidney gözlerini kırptırdı. "Belki de dün geceydi? Dürüst olmak gerekirse, haftanın hangi günü olduğunu, hangi hafta olduğunu veya hangi ay olduğunu bilmiyorum. Bu gerçekten *berbat*."

"Evet, sahne geçişleri gerçekten kafa karıştırıcı." Sasha, ikisinin de şarap kadehlerini doldurmak ve Sidney'e kendi kadehini uzatmak için elini bıraktı. "Ama onlarla hayal kurabilirsin, değil mi?"

"Öyle görünüyor. Biraz... şey... işleri pek iyi idare edemiyordum ve o da beni rahatlatmak için geldi." Yaramazca gülümsedi. "Öpüştük."

"Ah, tabii, *sen* yapınca sorun yok." Sasha gözlerini devirdi.

"Benimki iyi adam! Bizi kurtarmaya çalışan o!" Kız kardeşinin kolunu itti. "Seninki ise ikimizi de öldürmeye çalışan o!"

"Evet, evet." diye homurdandı Sasha bardağına. "Ne olursa olsun."

"Aynı şey değil ve bunu biliyorsun. Bu, 'Sen bir itfaiyeciyle evlisin, o halde ben neden bir seri katille evlenemiyorum?' demek gibi bir şey. Tamamen farklı." Sidney başını salladı. "Anlıyorum, hep ürkütücü tipleri severdin, ama *hayır*, Sash."

"Böyle bir niyetim yoktu." Sasha ona öfkeyle baktı. Şimdi savunmaya geçiyordu. "*Beni öptü*. Bu lanet olası olayda benim hiçbir söz hakkım yoktu, bunu hatırlatmak isterim."

"Hı hı. Sadece böyle kalması gerektiğini söylüyorum." Sidney kız kardeşini tanıyordu. Ve *uzun boylu, esmer ve kötü* biri kapıyı çalarsa kız kardeşinin direnemeyeceğini biliyordu. Ve—

Kapı çalındı .

“Yok artık, şaka yapıyor olmalısın.” Sidney, o rahatsız edici yüzeye öfkeyle baktı.

“Madam Adler? Burada sizi görmek isteyen başka bir beyefendi daha var ve o *da* oldukça ısrarcı,” diye seslendi karşı taraftan genç bir kadın. “Profesör Moriarty mi?”

Sasha elini gözlerinin üzerine kapattı.

" *Siktir git!*" diye bağırdı Sidney kapıya doğru.

Birisi güldü, ama Sidney nereden geldiğini söyleyemedi. Sadece tüylerini diken diken ettiğini belirtti.

* *Kurgusal şeytani anınca ortaya çıkar... -V*

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

SasHa, Sidney'in kapıda neden "*Siktir git!*" diye bağırdığını anlamadı, ama son zamanlarda sinirlendiği anlardan herhangi birine benziyorsa, Vile'in yine oyun oynadığını varsaydı. Kapıyı açmak için ayağa kalktı. Kapıyı açtığı anda, karşısında kimin olduğunu görünce şaşırmadı.

Onu *şaşırtan* şey, elinde tuttuğu gül buketiydi. Opera kıyafetinin en şık haliyle, smokin giymişti ve *inanılmaz görünüyordu*. Gözleri Doktor Watson'a kaydı, ancak Sherlock'un asistanını görünce şaşırdıysa da bunu fark etmedi.

O bunu yapmazdı.

Çünkü bunların hepsi planın bir parçasıydı.

Sidney'in olacaklar için onu affedeceğini umuyordu, *hatta dua ediyordu*. Profesöre kötü bir espri yapmaktan kendini alamadı. "Doktor Watson için mi? Bunu yapmamalıydın."

"Çok komik." Moriarty ona aşağıdan alaycı bir şekilde baktı. "Benim tipim değil kesinlikle."

"Senin böyle bir tipten hoşlandığını bilmiyordum, James." Gülümsedi ve kapıyı daha da açtı. "Ne olursa olsun, siz beyler benim itibarımı yerle bir edeceksiniz. Biriniz gitmeli."

"Zaten gidiyordum." Sidney ayağa kalktı, sakat bacağına ağırlık verirken yüzünü buruşturarak kapıya doğru yöneldi ve geçerken Moriarty'ye öfkeyle baktı. Oradaki öfkenin sahte olmasına gerek yoktu. Bir oyunun parçası değildi. *Moriarty'yi* daha önce hiç

tanımamış olsa bile, o da herkes kadar bu kötü adamdan nefret ediyordu. "İletişimde kalacağız, S—" Kendini durdurdu. "Bayan Adler."

"Eminim öyle olacaksın." Sasha, kız kardeşinin bastonunun tahta zeminde çıkardığı sesle koridordan uzaklaşmasını izledi, sonra kapıyı kapatıp bir anlığına alnını kapının yüzeyine yasladı.

"Tuzağa düştüklerini görüyorum." Buketi komodinin üzerine koydu.

"İkimiz de onların böyle olacağını biliyorduk." Akşam yemeğinde onunla bu konuyu konuştuğunu hatırlıyordu. Bir haber makalesinin yayınlanmasını ve birlikte kamuoyu önünde görünmelerini sağlayacağını söylemişti. Ama aslında böyle bir konuşma yapmadıklarını *da* biliyordu. Kapıdan dönüp makyaj masasına gitti ve kolyesinin tokasını açmaya başladı. Geceyi bitirmeye hazırdı. Bütün bunlar ona baş ağrısı verecekti. "Sherlock ve doktoru artık her adımımı takip edecekler. Hazır olduğumuzda, ben artık yeterli bir yem olduğuma göre, ikisini de tuzağa düşürmek kolay olacak."

"Güzel." Sesi hemen arkasından geliyordu. Elleri omuzlarına yerleşip kolyesinin çizgisini takip ettiğinde, içinden bir ürperti geçti. Saçlarını yana doğru itti ve kolyesinin tokasını açtı.

Tek eliyle, hiç tereddüt etmeden, kolyeyi göğüs hizasına kadar takip etti ve alıp masaya koydu. Diğer eli ise olduğu yerde kaldı, parmakları boğazında duruyordu. Dokunuşunun sıcaklığıyla nabzını hissedebiliyordu.

Ve bu bir yarıştı.

"Bu geceki performansın... muhteşemdi, Irene." Sesi arkasında derin bir uğultu gibi yankılandı. Bu ses, gözlerinin yarı kapanmasına neden oldu. Ona yaklaştı, boğazında duran eli öne doğru kayarak boğazını kavradı, nefes almasını hafifçe engelleyecek kadar sertçe.

Boyu o kadar uzundu ki, kadın ancak onun omuz hizasına kadar ulaşabiliyordu. İçine bir tıslama sesi çıkararak başını geriye, göğsüne yasladı, elleri ise uyluklarına giderek takım elbisesinin kumaşını kavradı.

Ama onu durdurmak için koluna dokunmadı.

Onu uzaklaştırmamak için.

Dudakları kulağına çok yaklaştı ve onun kıkırdamasını tenine değen derin, karanlık ve sıcak bir nefes gibi hissetti. "Kötü şey..."

Dişleri kulağının memesini yakaladı ve acıtacak kadar ısırıldı.

Tırnaklarını olabildiğince sert bir şekilde bacaklarına sapladı. Ona acı vermeyi umuyordu.

Bu, ondan bir hırıltı kopardı. Aniden bir adım geri çekildi. "Evet. Sanırım bundan *bolca* alacağım. Ama kapının önünde çömelmiş, her nefes alışverişini ve mobilya çarpma sesini dinleyen bir sürü hevesli çocuk varken değil, tamam mı?" Ceketini düzeltti.

Ona doğru döndüğünde, onu bıraktığı hali görmekten gurur duydu. Ortalığı karıştırmamak için cebinden bir şeyler çıkarıp kendini düzeltmek zorunda kaldı. Bunu o yapmıştı. *Profesör James Moriarty*'ye. Onu istiyordu. *Onu*. Evet, Irene Adler'ı. Ama kadının *onun* versiyonunu.

Bu durum onu, kostüm asistanlarını umursamadan, onu yere serip sonsuza dek onunla birlikte olmak istemesine itti.

Ama yapamazdı. Burada değil. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Değil mi? Değil mi? Değil mi? *Değil mi?* "Eve yalnız giderken görülmeliyim."

"Gerçekten de." Uzanıp, ona getirdiği buketten tek bir kırmızı gül kopardı. Başını hafifçe eğerek, başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Ne kadar da ani, sinir bozucu derecede zeki ve kötü bir adamdı. Ne *düşünüyordu ki?* Ona izin vermek—onu istemek—Irene ona izin verecekti—hayır. *Sasha* ona izin verecekti. İçinde ne kadar çabuk bir ateş yaktığını inkar edemezdi. Şifonyerin yumuşak taburesine çökerek gözlerini kapattı.

Moriarty ile birlikte olmak onun güvenini kazanmaya yardımcı olabilir. Onu manipüle etmeyi kolaylaştırabilir.

Hayır, olmayacak. O şeytani bir dahi. Bu tür saçmalıklara kanmaz. Sadece ikiniz de istediğiniz için olur.

Belki de Vile'ı manipüle etmeye yardımcı olurdu.

Hayır, olmayacak. O şeytani bir dahi. Bunu yapmazdı —

İç çekti. Moriarty kötüydü. Ve Vile, bu karmaşanın asıl sebebiydi. Onlarla, onunla, her neyse, ilişki kurmasına izin veremezdi. Yapamazdı. *Yapamazdı*. Ama arabada ve kiraladığı daireye giderken giyeceği siyah beyaz sokak elbisesini giyerken garip, hevesli bir heyecan onu bırakmıyordu. Yine, tüm bunları nasıl oynayacağını biliyordu, çünkü oynaması *gerekiyordu*.

Bin yıl geçse de asla yapamayacağı bir şekilde topladığı saçları. Makyajı. Sorunsuz bir şekilde giydiği elbisesi. Topuklu ayakkabıları. Her şey ona rahatlıkla geliyordu - *eğer izin verirse. Acaba* mesele bu muydu? O, kurguya uyum sağlıyordu ve kurgu da ona uyum sağlıyordu.

Belki de artık ona karşı koymadığı ve "içeri almaya" başladığı için, o şey kendini ona sunmaya başlamıştı. Kiraladığı daireye nasıl gideceğini tam olarak bilmesinin, faytonu çağırmanın onun için bir alışkanlık haline gelmesinin, adresi hiç tereddüt etmeden bilmesinin ve şoföre doğru miktarı düşünmeden ödemesinin başka bir açıklaması yoktu.

Dairesinin kapısına doğru merdivenleri çıktığında, elinde anahtarıyla duraksadı.

Kapı açıldı. Birisi içeri girmişti—büyük olasılıkla kilidi kırmıştı—ve mandalı sadece kilit karşılığına oturacak şekilde açık bırakmıştı. Oradan geçen biri muhtemelen açık olduğunu bile fark etmezdi.

Çatlağın içine tek bir kırmızı gül yerleştirilmişti.

Moriarty.

Bu bir davetti.

Bu bir sözdü.

Ve bu bir tehditti.

İçeri gelin.

Bunu istediğini biliyorsun.

İçeri gelin.

Sen zaten benimsin.

İpek eldivenli eli kapı kolunda tereddüt etti. Kalbi kulaklarında sağır edici bir şekilde çarpıyordu, diğer tüm sesleri bastırıyordu. Ayrılıp bir otelde kalacak parası vardı. Bu plandan vazgeçip başka bir plan bulabilirdi. Moriarty'yi kibarca reddedip, planlarının sadece iş ortakları olarak devam etmek olduğunu söyleyebilirdi.

Ama içten içe öfkeyle kaynayan bir şey vardı.

Beslenmeyi talep eden bir cehennem ateşi.

Bunun nasıl bir şey olacağını hissetme arzusu—bir *ihtiyaç* .

O bir *kötü adamdı. Bir canavar. Şeytandı.* Alçak dahi, Profesör James Moriarty. *Moriarty!* Sadece bir geceliğine. Sadece bir kez.

Karanlığın tadına bakabilirdi. Sidney, her halükarda Virtue ile istediğini yapacaktı.

Bu hiçbir şey ifade etmezdi.

Bu onun için hiçbir şey ifade etmezdi.

Moriarty'nin verecek bir kalbi yoktu. Bu yüzden o da vermeyecekti.

Bu, yalnızca tek bir şeyle ilgiliydi.

Boğazına saplanan kurt dişlerinin hissi.

Başını kaldırıp kapıdan gülü aldı ve saçına taktı. Kapı kolunu kavrayarak içeri girdi.

“BU... YANLIŞ HİSSETTİRİYOR.” Sidney irkildi. Eğer kız kardeşi *Moriarty* ile ilişkiye girecek kadar aptalsa –ki gerçekten öyle olmamasını umuyordu– karşıdaki bir odada dürbünle onu gözetlemek iğrenç geliyordu.

Bu, özel hayatın gizliliğinin ihlaliydi.

Ayrıca Sidney'in görmek istediği son şey de buydu; eğer yanılıyorsa ve kız kardeşi kötü adamla birlikte olacaksa. *Ama bunu iyi bir sebep için yapacak. Çünkü bu ona koz sağlayacak. Ya da mecbur olduğu için, ya da...*

Çünkü o kötü adam, günahın ta kendisi kadar çekiciydi. Sidney onu gördü. Ve ona bakışını da gördü; kömür rengi gözleriyle, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvanın ifadesini taşıyordu. Moriarty onu *istiyordu* ve Sasha *istenmeye alışkın değildi*. Elbette, kız kardeşinin yıllar içinde onu çekici bulan birçok erkeği olmuştu—ama Sasha kendini onlardan soyutlamış ve *saklanmıştı*.

Burada saklanacak yer yoktu. Ve o adamdan da saklanacak yer yoktu.

Bu da, birinin ona duyduğu arzunun gerçekliğiyle yüzleşmekten kaçınmak için kullandığı alışlagelmiş numaraların işe yaramayacağı anlamına geliyordu. Ve Sasha'nın başka bir savunma hattı yoktu. Tam anlamıyla mahvolmuştu ve mahvolacaktı da.

Sidney ise izlemek istemedi.

Ya da Virtue'nun (Sherlock aracılığıyla) bunlardan birini izlemesini sağlayın.

"Eğer baş düşmanım bu kadınla ilişkiye girmişse, bunu *bilmeliyim* ." Sadece Sherlock Holmes, *baş düşman ifadesini* tamamen ironi içermeyen bir şekilde söyleyip de gülünç gelmemesini sağlayabilirdi. En azından çoğunlukla gülünç gelmiyor.

Sidney hâlâ gözlerini deviriyordu. "Bu onun ona karşı hisleri olduğu anlamına gelmiyor, ya da tam tersi. Sadece karşılıklı bir çekim olduğu anlamına geliyor, hepsi bu. İçlerinde bir kaşıntı var." Şimdi ikisini de buna ikna ediyordu.

Peki ya Sasha yakışıklı kötü adamlarla birlikte olmak istiyorsa? Bunda bir sakınca yoktu. Yakışıklı kahramanla birlikte olacaktı. Yeter ki kız kardeşi, içlerinden birini sonsuza dek öldürmeye çalışan canavara *bağlanacak* kadar aptal olmasın .

"Hâlâ öğrenmek istediğim bir şey bu. Ve hayatı tehlikede olabilir. Bir saat önce içeri girdi ve henüz çıkmadı, kadın da onun varlığından haberdar gibi görünüyor ama—" Sözüünü kesti.

"Ne?" Kadın ona baktı. Adam dürbünle, karşıdaki karanlık pencereden içeri bakıyordu.

Yanaklarının ve ardından boynunun kızarmasından, kadın cevabını almıştı.

Kahretsin, Sasha.

Sen ne yaptın?

İçeri girdiğinde DAİRE karanlıktı. Kapıyı arkasından kapatıp mandalı kilitledi. Hiç ses yoktu. İçeride müzik çalmasını, ışıkların yanmasını, herhangi bir şeyin olmasını bekliyordu. Ama içeride Moriarty'den hiçbir iz yoktu.

İlk içgüdüğü seslenmekti. Ama oynadığı oyun bu değildi, değil mi? Koridorda ilerlerken kalbi hızla çarpıyor, kulaklarında o kadar yüksek sesle gümbür gümbür atıyordu ki neredeyse her şeyi bastırıyordu. Her an karanlıktan fırlayıp onu yakalayacağını bekliyordu. Geçen her saniye, tüm bu dayanılmaz beklentiye daha da artırıyordu.

Mesele buydu, değil mi?

Oturma odasında birkaç mum yakarak biraz ışık sağladı. Şimdilik gaz lambalarını görmezden geldi. Kokusundan nefret ediyordu. Ve mumlar... olacaklar için daha uygun görünüyordu. Yine de kimseyi göremedi. İçeride olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Odalarının köşelerine yapışmış gölgelerde gizlenen hiçbir figür yoktu.

Ne yapması gerekiyordu ki...?

Yatak odasına doğru ilerlerken elleri titriyordu, saçlarını serbest bıraktı ve gülü komodinin üzerine koydu. Soyunma odasının arkasına geçerek sabahlığını çıkarmaya başladı, katlayıp sandalyenin kenarına astı. Sadece ipek sabahlığını giymeyi tercih etti, başka hiçbir şey giymedi.

Eğer o, kadının dairesinin içindeyse, her şeyin mahvolması kaçınılmazdı.

Ayak sesleri duymayı bekliyordu. Şeytani bir kahkaha. Bebek bezi değiştirme perdesinin ince kağıdında silüetini görmeyi. Bir şey. *Herhangi bir şey.*

Ama hiçbir şey yoktu.

Belki de onunla gerçekten de en büyük oyunu oynuyordu. Kapıyı açıp gülü bırakıp gitmişken, onun dairesinde olduğuna inanmasını sağlıyordu. Ne büyük bir şaka olurdu bu. Ama paravanın arkasından çıkıp giderken kalbi hâlâ boğazına düğümlenmişti ve...

Hiç bir şey.

Hayır, Moriarty.

Yaprak gibi titriyordu.

Odasını bir kez daha dolaşarak onu aradı ama hiçbir şey bulamadı. Eğer oradaysa, saklanmak için çok iyi bir yer bulmuştu ya da ondan uzak durmak için harika bir iş çıkarıyordu.

Adrenalin, diğer tüm duygular gibiydi. Sonsuza dek süremezdi. Bir süre sonra, diğerleri gibi kendini tüketirdi. Saatler gibi gelen ama muhtemelen beş dakikadan biraz fazla süren bir sürenin ardından, omuzları kulaklarından ayrıldı. Nabızı, belki de o bir saatin tamamında ilk kez sakinleşmeye başlıyordu.

Orada değildi.

Neden hayal kırıklığına uğramıştı?

HAYIR.

Bu iyi bir şeydi. Onu korkunç bir hatadan kurtarmıştı.
Yatak odasına doğru geri dönerken mumu söndürdü.
Bir el boğazını kavradı ve sıktı.
“İyi akşamlar, Irene...”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

SasHa'nın Moriarty arkadan boğazından tuttuğunda başı döndü.

Tıpkı sıcaktan soğuğa ve tekrar soğuğa geçmek gibi, adrenalin patlaması, ardından çöküş ve tekrar patlama onun için çok fazlaydı.

Ve bunun asıl amacının bu olduğunu biliyordu.

Adam onu göğsüne doğru çekerken, onu sıkmaya bile gerek kalmadan kolayca kontrol altına aldığıında, kadın sadece nefes nefese kalabildi. Diğer eli karnının üzerinde, parmakları açık bir şekilde duruyordu ve onu sıkıca kendine bastırıyordu.

Onun arzusunu belinin alt kısmında hissetti ve bu da niyetinden ya da samimiyetinden şüphe duymamasına neden oldu.

"Başlamadan önce..." Başını kulağına doğru eğdi ve dilini yavaşça kulağının kenarı boyunca gezdirdikten sonra kulak memesini hafifçe ısırdı. "Birkaç şeyi kayda geçirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Her açıdan bakıldığında, onun elinde bir oyuncak gibiydi. "Konuşmak için bu anı kullanmak ister misin?" Tırnaklarını tekrar bacaklarına sapladı, her şeyden çok tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı. Ve ona biraz acı çektirmek daha önce onu daha da cesaretlendirmiş gibi görünüyordu.

Kahkahası, onu daha da sıkıca kendine çekerken ve kalçalarını ona sürterken bir hırıltıyla karardı. "Beni *acele* ettirme kadın—" Onu öne doğru itti, sendelemesine ve sokağa bakan pencerelere doğru savrulmasına neden oldu. "Pencereleri iyice açmanı ve perdeleri çekmeni istiyorum."

Kadın titriyordu. Adeta *yaprak gibi titriyordu*. Ona doğru dönmek üzereyken, adam sadece sesiyle onu durdurdu.

"Hayır. Bana bakma. Arkana *dönme* . Seni görebiliyor."

"Ne—" Duraksadı. Sonra anladı. *Sherlock*. Elbette , o herif onu eve kadar takip edecekti. Elbette , gizli bir toplantı yapıyor olmaları ihtimaline karşı dairesini gözleyecekti. "Ona bir gösteri yapmak istiyorsun, değil mi?"

"Beklediğinden çok daha fazlası."

Bu da demek oluyor ki... Sidney de oradaydı. *Kahretsin. Kahretsin!* Gözlerini kapattı. Kaçınılmazdı. Bütün bunlar kaçınılmazdı. "*O halde bunların hiçbirisi benimle ilgili değil.*"

"Konuyu ilerletmeden önce bunu görüşmek istiyordum."

Çenesini kaldırarak gözlerini açtı ve bekledi. Bu haberi başı dik bir şekilde karşılayacaktı. Solgun bir duvar çiçeği olmayacaktı. Bir erkeğin onu sevip sevmemesiyle tanımlanmayacaktı. "İçeri girerken senin bana karşı hislerin olduğunu beklemiyordum James. Ben saf bir çocuk değilim. Sadece, başka bir şey olmasa bile, arzusunun meşru olmasını bekliyordum."

"Sherlock'a karşı böyle bir tepki vermediğime söz veriyorum."

Bu onu hafifçe de olsa güldürdü. "Neden böyle bir gösteri yapıyorsun? Kıskanacak türden biri değil ki."

"Hım. Belki de onun kendini aşağılanmış, ahlaksız hissetmesini istiyorum. Bizi birlikte izlerken kendini dibe vurmuş hissetmesini istiyorum. Sizin bu büyük deneyinizin amacı da bu değil mi zaten? Adamın ruhunu mahvetmek?" *Duraksadı* . "Ve belki de *onu* bu özel gösterinin izleyicisi olarak düşünmek bana heyecan veriyor."

Bunu yapabilir miydi? Sherlock'un (*Virtue'nun*) onu izlediğini bilerek? Ama bu... belki de nihai amacına hizmet edebilirdi.

Tereddüt eden Moriarty tekrar konuştu: "Aşka inanmıyorum. Ancak *saygıya inanıyorum*." Eli kadının saçlarına dolandı ve başını geriye doğru çekti, kadın acıyla inledi.

Bu durum, onun ona olan yoğun arzusunu hiçbir şekilde azaltmadı.

Dudakları tekrar kulağına yaklaştı ve ona fısıldadı: "Ve şunu anlamamı istiyorum ki, bu gece sana yapacaklarım, her ne kadar aksi gibi görünse de, sana duyduğum saygının bir göstergesidir."

Bu durum onu adeta bir uçurumdan aşağı atılmış gibi hissettirdi. Süslü sözlerle gizlenmiş olsun ya da olmasın, yapmayı vaat ettiği şey, kanını aynı anda buz gibi soğuturken aynı zamanda lav gibi de ısıtıyordu.

“Şimdi...eğer anlaşıyorsan? Dediğimi yap. Pencereleeri ve perdeleri aç. Bırak doyasıya izlesinler. Bu gece, karşılıklı tatminimizden daha büyük bir amaca hizmet etsin.” Onu tekrar öne doğru itti, bu sefer kadın bunu bekliyordu.

Boğazındaki yumruyu yutarak, ne yapacağını düşünmek için bir an durdu.

Ve tek bir seçeneği olduğunu biliyordu.

Pencereleri açtı.

SIDNEY, SHERLOCK'UN DÜRBÜNLE BAKARKEN GERGIN BİR ŞEKİLDE KİPIRDANMASINI İZLEDİ . Dişlerini sıkmış, vücudu kaskatı kesilmişti.

Ve onun gerginleşen tek özelliği bu değildi.

Ah.

Sırtını duvara yaslayan Sidney'in zihni hızla çalışmaya başladı. Sherlock'un izlediklerinden etkilendiği açıktı. *Hem de birden fazla yönden.*

Bu, akıl almaz bir durumdu.

Tamamen *berbat*.

Karşı caddede kız kardeşi—muhtemelen—ve Sherlock Holmes'un yanında duruyordu; *Holmes de onu izlerken heyecanlanıyordu* .

Ve işin en kötü yanı ne mi?

Sidney'i cehenneme gönderecek şey neydi?

Onun tek bir görevi vardı, değil mi? *Sherlock Holmes'ü baştan çıkarmak*. Doktor Watson uğruna ne kadar masum insan olursa olsun onları feda edeceğinden emin olmak.

Siktir git, Sasha.

Siktir git, iğrenç herif.

Siktir git.

Siktir git.

SASHA, KARŞIDAKİ PENCEREDE YANSIYAN BİR ŞEYİN PARILTISINI GÖREBİLİYORDU , ancak ne olduğunu seçemiyordu. Bunu , *"Arka Pencere" filmindeki kameranin objektifine benzetiyordu*, ancak bunun çok modern bir benzetme olduğunu biliyordu.

Sherlock izliyordu.

Erdem izliyordu.

Onların bir izleyici kitlesi vardı.

Ve bununla ilgili bir şeyler...

Bu durum onu rahatsız etmedi.

Başka bir şey daha yaptı. Anlamadığı başka bir şey. Şu anda anlamak *istemediği* bir şey. Her şey çok karmaşıktı. Çok dağınıktı. Çok korkutucuydu. Her şeyin basit olmasını istiyordu. Kolay olmasını.

Bir el boğazını kavradı ve sıktı. "Hiçbir yara izi bırakmayacağım ve sesin de zarar görmeyecek. Ama geri kalan her şeyin... *benim olacak.*"

Evet.

Evet, Vile, evet.

Adam onu göğsüne çekerken, kadın onun kollarına gömüldü ve adam bir kez daha elini karnının üzerine koydu, ancak bu sefer elini ipek elbisesinin yırtmacından içeri sokarak hızla araladı ve tenini ay ışığına maruz bıraktı.

"Locadaki izleyicilerin hiçbir detayı kaçırmadığından emin olalım..." Hiç vakit kaybetmeden kadının göğüslerinden birini o kadar sertçe sıktı ki kadın acıyla bağırdı.

Sesi bastırmak için alt dudağını ısırды ve protesto edercesine başını çevirip ona dik dik baktı.

"Ah, evet, lütfen, bana öyle sertçe bakın. Ateşinizi çok *seviyorum* ." Ona aşağıdan alaycı bir şekilde baktı ve ifadesine karşılık olarak, dizleri neredeyse bükülecek kadar sert bir şekilde meme ucunu sıktı. "Unutmayın, ben *kazanacağım* ."

Evet. Yaptı. O, asıl kötü karakterdi. O sadece yardımcı karakterdi. Bunu hatırlaması gerekiyordu. Ama bu anda? Bundan

mutluydu. Yardımcı karakter olmaktan mutluydu. Onun için işleri kolaylaştırmasından , *ele geçirmesinden*, fethetmesinden mutluydu.

Bir eliyle boğazını sıkıca kavrayıp onu gererken, diğer eli aşağıya doğru kayarak bacaklarının arasına girdi. Bulduğu şey karşısında, yani her ikisinin de onun hareketlerini ne kadar çok arzuladığı karşısında, kulağına inledi: "Ah, Irene... ne kadar da uyumlu bir çiftiz."

Öyleydi, değil mi?

"Beni öper misin?" Ona sorulacak garip bir soruydu. Ama kendini tutamadı.

İşaret parmağıyla çenesini okşayarak başını kendine çevirdi ve tereddüt etmeden cevap verdi. Sanki sadece o hareketle ruhunu yutmak istiyormuş gibi, derin, sağlam ve *kesin bir öpücükle öptü onu*. Şiddetli değil, ama bir makine gibi. Sarsılmaz. Boyun eğmez.

Aynı anda vücuduna soktuğu parmakları aynıydı.

Dudaklarına yaslanıp ağlarken, dili onun ağzını ele geçirdi.

Ve doruk noktasına ulaşan bir haz dalgası onu sardı; daha önce hiç yaşamadığı kadar yoğun bir rahatlama hissiydi bu, tamamen yıkılmamak için kolunu onun boynunun arkasına atmak zorunda kaldı.

Boğazından gelen derin bir hırıltı, öpüşmeyi keserken kahkahaya dönüştü. "Vay canına... bu kadar çabuk mu?"

"Sus." Ona tekrar sertçe baktı. "Beni kızdırma."

"Pek de şaka yapmıyorsun." Alt dudağını yaladı, sırıtarak. "Ah, belki biraz. Bana bir iyilik borçlu olduğumu söyledim ama... yarın matine gösterin var ve boğazını mahvetmek istemem. Hayır, sana başka bir yolla iz bırakmalıyım."

Tanrım, ona yumruk atmak istiyordu. Ama parmakları hâlâ içindeydi, yavaşça içeri doğru hareket ediyorlardı ve onu cıldırtıyorlardı . Sherlock'a ne tür bir gösteri yaptığını hayal bile edemiyordu.

Ve kız kardeşi.

Kahretsin.

Ama Moriarty onun bu düşünceye uzun süre dalmasına izin vermedi.

Pencerenin tam karşısında, görüş alanında bir sandalye vardı. Daha önce fark etmemişti. Eli boğazından çekilip tekrar saçlarına dolandı ve vücuduna saplanan eli, sandalyeye doğru yürürken onu da yanına sürükleyerek, planına ayak uydurmasını beklemeden ayrıldı.

Önce o oturdu, onu kalçalarından sertçe kavrayıp döndürerek sırtını kendisine dönük olacak şekilde çevirdi. Bir an orada öylece durdu, adamın eşyaları karıştırırken çıkardığı sesleri duydu, sonra onu geriye doğru çekip bacaklarını ayırmaya zorladı. "Otur."

O da itaat etti.

"Aferin kızım."

Bu... *ah, bu ona neden böyle şeyler yaptı ki?*

Kadın onun kucağına oturdu. Pantolonu ayak bileklerindeydi. Adamın kolları kadının etrafına dolandı ve göğüslerini avuçlayıp sertçe yoğururken bacaklarını araladı, kadının bacaklarını da iyice açtı. Kadın artık *tamamen* göz önündeydi. Önündeki pencereden hiçbir şey gizlenmiyordu.

Bir an için elleriyle yüzünü örtmek istedi. Yumruklarını sıkı.

"*Bunu başarabilirsin, Sasha. Bırak gitsin.*"

Bu Moriarty'nin sesi değildi.

Bu *Vile'in* işiydi.

Başını çevirip ona baktığında, profesörün simsiyah gözlerinde parıldayan mor bir ışık parıltısı yakaladı. Belki de şehvetin ötesinde bunun bir anlamı vardı. Her şeye teslim olmanın bir sebebi.

Bir eliyle koyu renk saçlarını okşadı ve onu öpücüğe çekti, diğer eliyle de tırnaklarını çıplak uyluğuna sapladı. Onu istiyordu. *Bunu istiyordu*. Geri çekildiğinde, adam onu izledi, gözleri şehvet ve ihtiyaçla doluydu.

Sasha kendini tutamadı. "Onlara tekrar sahneye çıkmaya değer bir şey sunalım..."

Ona verdiği gülümseme tam anlamıyla şeytaniydi. Ne yapmış olursa olsun, ya doğru şeyi yapmıştı ya da tam anlamıyla *yanlış* şeyi. Kalçalarını kaldırdı, onu kendine doğru çekti ve sonuna kadar içine girdi.

Bu öyküde o bir opera şarkıcısıydı.

Ve vurduğu nota neydi?

Kanıtladım.

Ama ona uzun süre nefes alma fırsatı vermedi. Bir an sonra eli boğazındaydı, nefes almasını engelliyordu; bir hayvan gibi ona tecavüz etti, daha önce onu benzettiği makine gibi içine saplandı. Durdurulamazdı. Mantıksızdı. *İnsanlık dışıydı*. Ondan istediği her şeyi alacaktı.

Ve o her şeyi istiyordu.

Moriarty her şeyi ele geçirmişti.

Onun içine yaptığı hamleler cennet gibiydi. *Mutluluk gibiydi*. Mükemmeldi. Sadece biraz fazla. Doğru yerlerde acı veriyordu. Onu mükemmel bir şekilde dolduruyordu.

Ama Sasha, işlerin daha da sapkınlaşamayacağını düşündüğü anda, çok yanılmıştı. Adam onu kucağından kaldırdı ve ayağa kalktı, yumruğunu bir kez daha saçlarına geçirdi. İşte o zaman hatırladı... bir *balkonu vardı*.

Ve ne olduğunu anlayamadan, taş korkuluğa eğilmiş, vahşi bir hayvan gibi arkadan sertçe beceriliyordu. Tren pistonu gibi içine girip çıkan adamın verdiği hisle çılgılık atmamak için gecelik ipeğini ağzına tıkmak zorunda kaldı.

"Evet, aynen öyle—sence o, ben seni alt üst ederken kendi kendine dokunuyor mu? Sence sadece bunun nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyor mu?" Sesi, şehvetle dolu, boğuk bir hırıltıydı.

Fazla mükemmeldi.

İnanılmaz.

Ellerinin kalçalarını kavrayıp onu kendine doğru çekmesinin verdiği his kaçınılmazdı. Ona karşı koyarak, ondan daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Daha derine, *daha sert bir şekilde içine girmesine ihtiyaç duyuyordu. Daha fazlasına*.

"İşte bu kadar, soprano, *işte bu kadar, küçük yedek oyuncum—*" Bu son sözler Moriarty'nin sözleri değildi. Ve bu sözler onun içinde kıvranarak onu bir kez daha mutluluğun doruklarına taşıdı, coşkunun zirvesine çıkardı. Ama yine de yeterli değildi. Moriarty henüz işini bitirmemişti.

Vile henüz işini bitirmemişti.

"Senin için ne yapmam gerekiyor? Bir yavru kediyi mi öldürmem gerekiyor?" diye nefes nefese sordu, adamın şiddetli hamleleri

arasında. Bu onu mahvedecekti.

Gülmeden önce kolunu kadının boğazına doladı ve onları ayırmadan onu dikleştirdi. Bu, hareketlerinin derinliğini azalttı ama içindeki varlığını ortadan kaldırmadı. Kulağına fısıldadı.

"Ne yani, birdenbire sana çok mu fazla geldi? Şu anda hangimizle yatıyorsun, asıl sorum bu, hm? Moriarty ile mi, yoksa benimle mi?"

Koluna sıkıca tutunarak verebileceği tek cevabı verdi. Dürüst olanı. "İkisi de—"

Vücudunu bir ürperti sardı. Onu korkuluğun üzerinden geriye doğru fırlattı, bir eliyle kürek kemiklerinin arasına bastırarak yere sabitledi. Diğer eliyle de kalçalarını sıkıca kavradı, muhtemelen morluklar bırakacak şekilde -her ne kadar aksini iddia etse de- kendini öne doğru itti ve olabildiğince derine girdi.

Onun içinde yükseldiğini hissetti, kendi sonuna ulaşırken onun sıcaklığını hissetti. Üzerine eğildi, onu sıkıca kucakladı, kasları boşalmanın kasılmalarıyla seğiriyordu. Bu hisler onun için çok fazlaydı ve onu son bir kez kendi zevk doruklarına doğru sürükledi.

Son anlarında onu yukarı çekti, dünyaya— *Sherlock'a* —ona neler yaptığını göstermek istiyordu. Nefessiz kalmış, ter içinde kalmış, baş döndürücü bir ihtiyaçla ona yapışmış haldeydi.

"Siktir git," diye fısıldadı.

"Mmnh," cevabını alabildi sadece. Eğilerek onu dizlerinin arkasından kucakladı ve içeri taşıdı.

Moriarty'nin kötü bir adam olabileceği düşünülüyordu. Ancak aslında o bir alçak değildi.

Çünkü o gece onu yalnız bırakmadı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sidney ne yapacağını bilemedi.

Sherlock öyle bir adam değildi—böyle şeyler *yapmazdı* —ama kadın başka ne *yapacağını bilemiyordu*. Onu baştan çıkarması gerekiyordu. Ama aynı zamanda Sidney değil, Doktor Watson rolünü oynuyordu. Bir kadın değil. Ve Sherlock'un hiçbir yöne gitmediğini düşündüğü için bunun çok önemli olmadığını sansa da, yine de bir şekilde daha kötü hissettiriyordu.

Güvene ihanet.

Dostluğa ihanet.

Kirli hissettirdi.

Yanlış.

Sherlock hâlâ dürbünü elinde tutuyor, sessizce etrafı izliyordu. Nefesi kısıp hızlanıyordu. Hiç konuşmamıştı. İzlediği şeyden gözlerini ayıramıyor gibiydi.

Yapmalı mı...?

Bunu yapmaya cesaret edebilir miydi ki?

Ya adam onu itip uzaklaştırsaydı? Bu sefer suçlanacak bir afyon yoktu. Suçlanacak yaygın bir uyuşturucu ve alkol bağımlılığı da yoktu. Üstelik kadın da ondan faydalanıyordu.

“Kanıtımız var. Gitmeliyiz.” Kadın irkildi. İkisini de bu durumdan kurtarmalıydı.

“Ben...evet. Gitmeliyiz,” diye onayladı ama kıpırdamadı. Dürbünü indirmede. Moriarty ve kız kardeşini izlemeyi bırakmadı— *Sasha, bunu nasıl yapabildin?*

Hayır, anlıyordu. İçten içe gerçekten anlıyordu. "Adamı suçlayamam. Güzel bir kadın. Ve adam da zaman zaman içindeki dürtüleri besleyecek kadar akıllı görünüyor."

"Canavarı besle." Sherlock bu sözleri, sanki üzerinde düşünüyor gibi, alçak sesle tekrarlardı.

"Kocaman, aptal bir hayvan... zeki bir yanı yok. Akıllıca bir yanı yok. Sadece... basit biyolojik ihtiyaçları var. Yemek yemek, su içmek, uyumak gibi." Zar atma zamanı gelmişti. Şansını deneme zamanıydı. Cehenneme kadar tokatlanmak üzere mi yoksa bu hikâyeyi *çok* garip ve rahatsız edici bir yöne mi götüreceğini görme zamanıydı. Elini, pencerenin önündeki sandalyede oturan Sherlock'un uyluğuna koydu. Sherlock kaskatı kesildi ama kıpırdamadı.

Ve dürbünü eskisinden daha sıkı tutmasına rağmen, onu indirmede.

"Sadece insanlar, karşılıklı ihtiyaçlarını karşılıyorlar. Doğuştan gelen şeyler. Kontrolleri dışında olan şeyler..." Önünde dizlerinin üzerine çöktü, ağrıyan bacağına baskı yaparken yüzünü buruşturdu. Ama bununla başa çıkacaktı. Sherlock'u bacaklarını açmaya nazıkçe teşvik etti. Şaşırtıcı bir şekilde, Sherlock izin verdi.

Tanrım, hali perişandı. Zaten acı çektiği belliydi.

Moriarty ve Sasha ne yapıyorlarsa yapsınlar, Sherlock'u izlemek onu çıldırttı.

Kıskanç değildi. Hayır. Hiç de değil. *Hiç de değil.*

Hiç de değil.

Hiç de değil.

Üstelik artık ona sahip olabilirim. Ellerini bacaklarının üzerinde gezdirdi, dokunuşuyla ürperirken kendi kendine gülümsedi. *Kesinlikle* inleyen türden bir adamdı. İyi. Kırabileceği türden adamları seviyordu.

Kemer tokasını kavrayarak, ona tam olarak neler yapabileceğini gösterme zamanı gelmişti.

SASHA, BÜYÜK, SİYAH BEYAZ MERMER FAYANSLARI VE KOYU RENKLİ LAKE AHŞAP ZEMİNİYLE BİR KÜTÜPHANENİN ZEMİNİNDE UYANDI .

Bu kiralık bir daire değildi.

Burası Sherlock'un Londra'sı değildi.

Ve o, Irene Adler değildi.

Ayağa fırlayarak etrafına döndü ve Vile'ı aramaya başladı. Hikayenin dışında kalmıştı ve az önce—bu demek oluyordu ki—ve şimdi *burada mıydı?* Ve bu demek oluyordu ki—

"Biraz sakın *olur* musun?"

Aynen öyle.

Sesi yukarıdan geliyordu. Kelimenin tam anlamıyla *yukarıdan*. Gözlerini kırpıştırarak mantıklı olanı yaptı ve baktı. Balkon katı olduğunu biliyordu ama sesin oradan geldiğine dair bir işaret yoktu. Hayır, garip bir nedenden dolayı sanki o...

Evet.

Tam olarak orada bulunuyordu.

Yukarı baktığında, Vile'ı tavanda ayakta dururken buldu. Baş aşağı, tıpkı "*Yağmurda Dans*" filmindeki o dans sahnesi gibi. Yerçekimi onu etkilemiyor gibiydi. Kravatı, saçları, hiçbir şeyi "yukarı" ya da "aşağı" doğru çıkmıyordu. Her neyse, işe yarıyordu.

"Ne kadar utanç verici." diye mırıldandı, uzanıp parmağını gösterişli cam avizelerden birinin kenarı boyunca gezdirdi. "Burayı daha sık tozdan arındırmalıyım gerçekten."

İçgüdüsel olarak geriye doğru çekildi; onu tavanda görmek ona bir anlık baş dönmesi yaşattı, sanki bir lunaparktaymış gibi. Bu sırada ayak bileği, kütüphanedeki uzun masalardan birinin sandalyesinin kenarına takıldı. Tökezledi.

Sonraki saniyenin onda birinde, birkaç şey birden oldu. Sasha ilk başta bunların farkına varamadı.

Ayak bileği sandalyenin kenarına takıldı.

O geriye doğru düşerken dünya altüst oldu.

Düşmeye başlarken nefesi kesildi.

Ona doğru büyük ve korkunç bir *karanlık hızla yaklaştı*. Ama mümkün olandan daha hızlı bir şekilde üzerine çılgınlık atarak gelen karanlıktan daha kötüsü, o zifiri karanlık hiçliğin içinde hissedebildiği pek çok şeydi. Göremediği, ama boş *olmadığını* bildiği bir hiçlik.

Ve zihninde, dehşet içinde kıvranan, öfke ve korkuyla ona bağırان چٲlık atan yüzler görebiliyordu; bir milyon ölüm, ağaç kökleri gibi birbirine dolanmıştı. Kulakları çınlıyordu, oysa açık ağızlarından sessiz çٲlıklardan başka bir şey çıkmıyordu.

Ama o korkunç görüntü ne kadar çabuk geldiyse, o kadar çabuk da kayboldu.

Vile ise arkasında, kollarını beline dolamış bir şekilde duruyordu.

Düşmesini engellemiştir.

"Bu kadar hızlı hareket edebilmek için biraz *kozmiک korku unsurları* kullanmam gerek." Sesi, duyduğundan çok hissettiğı, alçak ve boğuk bir uğultuydu. "Ama bu kadar sakar olman senin suçun."

Titriyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, söylediklerinin yarısını bile anlayamıyordu. Az önce olanların şokunu hâlâ atlatmaya çalışıyordu.

"Bana biraz daha alışınca o türle oynayabiliriz." Saçlarına sokuldu. "Yine de *şehvet seviyen beni oldukça etkiledi*. Senin gibi bir oyuncağıım daha önce hiç olmamıştı sanırım."

Bu sözler ve Moriarty'nin yaptığı gibi elini karnının üzerine yayması, onu şoktan çıkardı.

Dirseğıyle adamın karnına sert bir darbe indirdi.

Kadının çoğunlukla gösteriş amaçlı olduğunu bildiğı bir homurtu çıkardıktan sonra, kadını elinden kurtardı.

Hızla aralarına birkaç adım mesafe koydu ve ona doğru döndü. "Şunu yapma, yapma!"

"Ah, bir de aniden *utangaç mı olduk*? Anladım işte! Beni sev ve bırak, tıpkı diğerleri gibi." Siyah saçlarını eliyle düzeltirken güldü. Saç tellerinin birkaçı hâlâ tuhaf açılarla dışarı doğru çıkmış, kusursuzca düzenli görünme çabasını boşa çıkarıyordu. Doğal olmayan mor gözleri, kütüphanenin loş kehribar ışığında hâlâ parıldıyor gibiydi.

Ama insan olmadığını hatırlatmak için mor gözlerine ihtiyacı yoktu. Tavırlarında, gülüşünde, tüm varlığında belliydi. Vile'in gerçek yüzünden çok sahte yüzleriyle vakit geçirdiğinde, onun nasıl biri olduğunu unutmak kolaydı.

"Bu değil—ben değilim—" Boş yere kekeliyordu. Daha fazla gevezelik etmemek için derin bir nefes aldı ve yeniden başladı. "Neden buradayız? Hikâyenin içinde olduğumuzu sanıyordum. Ne *istiyorsun*?"

"*Açıkçası*, tavrınıza bakılırsa ikinci bir tur söz konusu bile değil." Siyah takım elbisesinin kol düğmelerini ayarlamaya başladı. "İlla bilmeniz gerekiyorsa, sevgili dostum, profesyonel 'ilişkimizde' çok ilginç bir sınırı aştık ve size biraz nefes alma ve benimle yeni sınırlar belirleme fırsatı vererek centilmenlik yapmaya *çalışıyorum*."

Bir an sessizce ona baktı. "Saçmalık."

İç çekerek gözlerini devirdi. "Yalan söylemiyorum! Bir kereye mahsus. Seninle benim önümüzde bir yolculuk var. Kibarca davranmak en doğrusu gibi görünüyor, değil mi? Daha ilk ölüme bile ulaşmadık. *Bu kadar* çabuk baştan çıkarmama boyun eğeceğimi beklemiyordum."

Öfkeyle yumruklarını sıktı. En yakın rafa uzanıp bulabildiği en büyük kitabı seçti. Kalın, eski, deri ciltli bir kitaptı. Mükemmel. Kitabı sıkıca kavrayarak ona doğru öfkeyle ilerledi. Kötü adam olsun ya da olmasın. Yarı tanrı olsun ya da olmasın. *Onu paramparça edecekti*.

"Ne? Ne dedim ben?" Ellerini havaya kaldırarak ondan bir adım geri çekildi. "Konuşarak sorunları çözmek istemedin mi? Söyleyecek bir şeyin yok mu? Yoksa—"

Öfkeyle kitabı adamın başına savurdu. Adam simsiyah bir karanlığa dönüşüp, bir gölge gibi yerde kaldı. Görünmez bir projektörden yansıtılıyormuş gibi arkasından hızla geçip gittiğini, sonra da arkasında yeniden belirmediğini izledi.

Ona tekrar saldırdı, bunun anlamsız olduğunu biliyordu. Mesele bu değildi ve bu, kaptığı kocaman kitapla kafasını uçurmaya çalışırken attığı öfkeli çığlığı engelleyemedi.

O zaman sadece kenara çekildi. Kadın üçüncü kez saldırdığında, adam elindeki kitabı kaptı. Kitap bir anda yok oldu. "Kendi çocuklarımı bana karşı kullanma, bu çok acımasızca."

Kitap gitmiş olabilirdi ama öfkesi geçmemişti. Kendini onun üzerine attı, yumrukları künt cismin yerini almıştı.

Ondan kaçmaya bile değmezdi. Adam sadece orada durdu ve kadının anlamsızca göğsüne yumruklarını indirmesine katlandı. "Nasıl *cüret edersin!*"

Vile hiçbir şey söylemedi, kadın ona içini dökerken yüz ifadesi donuk ve anlaşılmazdı. Sadece ellerini kadının kalçalarına koydu ve kadının tüm içini dökmesine izin verdi.

Öfkesi dindiğinde, yerini keder almaya başlamıştı. Keder... ve utanç. Ne yapmıştı? Gözleri yaşlarla doldu ve avucunu göğsüne bastırdı. Bu şey kız kardeşini öldürecekti. Ve muhtemelen onu da. İkisini de dünyadan alıp kendi *oyuncağı yapmıştı*. Onları kendi eğlencesi için dans ettirip öldürecekti.

Ve o da *işi berbat etmişti*.

Çünkü o *istemmişti*.

Hayatını kurtaracağı için değildi. Onu bir yere götüreceği için değildi. Onu zorladığı için de değildi. *Sadece istediği içindi*. Onu istemişti. Oynadığı karakteri istemişti. Ve onun kendisine duyduğu arzuyu istemişti. Bütün bunların *fantezisini* istemişti.

Onun suçu değildi.

Kendine çok kızmıştı.

O sadece... yaptığı şeyi yapıyordu. Doğanın bir gücüydü. Şimşekler her şeye çarpıyordu. Vile bir kötü adamdı.

"Öylece sessizce bana bakma, garip." Gözyaşlarının dinmesine sevinerek gözlerini ovuşturdu.

Bir an sessiz kaldı. Konuştuğunda da sessizdi. Neredeyse sürekli olan sadistçe zevk ortadan kaybolmuştu. "Düşüncelerini toparlamana izin veriyordum. Anlaşılan müdahale etmemem gereken bir şeydi."

"Ve bunu kelimenin tam anlamıyla mı kastediyorsun? Madem *okuma yazma biliyorsun*—" İç çekti. Alnını onun göğsüne yaslayıp gözlerini kapattı. Ondan teselli aramıyordu. Sadece yaslanabileceği bir şeye ihtiyacı vardı ve o da oradaydı. "Benimle alay etmene ihtiyacım yok."

"Seni alaya almıyordum."

"Evet, öyleydin."

"Nasıl? Ne zaman?"

"Beni bu kadar çabuk baştan çıkaracağını beklemiyordun, öyle mi?" Başını kaldırıp ona öfkeli bir bakış fırlattı.

"Seni alaya almıyordum! Bu—" Gözlerini kırptırdı. İfadesi düştü. "Ah. Bak, sırf bunu seni ahlaksız bir kadın olarak ima ettiğim şeklinde *yorumladın* diye, bu benim kastettiğim şey olduğu anlamına gelmez." Parmağını yüzünün önünde salladı. "Ve sözlerimi bu kadar yanlış *yorumlamandan* ben sorumlu değilim."

Gözlerini kısarak, onun bu çukuru daha da derin kazmasına izin vereceğini düşündü. "Pekala. O zaman ne demek istiyordun?"

"Kısacası, tanıştığımızda çok daha karamsar ve güçsüz bir yaratık gibi görünüyordun, zevk almaya *pek* de meyilli olmazdın— *ah!*" Vile, dizini bacaklarının arasına bastırınca acıyla ikiye katlandı.

Ondan bir şeyler saklamakta giderek daha iyi oluyordu. Arkasını dönüp öfkeyle uzaklaştı, onu acı çekmeye ve yere düşmemek için masaya tutunmaya bıraktı. Onu gerçekten incitmiş olup olmadığından emin değildi; ya da sadece *hikaye gereği incitmiş olması mantıklı* olduğu için mi incitmişti?

Muhtemelen ikincisiydi. Yavaş yavaş bu işin nasıl yürüdüğünü anlamaya başlıyordu.

"Şimdi kendini zeki mi sanıyorsun?"

Oda birdenbire zifiri karanlığa büründü.

Yer altındaki zemin yarıldı.

Sasha çığlıklar atarak uçuruma düştü.

"Bunu göreceğiz."

SIDNEY UYANDI, bir sandalyede oturmuş, kitaplığa bakıyordu. Uzun bir kütüphane masasında oturuyordu. Masa yüzeyi pürüzsüzdü ve altın meşe renginde cilalanmıştı. Güneş ışığı, hayal edebileceği her türden kahramanı tasvir eden vitray pencerelerden içeri süzülüyordu.

Kendine bakıp gözlerini kırptırdı. Kendisiydi. Kendi kıyafetlerini giymişti. Ve dizinde ağrı yoktu.

Bir saniye önce neredeydi? Londra'da karanlık bir dairede, erkek kılığına girmiş, Doktor Watson rolünü oynuyordu ve—

Ah. Yanakları kızardı. *Ah, umarım Virtue bana kızmamıştır...*

"Hayır, değilim. Biraz utanıyorum ama—"

Sidney o kadar hızlı doğruldu ki sandalyenin kenarına takılıp düştü. Göz açıp kapayınca kadar Virtue oradaydı. Onu kollarına alıp yere düşmesini engelledi. Hafif, utangaç bir gülümsemeyle kıkırdadı. "Dikkatli ol."

"Çok üzgünüm, bunun için—sadece—yanlış olduğunu biliyorum, sadece—" Doğruldu, elleri onun göğsünde duruyordu.

"Hayatta kalmaya çalışıyorsun. Ve bu, belki de Sherlock'un benzersiz bir şey yapabileceği anlamına geliyor. İlginç." Virtue'nun gülümsemesi biraz daha derinleşti. "Gerçekten anlıyorum."

"Kız kardeşim gerçekten..."

"Evet, yaptı." Yüz ifadesi değişti. "Ne yazık ki, tüm ayrıntılarıyla, sayfalarda yazılı olarak."

"Bekle." Ona doğru hafifçe kaşlarını çatı. "Sasha—ama—" Bir an duraksadı. Başını salladı. "Hayır. Hayır, bu adil değil! Ekran karardı!"

"Şey—yani—böyle bir varsayımda bulunmak biraz kaba olurdu, sizin buna razı olup olmayacağınızı bilmiyordum—" Virtue'nun yanakları pembeleşti. Utanıyordu. "Böyle bir şey isteyeceğinizi düşünmek ileriye dönük bir düşünceydi—"

Sidney onu takım elbisesinin yakasından tuttu ve kendine doğru çekerek öptü. Uzun bir süre öpüştükten sonra yavaşça ayrıldı. "Şimdi cevabını aldın mı?"

"Hımh." Gözlerini kırıştırdıktan sonra ona aptalca, hayalperest bir gülümseme attı. "Evet."

"Neden buradayız?" Kütüphaneye göz gezdirdi. "Şikayetçi değilim. Londra'ya, Watson'a ve Sherlock'a kıyasla kütüphaneyi, *seni ve beni* tercih ederim ."

Virtue iç çekti. "Görünüşe göre Sasha ve kardeşim arasında bir... yakınlaşma yaşıyor."

Söylediği şekle bakılırsa, seksi bir ikinci tur için yola çıkmış gibi görünmüyordu. Daha çok sonrasında yaşanacak şiddetli bir kavgaya benziyordu. Sasha'nın iyi olmasını umuyordu.

"Yapacak. Vile'ın ona ihtiyacı var." Onu sıkıca kucakladı. "Ve onun da rekabet etmeye istekli olmasına ihtiyacı var. Onu korkutacak ama kalıcı bir şey yapamayacak."

"Onu korkuttun, değil mi?" Ona iyice sokuldu. "Kim bilir, belki de sonunda kız kardeşimin sırrını çözmüştür ve seksi bir ikinci tura *çıkıyorlardır* ." Kıkırdadı.

Virtue, yüzünde hem şaşkınlık hem de tiksinti ifadesiyle, sanki birinin böyle bir beyin yapısına sahip olması hem imkansız hem de korkunç bir şeymiş gibi bir izlenim bıraktı. Doğrusunu söylemek

gerekirse, kendisi de anlamıyordu. Kız kardeşinin o insanlardan biri olduğunu düşünmüyordu—ama kim bilir. Belki de yanıliyordu.

Ve eğer öyle olursa, bunun bir avantaj olmasını ve ikisinin de ölümüne yol açmamasını umuyordu.

“İşe yarayacak mı? Onun planı?” Virtue’ye baktı. “Bizi buradan kurtaracak mı?”

İçini çekti. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Hikayenin o kısmına henüz gelmedik."

Bunun adil olduğunu düşündü.

Sasha'ya başarılar dilerim.

Bana kalırsa buna ihtiyacın olacak.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Hiç beklemediğiniz bir anda yüzüstü bir kar yığınınına fırlatılmanın eşi benzeri yoktu.

Sasha hayatında böyle bir şey yaşamadığını söyleyebilirdi. Bir dakika önce karanlığın içinde düşüyordu.

Sırada ne var? Yüze buz gibi bir darbe.

Öksürerek ellerinin ve dizlerinin üzerine doğruldu. Altındaki donmuş madde avuçlarının altında sıkışarak ağırlığı altında ezildi. Bulunduğu yer, az önce bulunduğu yerden pek de daha aydınlık değildi.

Topuklarının üzerine oturup yüzündeki karı sildi. Londra'ya geri mi dönmüştü? Mayıs ayıydı. Ya da en azından öyle sanıyordu.

Üzerine çöken soğuktan titreyerek kendine baktı. Hala Sasha'ydı, hala kendi kıyafetleriyleydi. Bir gölge dikkatini çekti. Yanındaki karlı yüzeyin parıltısına karşı bir mezar taşının belirgin silueti.

Gece geç saatlerde bir mezarlıktaydı. Zorlukla ayağa kalktı, kollarını kendine doladı ve titredi. Kış havasında nefesi buhara dönüştü. *Neredeydi* ? Arkasına döndüğünde kimseyi, uzakta da herhangi bir ışığı göremedi. Sadece ay, karın üzerine soluk beyaz-mavi bir parıltı saçıyordu ve mezar taşları, mezarlığın her yerine rastgele, garip açılarla yerleştirilmişti.

Nerede ve *ne zaman olursa olsun* , orası eskiydi. Avrupa. Mezar taşları, en eski Amerikan mezarlıklarına göre bile çok sıkışık. "İğrenç, ne anlatmaya çalıştığını anlamıyorum ama bırak şu işi !"

Kavgalarını bölmüştü. Onları buraya getirmek için. Ve nedenini söyleyemiyordu. Onu korkutmak için mi? Onu dondurarak öldürmek için mi? Kimse cevap vermeyince, mezar taşının altından çıkış yolu bulmaya çalışmak için döndü.

Ve dehşet içinde geriye doğru sendeledi.

Yerden yükselen şey, ilk başta rüzgârda uçuşan yırtık bir çarşaf sandı. Ama şeklini almış, kambur ve kırık bir figürdü; başı kapüşonunun içinde omuzlarından sarkıyordu. Uzuvarı, göremediği iplerle oynatılan ve bir deli tarafından çekilen bir kukla gibi, ani ve tahmin edilemez bir şekilde hareket ediyordu.

Yıkık şey yaklaşık üç metre yüksekliğindeydi ve siyah, yırtık pırtık elbisesinin boşluklarından, aslında hiçbir şeyden yapılmadığını görebiliyordu.

Ama o, kolunu kaldırıp taşların arasından yolunu gösterdiğinde, kadın onun ne yaptığını yine de tam olarak anladı.

Sendelleyerek, canavardan yarı koşarak yarı yavaş uzaklaşıyordu; ona sırtını dönmekten de, ona bakmaktan da aynı derecede korkuyordu. Onu nereye gönderdiği bir an sonra anlaşıldı. Bir kilise. Küçük ama içeriden ışıkları yanıp sönen bir kilise.

Kapıya yaklaştığında kapı açıldı. Silüeti belirgin bir şekilde kesilmiş olan figür, ona yabancıydı. Ancak sol gözündeki mor parıltıdan, bu yabancıyı kimin *kullandığını* tam olarak anladı.

Figür içeri döndü ve kadının kendini göstermesine izin verdi.

"*Bir Noel Şarkısı*, Geleceğin Noel Hayaleti mi?" Kiliseye girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Ve bir *kilise mi*?" Gözlerini devirerek iç çekti. "Eğer beni korkutmaya çalışıyorsan—"

"Seni korkuttum mu?" Güldü. Kimin rolünü oynadığını tam olarak anlayamadı. Belki de kim olduğu önemli değildi. Uzun boylu, yaşlı, ciddi görünümlü, boğazında rahip olduğunu gösteren beyaz bir kare olan bir adamdı. "Hayır, canım. Sadece *mahremiyet sağlıyorum*." Sunakta mumları yakmaya geri döndü.

"En son kaldığımız yerde, ben senin kasıklarına tekme attım, sen de beni bir çukura attın." Duraksadı. "Bu da seninle yattığım için beni fahişe diye ima etmenden hemen sonra oldu."

"Hayır." Parmağını havaya kaldırdı ama ona dönmedi. "Sözlerimi yanlış anladın ve benimle yattığın için sana fahişe dediğimi sandın."

Oysa ilk tanıştığımızda senin iradesiz bir aptal olduğunu düşündüğümü söylememden hemen *önce* söylemiştim." Uzun kibritle başka bir mum yaktı. "Sanırım, yanılmıyorsam, bahsettiğim o cinsel ilişkiye doğrudan yol açan sözler bunlardı."

Kollarını göğsünde kavuşturarak ona baktı. En azından o eski küçük kilisede hava sıcaktı. "İyi bir özet gibi görünüyor."

"Harika!" Topuklarının üzerinde o kadar ani bir şekilde döndü ki, kadın gerçekten irkildi. "Şimdi *konuşabiliriz*." Ona doğru uzun bir adım attı. "Çünkü halletmemiz gereken çok şey var."

Ondan uzaklaşmak için geriye doğru sendelerken neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşüyordu. Yine. Yere düşmekten son anda kurtuldu.

"Bunu bırakır mısın?" diye sordu, başını hayretle sallayarak. "Bir şeyleri kırabilirsin."

"O zaman bu kadar kaba davranmayı bırakır mısın?" Aralarına daha fazla mesafe koymak için yarıya kadar sıraya girdi.

"*Ama eğlenceli*." diye fısıldadı biri kulağına.

Çığlık atarak döndü ve arkasındaki her şeye vurdu. Orada kimse yoktu. Elleri boşluktan geçti.

Vile—ya da onu canlandıran kişi—ortadaki tribünde durduğu yerden, ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde sadece güldü.

İşte bu kadardı. İçinde bir şeyler koptu. Tahta banka oturdu ve altındaki her şeyin çöktüğünü hissetti. Ne *yapıyordu*? Ne *yapmıştı*? Avuç içlerine bakarken, gözleri bulanıklaşmaya başladı ve tanıdık gözyaşı acısı tekrar gözlerine doldu.

Bu şey onu öldürmeye çalışıyordu.

Ve o, bununla savaşılabileceğini mi sandı? Bunu alt edebileceğini mi sandı? Daha da kötüsü, ona karşı bir çekim mi hissetti? Ve onunla *cinsel ilişkiye* mi girdi? Onda ne *yanlış* vardı?

"Hayır. Bunların hiçbirisi olmaz. Kesinlikle *hiçbiri olmaz* !" Bir el bileğinden yakalayıp onu kilisenin orta koridoruna sürükledi. Aniden etrafında öfkeli bir kalabalık gördü ve o cadıydı—kafir —*kötü adamdı*.

Bir an için Sasha *suçlandı* . Şeytana tapan Lucifer'in gelini! Diğer köylüler kadar Tanrı'dan korkan biri olmasına rağmen, boynundaki ipin gerildiğini, sandalyenin ayak parmaklarının altından kaybolduğunu hissedebiliyordu.

Ve aynı hızla, Vile ya da her ne karakteri canlandırıyorsa, onu kilisenin sunağına doğru fırlatıp sendelemesine neden olunca, bu görüntü de kayboldu. Çarpma anında alçak tahta masa ona sertçe çarptı. Tütsü kavanozları ve birkaç kitap diğer tarafa yuvarlanarak yere düştü.

Ona doğru döndü, dengesini sağlamak için bir eliyle masaya tutundu, diğer eliyle de büyük gümüş bir şamdanı silah gibi önünde tuttu. Sanki bir işe yarayacakmış gibi. Ama hikâyelerde, Vile'ın *kurallara uyması gerekiyordu*. Bu gibi ara mekanlarda bile.

Rahibin sallanma mesafesinin hemen dışında durdu. "İlk tanıştığımızda seni hafife aldım. Bunun için özür dilerim." Rahibin gözleri mum ışığında mor renkte parlıyordu. Hala bir yabancıнын sesiydi—ama acı verici bir şekilde açıktı ki, Sasha'ya konuşan Vile'dı. "Birçoğu benim küçük oyunlarıma dayanamaz. Çok azı benim... kum havuzumda oynama fırsatını yakalar—senin uygun gördüğün gibi."

Dişlerini sıkarak kelimeleri zorla söyledi: "Bu bir..."

"Yalan söyleme. Ne kendine ne de bana. *Yaptığın* şey bir hata değildi. Utanç verici bir şey de değildi. Neden utanç verici olsun ki?"

"Sen—sen ikimizi de öldürmeye çalışıyorsun. Sen düşmansın. *Benim* düşmanımsın."

"Belki. Ama içinde olduğunuzda kurgunun çekimini hissediyorsunuz, biliyorum—görüyorum. Çağrısını hissedebiliyorsunuz, anlıyorsunuz. Çoğu insanın yapmadığı bir şekilde içine dalıyorsunuz. Yine de bunun farkındasınız." Sırıttı. "İçeri alıyorsunuz. Tıpkı *beni* içeri aldığınız gibi. Şimdi de beni tekrar içeri alacaksınız."

"Ne?" Şamdanı iki eliyle önünde sıkıca kavradı. "Hayır!"

Ondan çıkan kahkaha, karanlık ve yankılı bir şekilde duvarlardan sekerek onu adeta kuşattı. "Göreceğiz. Ve hayır, canım—ben senin düşmanın değilim. Seni öldürmeye çalışmıyorum. Özellikle şimdi, oyunlarımdan sağ çıkmanı çok istiyorum. Hayır, tek dileğim kız kardeşinin ölmesi."

"Bu da daha iyi değil!"

"Ve neden böyle düşündüğünü anlıyorum." Sanki basit bir *fikir ayrılığına saygı duyma* meselesiymiş gibi omuz silkti, oysa mesele

can sıkıntısından kız kardeşini öldürmek istemesiydi . "Ben neysem oyum."

"Bırakın gitsin." Kalbi boğazına düğümlendi. "Bırakın gitsin, ben burada kalacağım, lütfen, lütfen hayatını bağışlayın."

"Ah, *bu da ne?*" Bu sefer daha neşeli bir şekilde güldü. Yaşlı rahibin keskin hatları eğlenceyle kırıştı. Alçaklar yüz değiştirebilirdi ama hepsi yakışıklı görünüyordu. Sadece farklı şekillerde. "Öfkeyi geride bırakıp pazarlığa mı geldik?"

"Çeneni *kapat.*"

"Ve yine öfkeye döndük." diye homurdandı. "Sanırım pazarlık yapmayı tercih ederim."

"Ciddi söylüyorum. Bırakın gitsin. Ben burada kalacağım, siz de benimle bu aptalca, sapıkça oyunları oynayabilirsiniz. Sadece bırakın *gitsin.*"

"Ama o zaman ortada bir risk yok. Aciliyet yok. Sadece bu. Açıkçası, bu altı kitap için *harika* olurdu ama... sonra ne olacak?" Düşünür gibi başını yana eğdi. "Tuhaf bir alana girebiliriz, hatta onunla cinsel ilişkiye girersek işler çığırından çıkabilir."

Gözlerini kapatarak çığlık atmak istedi. Yavaşça ve derin bir nefes alarak gözlerini tekrar açtı ve ona alaycı bir ifadeyle bakan, son derece ciddi görünen rahibe dik dik baktı. Sanki bir oyuncu rol yapıyordu.

"Seninle cinsel ilişkiye girmek bir *hataydı* ."

"Neden?"

"Çünkü sen düşmansın."

"Hayır. Bir rol oynuyorum. Tıpkı sizin gibi. *Biz* 'kötü adamlarız' ve bu yüzden 'kötü şeyler' yapıyoruz." Parmaklarını kaldırıp kelimelerin yanında havada tırnak işareti yaptı. "Peki ya 'İğrenç'? Ya da gerçekte ben neyim? Sizin de çok doğru bir şekilde gözlemlediğiniz gibi, ben bir şimşek fırtınası gibiyim. Korkarım ki, yapmam gerekenleri doğanın kendisi kadar ben de kontrol edemiyorum." Hafif, yarım bir kahkaha attı. "Evrende terapinin hiçbir şeyi *çözmeyeceği* az sayıdaki insandan biriyim."

Neyse ki, gülecek havada değildi. "Seninle seks yapmak hâlâ *yanlıştı.*"

"Neden?" Ellerinizi arkasında kenetledi. Yine o sert rahip rolünü oynuyordu.

"Çünkü kız kardeşimi öldürmeye çalışıyorsunuz. Çünkü bizi kaçırdınız ve eve gitmemize izin vermiyorsunuz."

"Eğer buna inanmak istiyorsan, öyle olsun. O zaman iyi bir şey," diye duraksadı ve yavaşça bir adım öne attı. "Yanlış olan şeylerde uzmanlaşmam iyi bir şey." Bir adım daha öne atarak şamdanının menziline girdi ve ona saldırmayı için meydan okudu.

"Aşağılık herif..." diye mırıldandı dişlerini sıkarak. "Dur."

"Neyi durdurayım?" Elini uzatarak şamdanı kolayca elinden aldı ve sunağın yanındaki yere koydu. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Teninini adeta alev alev yandığını hissetmesine rağmen, yine titriyordu.

"İşin özü şu, canım." Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Benimle birlikte olmanın *ahlaki açıdan doğru* olduğunu sana mantıklı bir şekilde açıklamamı bekliyorsan?" Güldü. "Yılan yağına yatırım yapsan daha iyi olur."

Kadın başını yana çevirdiğinde, adam homurdanarak çenesinden tuttu ve onu tekrar kendine doğru çevirdi. Dokunuşu çok sıcaktı.

Yavaşça, *acı verici bir yavaşlıkla*, ona yaklaştı, aralarındaki mesafeyi neredeyse sıfırladı. Tütsü ve sedir kokuyordu. Bu koku başını döndürüyordu. "Hayır, benimle birlikte olmanın doğru bir yolu yok, tatlı Sasha'm. Bunu kabul edip edemeyeceğin sana kalmış. Ama sana asla utanç içinde boğulmana izin *vermeyeceğim*. Çünkü bunun benim yetki alanımda yeri *yok*. Tabii ki, eğer"—dudakları hafif bir sırtışla kıvrıldı—"bu tür şeylerden hoşlanıyorsan. "

"Anlamıyorum—"

"Günah benim özüm, sevgilim." Eli kalçasına yerleşti ve sıktı. "Günah benim *en iyi yaptığım şey*. İnsan ırkının sunabileceği her türlü ahlaksızlığa aşina olmadığımı mı sanıyorsun?"

"Benim kastettiğim bu değildi, utançtan bahsediyordum—" Artık Irene Adler değildi. Kendisiydi. Bu... çok daha gerçek hissettiriyordu. Vile onun önünde olmasa bile. "Neden—"

"Çünkü ikimiz de bundan ne kadar zevk aldığını çok iyi biliyorduk." Çenesini tekrar parmaklarının arasına aldı ve başını yukarı kaldırarak gözlerine baktı. "Ne kadar çok istediğini. Tehlikeyi

istediğini. *Karanlığı istediğini*. Doğru hissettirmesini istemediğini. Canavarı istediğini.”

“Ben—” Sözüünü kesti. Hayır demek istedi. Gerçekten de hayır demek istedi.

Ama yalan söylüyor olurdu.

Ve ikisi de bunu biliyordu.

“Ama...ya da kötü işlerinden tövbe etmek istersen?” Sinsi bir gülümsemeyle karşılık verdi: “Seni buraya , *Tanrı'nın evine* getirdim ki, dilediğin takdirde sunağın önünde diz çöküp günahlarını bana itiraf edebilesin, Kızım...”

Dizlerinin üzerinde yapacağı şeyin günahlarından tövbe etmekle uzaktan yakından alakası olmadığı çok açıktı.

Sasha'nın çok ciddi sorunları vardı.

Henüz yeni yeni kavramaya başladığı şeylerdi bunlar.

Çünkü vücudundaki her şey, onun kendisine sunduğu şeye ne kadar çok *ihtiyacı olduğunu* haykırıyordu. Bu yanlıştı. Ve yanlış olduğu *için* bunu istiyordu. Sidney'e ihanet mi ediyordu? Vile'ın tarafını tutmuyordu. Sidney'e karşı hareket etmiyordu. Vile'a duygusal olarak bağlanmıyordu. Mesele bu değildi. Tamamen başka bir şeydi.

Bu, Moriarty ile hissettiği duygularla ilgiliydi. Hayatında başka bir insanla bu kadar yakınlaştığı hiç olmamıştı. Daha önce *kendisi* olarak *hiç* böyle bir şey hissetmemişti. Ve yeniden özlediği şey buydu. İstenme, ihtiyaç duyulma hissi; daha önce hiç yaşamadığı o başka bir ruha *yakınlık* hissi.

Peki ya tüm bunların tehlikesi, yanlışlığı, karanlığı? Sanki tüm bu saçmalıkları, kendi etrafına ördüğü duvarları yıkan şey buydu.

Rahip başını ona doğru eğdi.

İşte o zaman her şey aklına yattı. Bunun neden yanlış olduğunu hissetti. İçini kemiren şeyin gerçek sebebi buydu. *Kötü adam olması değildi sorun*. Onu cehenneme gönderecek olan buydu, ama onunla ikinci kez birlikte olmasını engelleyecek olan da bu değildi.

Cevap çok daha utanç vericiydi.

Parmaklarını dudaklarına koydu. "Hayır." Bu kelime nefes verirken ağzından çıktı.

Hiç tereddüt etmeden ondan bir adım uzaklaştı, aralarına bir ayak koydu. Onun yokluğu, soğuk havanın aniden geri gelmesiyle birlikte onu ürpertti. "Dilediğiniz gibi. Ama nedenini sorabilir miyim?"

"Bilmiyor musun? Düşüncelerimi *okuyabiliyorsun* ." Hayal kırıklığını ve öfkesini gizlemeye çalıştı. Ama biraz hayal kırıklığına uğramaktan da kendini alamadı.

"Yapabilirim. Ama burada değil. Gizlilik istediğimi söyledim. Ne demek istediğimi sandın?" Duraksadı. "Ah. Kardeşimden mi demek istediğimi sandın? Bunu görebiliyor. Bundan kaçınmanın yolu yok. Hayır canım. Senin için demek istedim."

"Neden...?"

"Bu sadece centilmence bir davranış gibi geldi." Ellerini arkasında birleştirdi. "Birinin düşüncelerine müdahale edilebildiği zaman, tartışmalar korkunç derecede tek taraflı hale geliyor. Bu konuda adil olmaya *çalışıyorum* ."

"Nedenine gelince, az önce söyledim zaten." Zihni sürekli olarak sunağı destek olarak kullanmak yerine orada yapmayı tercih edeceği şeylere geri dönse de, yine de yaslanabileceği bir sunağın olması onu mutlu ediyordu.

"Hım. Sana inanmıyorum." Mor parıltılı koyu gözleri onu merakla izliyordu. "Gerçek sebep ne?"

"Sana söylemek istemiyorum."

"Neden?"

"Bunu bana karşı kullanacaksın."

"Doğru." Güldü. "Gayet doğru. Pekala, sırlarınızı saklayın." Omuz silkti. "Ama işin aslı şu ki, bu küçük öykümden *hoşlanmamış* olmamızın ve hikayeye geri dönmemizin sebebinin, benim bu öykünün *Kötü Adamı* olmam ve sizi ve kız kardeşinizi bu duruma düşürmemle hiçbir ilgisi yok, değil mi?"

Duraksadı. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Yüzünden her şey okunuyordu. "Hayır."

"Güzel. Yaptıklarımızdan utanmıyor musunuz?"

Yüzünü buruşturarak başka yöne baktı. "Belki biraz."

"Bununla yetinebilirim." Ellerini önünde birbirine vurdu, bu da onu o kadar korkuttu ki kadın sığırdı. "Öyleyse Sherlock'un Londra'sına

dönelim mi? Profesörümüzle ertesi sabah nasıl başa çıkacağınızı görmek için çok sabırsızlanıyorum.”

"Hepsi bu mu?" diye sordu ona şüpheyile bakarak.

"'Hayır' dedin. Seni zorlamayacağım." Ellerini beline koydu. "Eğer benim o türden bir kötü adam olmamı istiyorsan, o zaman sana bir feragatname imzalatmam gerekecek... ya da buna benzer bir şey."

"Hayır! Hayır. Sorun değil—" Bunu biraz fazla hızlı söyledi. Yanakları kızardı, utandığını biliyordu.

"Hım. Belki de gerçekten o tür bir kötü adam olmamı *istiyorsun* ..." Sesi derin bir mırıltıya dönüştü. "Bunu başka bir zaman ele alalım. Az önce yaşadığın aydınlanmayla çok meşgulsün belli ki."

Aydınlanma anı. Onunla bir daha birlikte olmak istememesinin gerçek sebebi. Karnının düğüm düğüm olmasının sebebi. Utançla hiçbir ilgisi yoktu. Ahlakla da hiçbir ilgisi yoktu.

Bunun tamamen şu gerçeğe ilgisi vardı: Eğer kendisi olsaydı, eğer Sasha olsaydı, o zaman *Vile'i istiyordu*. Giydiği rahip kıyafetini değil.

Ve hikâyedeki o kiralık daireye girdiğinde kendini böyle kandırmamıştı. *Mesele kurgu değildi*. Mesele oydu . Tehlikeyi istiyordu. Eğer o meşhur feragatnameyi imzalarsa, onun neler yapabileceğini görmek istiyordu.

Bu da onu büyük bir belaya sokacaktı.

Elini ona uzattı. "Gidelim mi?"

"Bu sefer beni yarı yolda bırakmayacaksın, değil mi?" diye sordu, kaşını kaldırarak.

"Pekâlâ, sen ve ben farklı bir anlayışa vardık." Elini uzatmış halde tuttu. "Gel, sevgilim."

Bu çok büyük bir hataydı. Ama tıpkı Charlie Brown'ın futbol topuyla yaptığı gibi, o da elini uzatıp onun elini tutmaya çalıştı. Ve o elini onun eline uzattığı anda, eli insan eli olmaktan çıktı.

O artık insan olmaktan çıkmıştı.

Çok fazla göz. Karanlığın ona bakan çok fazla mor gözü vardı. Sanki onu *içten içe* görüyorlardı.

Siyah katran rengindeki mürekkep onu tamamen yuttu.

O zaman çığlık atmaya bile fırsat bulamadı.

* Eğer kişinin cinsel sapkınılığı utanç ise, cinsel sapkınılığı utandırma nasıl işliyor?
Hımm. -V

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

SasHa, keman sesiyle uyandı.

Gerinirken, küçük, memnun bir inilti çıkardı. Her yeri ağrıyordu. Ama hoş bir ağrıydı. Kiralık dairenin yatağının kalın battaniyelerinin altındaydı. Loş güneş ışığı dantel perdelerden süzülüyordu.

Bir anlığına durup o anın tadını çıkardı. Mekânı saran güzel keman müziği. Yatağın rahatlığı. Sadece o bir anlık yalnızlık içinde, sadece kendisi *olabilme gerçeği*.

Ve kemani kimin çaldığıyla ilgili ortaya çıkacak sorunlarla uğraşmak zorunda kalmamak.

Ve bir önceki gece ne yapmışlardı.

Ve bundan sonra ne yapacakları.

Ama tıpkı bir rüyanın solması gibi, yataktan kalkıp bu şeylerle yüzleşmek zorundaydı.

Yorganın altından çıktığında çıplak olduğunu görünce şaşırmadı. Irene Adler *kesinlikle* çıplak uyurdu. Ve önceki gece yaptıklarından sonra? Moriarty'nin ne gördüğünün ne önemi vardı ki? Bir sabahlık giydi, belinden bağladı ve söz konusu adamı bulmaya gitti.

Balkonda duruyordu, gözleri kapalıydı ve uyandığında çaldığı o hüznü müziği hâlâ çalıyordu. Kapı pervazına yaslanmış, onu rahatsız etmek istemediği için bitmesini bekledi.

Profesör James Moriarty, sadece içine sokulmuş beyaz bir gömlek ve siyah pantolonla bile gerçekten görülmeye değerdi. Güzel. Yoğun. Korkutucu. Ve ustaca ürettiği müzik, ruhunun derinliklerine öylesine

dokunuyordu ki, neredeyse onu ağlatmak istiyordu. Ama onun tamamen *ulaşılmaz olduğunu biliyordu*.

Onun, gerçek bir kayayla aşk yaşama şansı, onunla olan şansından daha fazlaydı. Sherlock ve Moriarty'nin *aşka yeteneği yoktu*. Bu, hikayelerinde sürekli bir özellikti. Ancak Sherlock arkadaşlarını önemsiyordu. Moriarty ise önemsemiyordu. Ve tüm bunlar, Sherlock'un Watson'a *olan sevgisi* ve bağlılığına bağlıydı. Birden fazla anlamda.

Şarkı bittiğinde Moriarty kemanı indirdi. "Umarım sizi uyandırmamışımdır."

"Hayır, ama mahallenin geri kalanını uyandırabilirdin."

"Saat neredeyse öğlen oldu."

Ah. "O zaman uyumama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Sırıttı. Bakışları, Sherlock'un onları gözetlediği karşıdaki daireye odaklanmıştı. Onun çoktan gitmiş olduğunu varsaymıştı. "Tuzak şimdi çok iyi kurulmuş olacak, diye düşünüyorum."

"Sanırım haklısınız."

"Eğer öyle değilse, umarım fiyat *çok da* dayanılmaz olmamıştır."

Ona seksin hoşuna gidip gitmediğini mi soruyordu? *Ciddi miydi?* İnanmaz bir kahkahayla arkasını dönüp dairesine girdi. "Çay mı, kahve mi, James?"

"Kahve."

"Aferin sana." Onlara bir demlik kahve yapmak için mutfağa yöneldi. Viktorya döneminde kahvenin nasıl *yapıldığı* hakkında hiçbir fikri yoktu, ama kafasının bir yerinde bu bilginin olduğunu düşünüyordu. Daha doğrusu, hikaye biliyordu. Sadece kurgunun onu yönlendirmesine izin vermesi gerekiyordu. "Krema? Şeker?"

"Hiç biri."

"Ruhunuz kadar kara bir kahve."

"Gerçekten de." Balkonun kapısını kapattı ve muhtemelen son derece değerli olan kemanı ve yayını dikkatlice ve titizlikle kutusuna yerleştirdi. Bunu buraya getirmesi ilginçti. Geceyi burada geçirmeyi planlamıştı. Eğer bu onun asıl *özellığı olmasaydı, varsayımlarda bulunmasından rahatsız olurdu*.

Moriarty mutfakta durup, kahve yaparken onu sessizce izledi. Meğerse Fransız pres sistemiymiş. Bu iyiydi, çünkü o tür bir sistemi nasıl kullanacağını biliyordu, bir zamanlar bir kitapta gördüğü o tuhaf, simyasal buhar motoruna benzeyen şeylerden biri değildi.

Sonunda, önündeki fincan siyah kahveyi bıraktığında, sessizliğe daha fazla dayanamadı. "Bir şey söylememi mi bekliyorsun?"

"Sanırım evet."

Kendi kupasına krema döktükten sonra üzerine kahve koydu. Her zaman önce kremayı, *sonra* kahveyi koyardı. Bu şekilde daha mantıklı geliyordu. Birincisi, ne kadar krema koyduğunu görebiliyordu. İkincisi, bu şekilde kendi kendine karışıyordu. Tersini yapanları asla anlamazdı. "Belki de üzülmemi bekliyorsun? Ya da evde gizli kameralarım olduğunu ve şimdi sana şantaj yapmayı planladığımı söylememi mi?"

"Siz gelmeden önce onları aradım."

Ona ters bir bakış attı.

Kahvesinden bir yudum alırken sadece gülümsedi. "Büyük Dük'e yaptıklarınızı duydum. Sadece ihtiyatlı davrandığım için beni suçlayamazsınız."

"Büyük Dük, başına gelen her türlü utancı sonuna kadar hak etmişti." Bunu kesin olarak biliyor muydu? Hayır. Bunu uyduruyordu. Ama kurgunun eğlenceli yanı da buydu, diye düşündü. Kahvesini alıp salona gitti ve oturdu. Hâlâ sabahlığıyla ve altı tamamen çıplaktı—ki bu normal şartlarda *skandal* olurdu. Ama umurunda bile değildi.

Görünüşe göre James de bilmiyordu. Karşısında oturmuş, kahvesini yudumlarken gözleri onun bacaklarında takılı kalmıştı. "Dürüst olmak gerekirse, Irene, ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Bu benim için nadir bir durum. Hayatımda değişkenlerden hoşlanmam ve senin de onlardan biri olduğunu gördüm."

"Bu, oldukça tehditkar bir ifade gibi geliyor."

"Bazıları için bu, ölüm cezası anlamına gelir."

"Peki ya ben?" Harika. Kendi canını mı aldırdı? Eğlenceli bir olay örgüsüydü.

Düşünür gibi kaşlarını çatı. "Hayır. Senin... tahmin edilemez doğan, avantajlarından biri."

"Sevgili James, dikkatli ol—eğer bana daha çok dalkavukluk edersen, bana aşık olmaya başladığından endişeleneceğim." Kahvesinden bir yudum aldı. Oyunu oynamak çok kolaydı. Kendini hikayenin içine bırakmak. Sadece *rol yapmak*. Böylece Sasha ve Sidney'in Vile ile olan savaşları hakkında endişelenmesine gerek kalmıyordu. O sadece bir sahnedeki bir oyuncuydu.

"Böyle bir şeyin olacağından endişe etmenize gerek yok. Korkmayın." diye kıkırdadı. "Ama evliliğimizi duyursak gazetelerin nasıl tepki vereceğini hayal edebiliyor musunuz?"

"Gazeteler mi? Sherlock'un *yüzünü hayal et?*" diye güldü. "Onu sağdıcı olmaya davet etmeniz gerekecek. O kadar garip bir durum olacağını düşünebiliyor musunuz?"

Bu, James'i kahkahalara boğdu. "Eğer bu *tramvay* işiniz başarısız olursa, belki bunu tekrar düşünebiliriz. Sadece etkinlikten elde edeceğimiz fotoğraflar bile tüm girişimi paha biçilmez kılardı." Gülümsemesi soldu. "Hayır, Irene. Sanırım senin ölmeni istemiyorum. Seninle birlikte yaşamak kolay."

"Ve bu, kolay kolay vermediğiniz bir iltifat olduğunu biliyorum. Gerçekten çok duygulandım." Gerçekten de duygulanmıştı. Çoğu insan için ulaşılması kolay bir çıtaydı – *kolayca katlanılabilir* bir şeydi – ama Moriarty için mi? Bu bir zirveydi. Bunu kabul edecekti.

"Öyleyse konuya geçelim." Koltuğun minderine yaslandı. "Kraliyet yeni bir tren hattının açılışını yapmaya hazırlanıyor. İki ay sonra kurdele kesme töreni yapılacak, ancak inşaat henüz bitmedi ve testler devam ediyor. Böyle bir kaza için mükemmel bir yer olurdu..."

Başını salladı. "Ve planlarınızdan birine mükemmel bir şekilde uyuyor."

"Nasıl yani?"

"İlk başta anlamsız gibi görünüyor, ta ki zaten yüksek kültürel gerilimlere sahip iki insan grubunu birbirine düşürdüğünü düşünene kadar. Aralarındaki uçurumu daha da derinleştiriyor, bu yüzden ilerleyen zamanlarda basit bir kibrit çöpü toplumsal huzursuzluğun ateşini yakıyor." Duraksadı. "Gerçekten daha verimli hobiler edinmelisin, James."

Bu onu tekrar güldürdü. "Hım. Hepimizin hayatta küçük sevinçleri var." Kendi boş fincanını önüne koydu. "İki beyefendiyi tren garına

nasıl çekmeyi planlıyorsunuz? Gece geç saatte içeri girip, peşinizden gelmelerini mi bekleyeceksiniz?"

"Hayır. Sherlock bir şeylerden şüphelenecektir. Eğer sen ve ben halka açık bir yerde buluşacak kadar cüretkarsak, neden şimdi bir inşaat alanında buluşalım ki? Peşimizden gelebilir ama mesafesini koruyacak ve tetikte olacaktır. Onu tuzağa düşürmekte zorlanacağınızı düşünüyorum."

"Peki, ne önerirsiniz?" Belli ki kendi fikirleri vardı. Ama önce *onun* bir öneri sunmasını bekliyordu. Yine gurur duyacaktı, ancak bunun onun için hala bir oyun olduğunu biliyordu. Her şey gibi, bu da satranç tahtasında kayan bir başka parçadan ibaretti.

"Sherlock'tan benim seçtiğim bir yerde benimle buluşmasını isteyeceğim. Ve ona trenlerle ne yapmayı planladığınızı tam olarak anlatacağım." Ona gülümsedi. "Yalanı gerçekten ayırt etmek zordur."

Düşünceli bir an için kaşları çatıldı, sonra bakışlarını kaçırdı ve kadının sözlerini değerlendirirken parmağıyla çenesine dokundu.

Sessizliğinde kadın devam etti: "Yaptıklarınızdan duyduğum hayal kırıklığını ona ifade edeceğim. Başlangıçta Sherlock'un hayatıma müdahalesine karşı bir tepki olarak sizinle romantik bir ilişki kurmaya çalıştığımı, ancak *zayıf ve aptal bir kadın* olarak artık durumun çok daha derinlerine battığımı ve kişisel kaos arayışınızda masum insanların canını almanızı sessizce izleyemeyeceğimi, sizi sadece onun durdurabileceğini bildiğimi söyleyeceğim. O tren garına, kendisini ve sevgili doktorunu bekleyen tuzağın tamamen farkında olmadan girecek."

Ona tekrar baktığında, gözlerinden birinde çok hafif bir mor parıltı vardı. "Gerçekten de birbirimize *çok* yakışıyoruz, Bayan Adler... içinizde bir şeytan var."

Evet. Yaptılar. Ve belki de haklıydı. Belki de haklıydı.

Ve bu onu olduğundan daha çok rahatsız etmeliydi. Çünkü şu anda?

Moriarty ve Vile'in ona bakış biçimlerinden duyduğu tek şey gururdu.

SİDNEY BU SAÇMA SAPAN SHERLOCK HİKAYESİNDEN BİR AN ÖNCE KURTULMAK İÇİN SABIRSIZLANIYORDU . Ondan nefret ediyordu. *Gerçekten nefret ediyordu.* Geçmeyen bir dizi ağrısı ve kendisiyle *hiçbir* ilgisi olmayan yakışıklı bir adamla, tamamen ilgisiz olduğu bir dönemde rol almak, tam bir sefalet tarifiydi.

En son nerede kalmışlardı?

“Watson”, Moriarty'nin “Irene Adler”e (gerçekte kız kardeşi Sasha'ya) korkunç şeyler yapmasını izlerken Sherlock'a oral seks yapmıştı. Sasha ise o sırada Vile ve Moriarty ile kavga/seks partisi yapıyordu.

Doğrusu, Sherlock'tan faydalanmıştı. O da o anın büyüüne kapılmıştı, her şeyin erotizmine. Ama ikisi de sarhoş değildi . *İkisi de ayık* haldeydi. Ve Sherlock ona bir kez bile hayır dememişti. Aslında, o anın muhteşem farkındalığından mahrum bırakılmış ve sahne kararmaya mahkum edilmiş olsa da, hareketlerini hızlandırması için onu teşvik ederken elinin saçlarında dolaştığını hatırlıyordu.

Hareketleri.

Her neyse.

Sherlock masada karşısında oturmuş, onu bilinçli bir şekilde görmezden geliyordu. Ve *biliyordu ki* , o gece aralarında geçenlerden asla bahsetmeyecekti. Bu bir utançtı. Bir rezaletti. Hiç yaşanmamış gibi davranmaları gereken bir günahtı.

Keşke Sidney de böyle çalışsaydı.

“Sherlock. Hakkında—”

“Hayır.” Sherlock gazetesini bıraktı ve ona baktı. “Hayır. Bu konuşmayı yapmayacağız.”

Derin bir nefes vererek ince tahta sandalyeye yaslandı. “Neden olmasın?”

“Bir hataydı. Bu kadar basit.” Gazeteyi tekrar eline aldı ve okumaya devam etti. “En iyi niyetlerime rağmen, ben de sadece bir insanım. Siz de öylesiniz. Bu nedenle, hata yaparız.”

“Sence neden bir hataydı?” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Eğer ikimiz de erkek olduğumuz içinse—”

“Hayır, John. Çünkü—” Gazeteyi masaya geri fırlattı ve hayal kırıklığıyla burnunun köprüsünü sıktı. “Çünkü sen benim

arkadaşımsın. Ve daha fazlası değil. Çünkü sana karşı *hiçbir romantik duygum yok.*"

"Kim demiş ki 'çkar ilişkisi' yaşayamayız?" Omuz silkti. Bu ifadenin Viktorya dönemi için çok modern olduğunu biliyordu. Umurunda değildi. Bu hikâyeden kurtulmak istiyordu. "Gerçekten, Sherlock, kendin söyledin. Sen de insansın. Diğer insanlar kadar senin de arzuların ve ihtiyaçların var. Ve Irene ve Moriarty'yi izlerken açıkça belliydi ki"—kız *kardeşim* dememek için kendini zor tuttu—"bu ihtiyaçları sen de yaşıyormuşsun."

"Bu konuşmayı yapmak istemiyorum, John!" Sherlock'un gözlerinde öfke ve... korkunun karışımı bir ifade vardı. Korkuyordu. "Bir hataydı. Korkunç bir hata. Ve bunu tekrarlamayı planlamıyorum. Yaptığımız şeyden utanıyorum."

Pekala. Harika. "Hayır, değilim. Ve bence aşırı tepki veriyorsunuz —"

"Yeter." Sherlock masadan o kadar hızlı kalktı ki sandalyesi neredeyse devrilecekti. "Aramızda yaşananlar *asla* tekrarlanmaması gereken korkunç bir hataydı. Anladın mı?"

"Sherl—"

" Anlıyor musunuz?"

Sidney hayatında birçok kez reddedilmişti. Bu sürece aşınaydı. Ama bu seferki canını yakmıştı ve *nedenini bilmiyordu*. Bilmemeliydi de. Adam gerçek bile değildi. Sadece ölmüş yaşlı bir beyaz adam tarafından yazılmış sahte, kurgusal bir karakterdi. Onunla gerçekten cinsel ilişkiye bile girmemişti. Sadece kurgusal, sayfa dışı bir cinsel ilişki yaşamıştı.

Peki neden odadan öfkeyle çıkıp, sırtını ona dönerek, ellerini beline koyarak pencerenin önünde durduğunda, sanki yüzüne tokat atmış gibi hissettin?

Çünkü onu yönlendiren erdem miydi?

Çünkü sanki Sherlock *değil de* Virtue onu reddediyormuş gibi hissediyordu. Ama bu doğru değildi. Onlar aynı kişi değillerdi. Sherlock, bütünün sadece küçük bir parçasıydı. Yalnızlık onu tekrar bıçakladı ve belki de hayatında ilk kez, bu korkunç, tuhaf alternatif gerçeklik oyununda birinin diğerinin hayatta kalması için ölmesi

gerektiği bir ortamda tutunacak birine sahip olduğu için Sasha'yı biraz kıskandığını fark etti.

Sasha oyunlarda her zaman daha iyiydi. Ne tür oyun olursa olsun fark etmezdi. Kart oyunları, masa oyunları, video oyunları... Zekası vardı. Sidney ise yoktu. Oyunların anlamını hiç kavrayamamıştı. Ve şimdi bunun başına bela olacağını tahmin ediyordu.

Sasha oyuna daha iyi uyum sağlıyordu.

Kapı alındı. Bayan Hudson. "Sherlock, canım? Sana bir mektup geldi. Özel posta. Acil gibi görünüyor." Arkasında balmumu mühür bulunan katlanmış bir zarf uzattı. "...Bayan Adler'den gelmiş gibi görünüyor."

Bu, Sherlock'un anında dikkatini çekti. Pencereden neredeyse uçarak Hudson'ın uzattığı elinden kartı kaptı. Ve aynı hızla, zarfı yırtıp içindeki notu okuduğunda, sanki tüm dünya dedektifin etrafında yok olmuş gibiydi.

Hudson, Sidney'e anlamlı ve acıyan bir bakış attıktan sonra, kapıyı arkasından kapatarak ıktı.

"*Byleyici.*" Sherlock odada bir ileri bir geri yürüyordu. nceki konuşmalarından kaynaklanan tüm öfke unutulmuştu. "Son derece *büyüleyici.*"

"Bu nedir?" Sidney bunun sonun başlangıcı olduğunu biliyordu. Bu korkunç hikayeden kurtulacağı için heyecanlı olsa da, sonunun nasıl olacağından hiç de memnun *değildi*.

Sherlock hâlâ odada volta atıyor, sorusuna cevap vermiyor, gözlerini sanki önünde bir şeyler planlıyormuş gibi sağa sola gezdiriyordu.

Bu ona baş ağrısı verecekti. şakaklarını ovuşturdu. "Sherlock."

Hiç bir şey.

"Sherlock."

Hâlâ bir şey yok.

"*Hey, pislik herif!*"

Bu onun dikkatini çekti. Ama ona kfretmesine tepki vermedi. Görünüşe göre, eğer karakterine çok aykırı bir şey yaparsa, onu görmezden geliyorlardı. Kahretsin. "ğle yemeğinde bizimle buluşmak istiyor."

"Ne zaman?"

Adımlarını durdurup ona döndü. "Ceketini al Watson. Oyun başladı."

Bu yerden nefret ediyorum.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SasHa, öğleden sonra güneşinde şarap kadehinin kesik kenarlarından yansıyan ışığı izledi. Londra gerçekten güzeldi, her ne kadar Sanayi Devrimi'nin beraberinde getirdiği kir, duman ve *ölümün* bulunduğu yerden çok uzakta olmadığını bilse de.

Demir işlemeli masaya oturdu ve iki misafirinin gelmesini bekledi. Geleceklerini biliyordu. Gelmemesi ihtimalleri yoktu. Birkaç sebepten dolayı. Birincisi, anlatı açısından en mantıklı olanı buydu. İkincisi, hikayenin sonu tamamen buna bağlıydı. Ve üçüncüsü... birdenbire kendisinin farkına vardı.

Bu da ilginç bir şeyin olacağı anlamına geliyordu.

Bir kitapta karakter olmak tuhaf ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim. Ama en azından konuya giriyor ve sıkıcı kısımları ortadan kaldırıyor. Dişlerini fırçalamak gibi. Ya da seyahat etmek gibi. Ya da ayakkabılarını giymek gibi. Giydiği kıyafeti tam olarak hatırlamıyordu, ancak hatırlamaya odaklanırsa hatırlayabilirdi.

Ama içinde bulunduğu durum buydu. Ve eğer her şeyi doğru yaparsa ve Sherlock da umduğu gibi davranırsa, kendine özgü bir hikaye uyduracak ve hem kendisini hem de kız kardeşini Vile'ın tuzağından kurtaracaktı. Eve dönebileceklerdi.

Ya da... Sidney ölürdü.

Kız kardeşinin hayatını tehlikeye atıyordu. Kendi hayatını tehlikeye atsa daha iyi hissederdi, ama hikaye böyle gelişmedi.

Bir gölge güneşi örtmüştü. Yukarı bakıp gülümsedi. Bastonuna yaslanmış, son derece *perişan* görünen kız kardeşinin yanında duran adamı tanımadı. Ama yine de onu tanıyordu. "Bay Holmes. Doktor Watson. Lütfen oturun. Yanıma gelin."

Sidney, sandalyesine yığılıp sakat bacağının ağırlığını hafifletmekten oldukça memnun görünüyordu. Sherlock'un sandalyesine yerleşmesi biraz daha uzun sürdü. Onu ve çevresini bir şahin gibi izliyordu. Gri gözleri, renk olarak olmasa da doğa olarak Moriarty'nin daha koyu gözlerine çok benziyordu. Sanki onu *içten dışa* görüyordu.

"Merak etmeden önce söyleyeyim, gözlem altında değiliz. James'in ortaklarının, belirli sınırlar içinde kaldığım sürece beni izlemek için hiçbir sebepleri yok." Elini savurarak geçiştirdi. "Tabii ki, tam da bu yüzden 221B'ye gelmedim."

"Elbette." Sherlock ses tonunu düz ve kararlı tuttu. Hiçbir şeyi ele vermeyecekti. Ve hiçbir şey sormayacaktı. Onları kafeye çağırmıştı; konuşmak onun sorumluluğundaydı.

"Ancak gözetim altındasınız. Benim hesaplamalarım göre, sizi yakalamadan ve bizi birlikte görmeden önce yaklaşık yirmi dakikamız var. Bu yüzden kısa tutmamı mazur görün." Elbette bunların hepsi bir yalandı. Moriarty neler olup bittiğini tam olarak biliyordu ve aslında ona yirmi dakikalık makul zaman dilimini veren de bizzat Moriarty'nin kendisiydi.

"On sekiz," diye düzeltti Sherlock onu.

Tanrım, *o kadar sinir bozucu bir adamdı ki!* Kız kardeşine baktı. "Onunla nasıl başa çıkıyorsun anlamıyorum."

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı Sidney.

Ah, hayır. Kız kardeşi yine o ruh hallerinden birindeydi. Neyse ki sona doğru hızla ilerliyorlardı—kelime oyununa gerek yok. Kız kardeşinin huysuz olmasına kızmıyordu. Eğer Sherlock'la baş başa kalsaydı ve bacağı sakat olsaydı, o da muhtemelen bastonunu Sherlock'un kığına sokmak isterdi.

"*Yaklaşık olarak* dedim ama tahmin edilebileceği gibi titiz olduğunuz için teşekkür ederim." Sherlock'a gülümsedi. "Aramızda hiçbir kırgınlık yok ve bunu böyle tutmaya niyetliyim. Sizi buraya çağırdım çünkü işlerinizi nasıl yürüttüğünüzden hâlâ ve asla

hoşlanmayacağım bir nedenim olsa da, ortak tanıdığımızın işlerini nasıl yürüttüğü... şahit olabileceğim sınırları aştı."

Sidney, önünde bekleyen şarabı bir çırpıda içerken, "Görünüşe göre kitap düşkünü olmak sonunda işe yarıyor," diye mırıldandı. Masadan şişeyi alıp kendine bir kadeh daha doldurdu. "En azından *birimiz* eğleniyor."

Sherlock, "Watson"ı görmezden geldi. Ya bu onun karakterine hiç uymadığı için ya da Irene'in söylediklerine odaklandığı için. Her iki durumda da. "Nasıl yani?"

"Hak edip etmediği tartışılabilir bir konu olan şantaj konusunu sonsuza dek tartışabiliriz. Ama toplumsal huzursuzluk yaratmak adına işlenen cinayet... bunun çok ötesinde bir şey, katılıyor musunuz?" Elindeki şarap kadehini önünde gelişigüzel çevirirken, kesiklerin üzerindeki ışığın değişip dans etmesini izledi.

"Ve bizi onun planından haberdar etmek istiyorsunuz." Sherlock sessizce güldü. Bu bir mizah gülüşü değildi. Hatta alaycı bir gülüş bile değildi. Şaşkın bir *zafer gülüşüydü*. Satrançtaki rakibinin ölümcül bir hata yaptığını gören, kendi hiçbir eylemi olmadan kazanmak üzere olan birinin gülüşüydü. "Ahlakınızın sınırlarını aştı ve bizi yaklaşan suçundan haberdar etmek istiyorsunuz."

"Evet. Bu adamla olan ilişkimizi sergilemenin bir süreliğine beni eğlendireceğini düşündüm, çünkü bu kesinlikle seni son derece kızdıracaktı. Ve öyle de oldu. Ama şimdi bu Profesör Moriarty'nin perdesinin ardını görebildiğime göre... kendimi çaresiz ve onu durdurmanın hiçbir yolunun olmadığını görüyorum." İşte buydu. Oltaya takılan et.

Sonuçta ben sadece zavallı, aptal bir kadını.

Isırır mıydı?

Sherlock öne eğildi ve cebinden saatini çıkardı. "On dakika. Bana bildiğin her şeyi anlat."

Oltaya tamamen takıldı.

BU DURUM onun ölümüyle sonuçlanacaktı.

Sidney ölecekti.

Bunu biliyordu. *Biliyordu* . Sasha onu bunun bir tuzak olduğu konusunda uyarmıştı. Ama bu, belki de çok küçük bir başarı şansı olan bir tuzaktı? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordu. Watson'ın daha önce ölüp ölmediğini veya Sherlock'un arkadaşını kurtarmak için masum hayatları feda edip etmediğini bilecek kadar Sherlock hikayelerine aşina değildi.

Kendini deyim yerindeyse trenin ön tarafına bağlanmış gibi hissediyordu. Bu da tam olarak başına gelecek olan şeydi, zira muhtemelen *kelimenin tam anlamıyla da* bu olacaktı. Ancak Sherlock, Sasha ve Moriarty'nin ona kurduğu tuzağın farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Sasha'nın Sherlock'u kendi kendine karşı oynatması zekiceydi, bunu itiraf etmeliydi. Sherlock hiçbir *şeyden şüphelenmiyordu*. Dedektif odada bir aşağı bir yukarı dolanıyor, tren garının bir saldırı için mükemmel bir yer olduğunu, çünkü bunun aradaki mesafeyi daha da artıracaklarını , *bilmem ne bilmem ne diye telaşla geveleyip duruyordu*.

Sidney'in umurunda bile değil.

Bu gece bir tren garına sızacaklardı. Ve Sidney yem olarak kullanılacaktı.

Daha sonra?

Muhtemelen ölecekti.

"GELDİĞİNİZE SEVİNDİM."

Moriarty'nin karanlık sesi, Sasha odaya girerken tam adımlarını atarken birden ürpermesine neden oldu. Az kalsın tökezleyip düşecekti. Aptal sahne değişiklikleri. Sonunda alışacaktı. Ya da daha doğrusu, alışmak *zorunda* kalmayacağını umuyordu. Umarım yakında eve dönecekti.

Watson'ın Sherlock Holmes öykülerinin herhangi birinde ölüp ölmediğini merak etti. Sanmıyordu. En azından resmi olanların hiçbirinde. Ve aklına gelen uyarlamaların hiçbirinde de. Ve hiçbirinde

Sherlock'un masum insanların ölmesine izin verdiği bir örneğe rastlamadı.

Durun bir dakika. *Her iki durumda da kazanırlar mıydı?*

Kalbinde umut yeşerdi. Bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmuş olabileceğine inanması tehlikeliydi.

"Bunu asla kaçırmam." Kapıyı arkasından kapattı. Burası yeni tren istasyonunun gözlem kulesinin en üst odasıydı. Binanın büyük bir kısmı hala tahtalarla kapatılmış ve inşaat halindeydi. Ancak bu bölümün camları ve kaplamaları yerindeydi, muhtemelen yağmurun ve kuşların binanın geri kalanına yerleşmesini engellemek için. "Aşağıda olmanız ve oradaki faaliyetleri denetlemeniz gerekmiyor mu?"

"Hayır. Bunu benim için yapacak, iyi maaş alan kişilerim var. Yüzümü nadiren gösteririm. Bu şekilde çok daha güvenli. Buradan izleyeceğiz." Pencerenin yanında duruyordu, arka planı neredeyse hiç aydınlatmayan bir ortamda sadece bir silüet gibi görünüyordu. Odada hiçbir ışık yanmıyordu; birinin izlediğini belli etmek çok büyük bir risk olurdu.

Aşağıda tren garı vardı. Ve bir saat içinde, belki de daha kısa sürede, *Sherlock ve Tramvay Problemi'nin* tüm saçmalıkları bir şekilde sona erecek ve çözülecekti.

Bir yandan Viktorya dönemi Londra'sına ve Irene Adler'e veda etmek onu neredeyse üzecekti. Bir süreliğine patron gibi güçlü ve havalı bir kadın olmak eğlenceliydi. Gerçekten de işleri yolunda olan, güçlü, arzu edilen, zeki biri olabildiğini hissetmek güzeldi.

Moriarty'nin yanına geçti. Ve bir kısmı onu da özleyecekti. Keskin hatları, tren garının üzerine düşen ay ışığında zar zor aydınlanıyordu. Her yer nemliydi - sonuçta Londra'ydı - ve sıkıştırılmış toprak üzerindeki su birikintileri ay ışığını ve yıldızları onlara yansıtıyordu.

O kadar *yakışıklıydı ki*. O kadar *korkutucuydu ki*. Şeytani dehanın ta kendisiydi.

Ama bu tamamen *onun* fikriydi, değil mi? Bu saçmalık için Irene Adler bile suçlu değildi. Bu tamamen Sasha Lancaster'ın hatasıydı. Eldivenli ellerini korkuluğa yaslayarak tren garına baktı. "Bütün bunlar nasıl sonuçlanacak?"

"İşte"—avlunun bir ucunu işaret etti—"bu akşamki kurtarıcımız olacak tren *orada. Rayların ucunda*"—*diğer* ucunu işaret etti—"on beş masum çelik işçisi, eşleri ve çocukları, çoktan bağlanmış, uyuşturulmuş ve ağızları tıkanmış halde bekliyorlar."

Hafifçe güldü. "On beş mi?"

"Beş rakamı fikrinizin biraz... sönük olduğunu düşündüm. Watson'ın hayatını bağışlamayı seçmesi durumunda, seçiminin acısını hissetmesini istiyorum." Elini indirdiğinde, kolunu arkasına doğru uzatarak avucunu belinin alt kısmına yerleştirdi.

Yanakları anında kızardı. "Ses tonundan anladığım kadarıyla, arkadaşını öldüreceğini düşünüyorsun."

"Evet, öyle düşünüyorum. Sürekli kişisel fedakarlıklar yapmaya meyilli olan bir aptaldır." Elini belinin altından, şalının altından yukarı kaydırıp elbisesinin bağcıklarını ustaca çözmeye başlarken, sesinden başka hiçbir niyeti belli etmiyordu.

Onu durdurmalıydı. Bu bir tuzak kurmakla ilgili değildi. Bu Sherlock'un onları izlemesiyle ilgili de değildi. Ama onun durmasını *istemiyordu*.

Yavaşça, ona itiraz etmesi için bolca zaman vererek, arkasına geçti. "Watson trenin önüne bağlanacak. Sherlock'a trenin normal yolunda devam edip etmeyeceğine karar verecek olan şalterin kontrolü verilecek. Bunu yaparsa, uyuşturulmuş ve bilinçsiz haldeki on beş masum insan ölecek; tren durup Watson'ı kurtarana kadar hiçbir acı hissetmeyecekler. Ancak, şalteri çevirirse, Watson kafa üstü ve tam hızla, bitmemiş iskeleye çarpacak."

Omuzlarından şalını kaydırıp yere düşürdüğünde nefesi kesildi. Elbisesinin bağcıklarını çözmeyi bitirdikten sonra, omuz askılarını kollarından aşağı kaydırıp. Çıplak tenine değen dokunuşunun sıcaklığı tüylerini diken diken etti. Eğilip omzunu öptü, bu da onu bir kez daha ürpertti.

Santim santim, öpücük öpücük, dudaklarını kulağına doğru götürdü ve fısıldadı: "Metal bükülürken, çarpılırken ve bedenini paramparça *ederken* her saniyesini hissedecek." Bunu, kız kardeşinin tren kazasında vahşice ölmesiyle ilgili değil de, sanki en erotik konuşmalardan birini yapıyormuş gibi söyledi.

"BEN-"

Ellerinden biri korsesinin ön kısmından aşağı kayarak göğsünü acı verici bir şekilde sıktı ve kadının nefesi kesildi.

"Bir seçim yapmak zorunda kalacak—tek can dostu için acı dolu bir ölüm—" Dilini kulağının memesinde gezdirdi ve ardından hafifçe ısırdı. "Ya da hiçbir şeyden haberi olmayacak on beş masum ruh için acısız bir ölüm."

"James..." Nefesi kesildi. Çok sıcak. Çok soğuk. Onun dokunuşuyla vücudu elektriklenmiş gibiydi.

"Sana ihanet edeceğim bir gün gelecek. Bir yük haline geleceğin gün. Ve o gün, sana hızlı ve acısız bir ölüm vereceğime yemin ederim. Bunu asla tahmin edemeyeceksin. Tıpkı bu gece raylardaki ruhlar gibi." Diğer eliyle boğazını kavradı ve onu göğsüne doğru çekti. "Sana sözüm bu, güzel Irene'im. Veda zamanı geldiğinde, seni nazıkçe bırakacağım."

Gözleri yarı kapandı. Elinden bir şey gelmiyordu.

Adam, kadının elbisesini tamamen üzerinden itti ve elbise ayak bileklerinin etrafında toplandı. Kadın, çamurlu bir inşaat alanında yürüyecekse, kabarık etekli ve gereksiz detaylardan arındırılmış bir yürüyüş elbisesi giymeyi tercih etmişti.

Ya da... ya da bunu yapıyor olsaydı.

Onu hipnotize mi ediyordu? Öyle hissettim.

İç eteğinin iplerini çekerek, eteği elbisesine ekledi. Viktorya dönemi kıyafetleri böyle saçmalıklar için tasarlanmamıştı, ama adam tam olarak ne yapacağını biliyor gibiydi. Sonra iç çamaşırı da iplerle birlikte gitti ve geriye sadece iç gömleği ve onun üzerindeki korsesi kaldı.

"Çünkü bir şeye karar verdim, Irene." Çenesini öptü, eli uyluğundan aşağı doğru kayd. Gömleğinin kumaşını buruşturmaya başladı, alt kenarını kendine doğru çekti.

"Ne?" Bu kelime neredeyse sessiz bir nefes verişle ağzından çıktı.

"Sanırım sonunda seni eşim yapacağım." Eli bacaklarının arasına kayd, kasıklarını kavradı, parmakları vakit kaybetmeden vücudunun derinliklerine daldı ve ona duyduğu çekime karşı ne kadar kötü direndiğini tam olarak anladı. Boğazından çıkan hırıltı neredeyse ilkeldi. "Bu sadece pratik bir neden..."

“Hn—nasıl—” Onu durdurmalıydı. Onu durdurması gerekiyordu. Kolunu ensesine doladı ve parmaklarını vücuduna sokmaya başlarken onu tuttu, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Nasıl yani?”

“Sen zeki bir kadınsın. Kurnaz. Kurnaz. Mantıklı. Beni olduğum gibi tanıyorsun—kendimi ya da iş ilişkilerimi senden saklamama gerek yok. Ve evlenmek, tüm o sinir bozucu dedikoduları nihayet susturacak.” Başparmağıyla hassas noktasına dokundu. “Ve sen... oldukça hoşsun.”

Neredeyse çığlık atacaktı ve bunu yapmamak için dudağını ısırmak zorunda kaldı. *Saklanmaya çalışıyorlardı.* “Peki bu anlaşmadan acısız bir ölümden başka ne elde ediyorum?”

Elini aniden ondan çekti, saçlarını kavrayıp onu kendine doğru çevirdi. Onu sertçe geriye doğru iterek pencereler arasındaki destek direklerinden birine çarptırdıktan sonra belinden yakaladı. Onu tekrar kendi üzerine çekerken, canı pahasına ona tutunmaktan başka çaresi yoktu.

Dudakları onunkilere değdiğinde, o güçlü tek bir hareketle bedenine nüfuz edip onu doldururken, kadının zevk çıığı yutuldu. Bacaklarını kollarının üzerine dolayarak, artık dayanamadı. Onun içindeki güce teslim oldu ve o da acımasızca içine girip çıktı.

Ona acımıyordu.

Ve o bunların hiçbirini istemedi.

Çünkü bu yanlıştı.

Sidney ondan nefret edecekti. Ve buna her türlü hakkı vardı.

Ama hayatında daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Hiç kimseyle, fiziksel ya da manevi, böyle bir bağ kurmamıştı . Eğer Sidney tüm bu süre boyunca bunu yaşıyorsa, Sidney'in Sasha'yı daha çok dışarı çıkması için sürekli rahatsız etmesine şaşmamak gerek.

Moriarty öpüşmeyi kestiğinde, dudakları kulağının dibinde kaldı, sözleri bitkin ve gergin bir haldeydi; zevkin onu da etkilediği açıktı. “Etkimin ne olduğunu biliyorsun. Sahip olduğum gücü. Emrimdeki kaynakları. Dünya ayaklarının altında olacak; istediğin her şeye sahip olacaksın. İsteddiğini öğreneceksin. Dünyayı istediğin gibi göreceksin. Üzerinde hiçbir kısıtlama olmayacak.” Sonra kendini ona daha öncekinden daha sert bir şekilde attı; o kadar sert ki, neredeyse yıldızları görecekti.

Tanrım, *inanılmaz bir histi*. Tırnaklarını omuzlarına sapladı. "Tekrar—" dedi nefesini verirken. *Böyle olmasını istiyordu*. Acımasız. Affetmeyen.

"Hanımım istediği gibi..." Kendini neredeyse tamamen ondan çıkardıktan sonra tekrar ona doğru sertçe girdi.

Bu durumun verdiği tarifsiz mutluluk dayanılmazdı. Kendini tamamen kaptırmış, kendinden geçmiş bir halde her yeri kasılmıştı. Baş dönmesiyle titreyerek, çılgınlıklarını bastırmak için öne eğilip onu öptü.

Ona doğru kükredi, aynı hareketi tekrar tekrar, defalarca tekrarlayarak onu dövdü. Sabahleyin -eğer sabah *olursa*- morarmış olacaktı ve umurunda değildi. Bu mükemmeldi. Tam da ihtiyacı olan şey buydu.

Bu yanıltı.

Ve o da çok *sevdi* .

Onu iki kez daha, aklını kaybedeceğinden emin olana kadar bu şekilde sınırın ötesine itti. Ama sonsuza kadar böyle devam edemezdi. Nefesleri sık ve acil hale gelirken, itişleri hızlandı, ancak güçlerinden ödün vermedi.

Dudaklarını tekrar arayarak, ona seviştiği kadar sert bir şekilde öptü onu—eğer yaptıkları şeye sevişme denebilirse—ve bir şekilde bedeninin daha derinlerine yerleşmenin yolunu bulmuş gibi hırıltılar çıkardı. Kendini oraya bastırdı, vücudu kasıldı, gerildi ve boşaldı, titreyen bir dalga vücudundan geçti.

İkisi de yaşadıkları coşkunun ardından sakinleşirken, kadın ona sıkıca sarıldı. Adam onu yavaşça duvardan indirdi, ama indirmeden önce şaşırtıcı bir şefkatle öptü. Bu aşk değildi. Adam böyle bir şeye kadir değildi. Ama şefkat? Sevgi? *İyilik*? Irene Adler için bunların da olabileceğini kim söyleyebilirdi ki?

Bütün dünya ayaklarının altında. Karakterin isteyeceği şey bu olurdu. İsteddiği kişi olma özgürlüğü. Ve tüm bunlar, Moriarty için bir *yük* haline geldiği anda acısız bir ölüm anlamına gelirdi. "On yıl."

"Hı?" Hâlâ o anın verdiği mutluluğa dalmış gibiydi.

"En az on yıl sonra senin ellerinle öleceğime dair bir garanti." Gömleğinin ayak bileklerine kadar düşmesine izin verdi. En azından

korsesini çıkarmaya çalışmamıştı. Onu tekrar giymek çok zahmetli olurdu. "Evet deyip de sabah ölü bulmaktan nefret ederdim."

Pantolonunu düzeltirken duraksadı. "Altı."

"Sekiz."

"Tamam." Elini ona uzattı. "Yüzük hazırlamadığım için beni affet. Bunların hepsi oldukça beklenmedikti."

Elini sıktı. "Affettim, ama bana bir şey daha söz verirsen."

"Bu nedir?"

"Bana sadece bir eş olarak değil, bir ortak olarak bakacaksın, bunu yapabildiğin zaman." Elini uzatarak kıyafetlerini düzeltti. "Bunun her zaman uygun olmayacağını anlıyorum."

Öne doğru bir adım attı ve onu beklenmedik bir şekilde öperek kucakladı. Onu bıraktığında hafifçe gülümsüyordu. "Onu neden bu kadar şaşırttığını anlıyorum. Kabul ediyorum. Şimdi, seni düzeltelim. Akşam eğlencesi başlamak üzere."

Özür dilerim Sidney. Birden fazla şey için.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sidney, soğuk, sisli ve karanlık bir Londra'da topallayarak yürümekten daha kötü tek şeyin, soğuk, sisli ve karanlık bir Londra'da topallayarak yürümek olduğuna karar verdi.

Hayır. Soğuk, sisli, karanlık bir Londra'da topallayarak, aceleci ve kendisinin bir dahi olduğundan çok, *çok* emin olan bir adamın peşinden yürüyorduk.

Sidney, bu hikâyenin sonunu yaşayıp yaşamayacağı konusunda artık gerçekten de pek umursamıyordu. Yeter ki bitsin. Umarım hızlı bir ölüm olur. Sadece *ışıklar söner*, değil mi?

Son. Sahneden sağdan çıkış. Eğer karartmayla biten bir seks sahnesi aldıysa, elbette karartmayla biten bir ölüm sahnesi de alacaktı. Bu adil olurdu.

Sherlock, tren garındaki inşaat binalarından birinin duvarına sırtını dayayarak köşeyi gözetledi ve ardından ona kendisini takip etmesi için işaret verdi. Kadının silahı vardı, kendisinin yoktu, ama kadın ondan daha yavaştı. Bu durum dengeleniyordu.

Tren garı korunuyordu. Ve orada bulunmaya hakları yokmuş gibi görünen kişiler tarafından korunuyordu.

Sherlock parmağını dudaklarına götürerek ona sessiz olmasını işaret etti.

İki adam yanlarından geçti, karanlıkta saklananları görmediler.

"Mahkumlarımızın olmasının nedenini anlamıyorum," dedi içlerinden biri diğerine. "Aptalca görünüyor."

"Soru sormak için para almıyoruz. O yüzden sus," diye yanıtladı arkadaşı.

Kahretsin, bu çok klişeydi. Sidney gülmemeye çalıştı. Muhtemelen yanlarından geçip tam olarak bunu söylemeleri emredilmişti. Yoksa bunu onlara kendisi mi söylettirdi? O kadar kötü bir yazar mıydı? *Benim suçum değil, bu aptal karmaşanın içinde olmayı ben istemedim!*

Ama kötü diyalogdan kim sorumlu olursa olsun, bunun bir önemi yoktu. Bu durum Sherlock'u caydırmadı. Aksine, tam tersine.

"Gerçekten de çok ileri gitti." diye fısıldadı Sherlock ona. Cep saatine baktı, kapattıktan sonra tren garına doğru hızla uzaklaştı. "Acele etmeliyiz." Gözlerinde biraz çılginca bir parıltı vardı.

İşte o zaman Sidney, Sherlock'un bundan zevk aldığını fark etti. Onun için yaşadığı şey buydu. Hayattaki gerçek aşkı buydu, değil mi? Onun için önemli olan tek şey buydu.

"Öleceğim herhalde," diye mırıldandı.

Sherlock çoktan binalardan birinin yanından ana ray kavşağına doğru koşmaya başlamıştı. Dışarı çıkan Sidney, onu durdurmak için hareket eden kişi hakkında onu uyarma fırsatı bulamadı.

Kafasının arkasına ağır bir şey çarptı. Ve her şey mutluluk verici bir şekilde karanlığa gömüldü.

SASHA SAÇ BUKLELERİNİ DÜZELTMİYİ BITİRİRKEN Moriarty de elbisesinin bağcıklarını tekrar ilikledi. Kötülüğüne rağmen centilmen bir adamdı. Tren garında aşağıda biri yanan bir meşaleyi kaldırıp salladı. "Ah." Karnı düğümlendi. "Vakit geldi."

Moriarty cep saatine baktı. "Neden hep on beşleri gösteriyor, Holmes?"

"Bağışlamak?"

"Çok garip bir şey." Kapağını kapatıp altın ve pirinçten yapılmış nesneyi yeleğinin cebine geri koydu. "Bu adam hayatıma girip beni rahatsız etmeye çalıştığı her seferinde, her zaman saat on beş geçiyor. Nedenini en ufak bir fikrim yok." Moriarty kolunu onun

omzuna attı. Tıpkı sevgililerin basit, rahat bir kucaklaşması gibiydi. Gerçekten de meraklı görünüyordu.

“Sherlock Holmes’ü teşhis etmeye çalışmayacağım.” İki adama da birkaç seçenek sunmuştu, ancak bunları kendine saklamayı tercih etti. Olacakları göz önünde bulundurursak, bu pek de önemli değildi. Avlunun her yerinde lambaların yanmasını izledi, böylece neler olup bittiğini görebildiler.

İki kişi başkaları tarafından sürükleniyordu. Biri diğerinden daha küçüktü. Küçük olan baygın görünüyordu. Doktor Watson—Sidney. Daha uzun olan, Sherlock, yanındaki adamlara güçsüzce tekme atıyordu ama faydası yoktu.

Sidney’in hayatta kalmasını umuyordu. Sherlock’un masum insanları öldürmeyi seçtiğini umuyordu. Çünkü o insanlar *gerçek* değildi ve ölümün acısını hatırlamazlardı.

Ama şimdi, Vile’ı kendi oyununda yendiğine ve her halükarda eve gideceğine oldukça ikna olmuştu. Watson hikayelerde asla ölmezdi. Ve Sherlock Holmes asla masum insanların ölmesine izin vermezdi. Her iki durumda da? Kazanmıştı. İlk denemede.

Gülümsedi.

“Kendine *bu kadar* güvenmen çok sevimli.” Kulağına yakın gülen ses Moriarty’ye ait değildi. “Benim kurnaz küçük fahişem gururlu olduğunda oldukça çekici oluyor. Ve bana *üç* bölüm önce anlattığın bu ahlak ve *edep* saçmalığı da neydi? Yoksa sadece kötü profesörlere mi ilgi duyuyorsun?”

Sasha ondan uzaklaşarak, kendisiyle Vile arasında olabildiğince mesafe koymaya çalıştı.

Moriarty görünümünden tamamen sıyrılmıştı. Kütüphanede gördüğü kişi, Vile’dı. *Bu* konuşmayı yüz yüze yapmak istiyor gibiydi. “Seni yendim. Kabul et.”

Vile kahkaha attı. Bu ses, omurgasından aşağıya buz gibi bir su damlası gibi geldi. “Gerçekten kazandığını mı sanıyorsun? Ah, sevgili, tatlı, sevimli küçük şeyim. Hikayede henüz o noktaya gelmedik.”

“Seni Moriarty olarak tercih ederim.” Kız kardeşine neler olduğunu gözden kaçırmak istemediği için ondan yüzünü çevirip pencereden dışarı baktı. Vile’dan gözünü ayırmanın akıllıca olduğunu

düşünmüyordu elbette. Ama yanaklarının kızardığını gizlemek istiyordu. "Git buradan."

"Sanmıyorum." Tıpkı profesör gibi onun arkasındaydı, ama bu sefer ona iyice sokulmuştu. "Sanırım onu sadece anlıyorsunuz."

"Ben fahişe değilim."

Nazıkçe birkaç saç telini boynundan yana çekip çenesini öperken mırıldandı. "Bunu kötü bir şey olarak mı düşünüyorum sence? Sevgilim, içimde kaç tane *ahlaksız kadının* kötücül benlikleri olarak yaşadığını biliyor musun?"

İstemsizce titredi.

Kıkırdadı. Konuşma konusuna mı yoksa tüylerinin diken diken olmasına mı güldü, bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu. "Gotik kötü adamın bakire kızı kaırması klşesine rağmen, tecrübesizlikten *nefret ederim* . Ve arzularını inkar eden birinden daha sıkıcı bir şey yoktur. Yani, gerçekten inkar eden birinden. Avlanmanın heyecanını seviyorum." Dişleri boğazını sıyırdı. Ve insan dişleri gibi hissettirmiyorlardı.

Parmak boğumları bembeyaz olana kadar korkuluğu sıkıca kavradı. "Dur artık."

"Bunu söylüyorsun ama gerçekten öyle demek istemediğini anlıyorum. Ve tam olarak bunu kastediyorum. Benden *almamı istiyorsun*. Gecenin karanlığında seni avlamamı, toprağa gömmemi ve—"

"Dur—" Titriyordu. "Lütfen."

"Sana feragatname imzalaman gerekeceğini söylediğimde kastettiğim buydu." Güldü ve alnından öptü. "Ama o konuya gelince düşünürüz."

"Kaybedeceksin. Sonra eve gideceğiz. O köprüyü asla geçmeyeceğiz." Söylediklerinin içinden bir heyecan geçtiğini inkar etmeye bile tenezzül etmedi. Tamam. Bir sorunu vardı. Gerçek bir sorun. Ama Sidney'in incinmesine izin veremezdi. Ve şimdiye kadar yaptığı hiçbir şey kız kardeşinin zararına olmamıştı.

"Göreceğiz. Ama her iki durumda da, gerçekten de en iyi *sen* çıkıyorsun, değil mi?" Duraksadı. Sonra bir kez güldü. "Şey... En kötü. Ama sen orada olmayı seviyorsun."

"Kapa çeneni."

"Bir düşün. Ya haklısın ve özgür kalacaksın... ya da yanıyorsun ve oyunum devam edecek—ve sen de en karanlık, en günahkar fantezilerini yanımda yaşamaya devam edeceksin." Parmaklarını kadının uyluklarına batırdı, kalçalarını ona bastırırken onları sıktı.

"Kardeşimi iki kez daha öldürmeye *çalışırken* yanında olacağım." Kahrolsun o. Cehenneme gitsin. Eğer bu mümkünse tabii. Onu itmeye çalıştı ama o gitmeyi reddetti, onu geri çevirme girişimini tamamen görmezden geldi.

"Bu sefer hiçbir şey yapmama gerek kalmadı. Her şeyi kendi başına mükemmel bir şekilde hallettin." Saçlarına sokuldu ve titreyerek nefes verdi. " *Çok güzel kokuyorsun...*"

Moriarty metanetli ama vahşi iken, Vile garip bir şekilde... neredeyse hamdı? Sanki yıllarca yemek görmemiş biri en sevdiği pastayı yiyormuş gibiydi. Dokunuşu daha kaba, *daha muhtaçtı*.

"Eğer ben bir plan yapmasaydım, senin yapacağın her şey daha kötü olacaktı." Arkasında ne kadar iyi hissettiğini düşünmemeye çalıştı.

Ya da ayak bileğini yavaşça saran şeyi düşünün.

"Öyle mi?" Vile başını onun başına yaklaştırıp fısıldadı. "Sidney uyandığında böyle hissedeceğinden emin değilim. Tren kazaları *korkunç* bir ölüm şeklidir. Ve sen ona en ön sıradan bir koltuk verdin."

Sidney İNLEYEREK başını kaldırdı. Keyifli kısımlarını yaşamadan, çok uzun süre içki içmiş gibi hissediyordu. Doğrudan baş ağrısı ve akşamdan kalma durumuna geçmişti.

Dünya etrafında dönüyordu. Beyin sarsıntısı mı? Muhtemelen. Sadece bir kere geçirmişti, o da yarışmalı artistik buz pateni yaptığı zamanlarda. Buz pistinin etrafındaki tahtalara kafa üstü çarpmak, kuşları görmek ve okuldan kaçmak için harika bir yoldu.

Bir şey ona çarpmıştı. Ve ona dik dik bakan, karikatüristik derecede klişe, kaba Viktorya dönemi Londralı *serserilerden* anlaşıldığı kadarıyla, o şey birisiydi. İkisi de yırtık pırtık yünlü

kıyafetler, kabadayı şapkaları giymişti ve üzerlerinde *Annie'nin bir gösterisi dışında izin verilmemesi gereken miktarda is vardı.*

En azından bulunduğu yerden onların kokusunu alamıyordu.

Anlaşılan, artık yeterince uyanık olduğu için fark edebildiği kadarıyla, *lanet olası bir trenin ön tarafına bağlanmıştı.*

"Bunun için seni *döveceğim* , Sasha—" Bileklerini trenin ön ızgarasına bağlayan ipleri çekti. O sivri parçanın adı her neyse. Bir geminin dandik pruva figürü gibi oraya bağlanmıştı. Bu da trenin neye çarparsa çarpsın, önce kendisinin çarpacağı anlamına geliyordu.

"Bağırmaya başlarsan, diğer dizini de kırmak için izin aldım." İki adamdan biri, oldukça dikkat çekici dişsizliğini sergileyerek ona sıırttı.

"Evet. Şey. Zaten kimse beni duymazdı." İcini çekti. Hayır, bağırmanın bir anlamı yoktu. Bu kolay olan şey olurdu ve Moriarty ile *Irene-lanet-Adler* bunu düşünmüş olurlardı. Bütün bunların gece yarısı büyük bir inşaat alanında gerçekleşmesinin bir sebebi vardı. "Nerede—"

"Bırak beni !" diye bağırdı biri yaklaşık 15 metre uzaktan. "Sen *tam bir aptalsın!*"

Sidney'nin omuzları düştü. "Boş ver." Sherlock'un o bayginken kaçmış olabileceğine dair tüm umutlar suya düştü.

Onu koruyan iki haydut kahkaha attı.

Hayır, orada Sherlock Holmes vardı, üzerinde mahkum zincirleri vardı. İnsanı sakat bırakan ama yine de hareket etmesine ve gözetim altında kapıları açıp kapatmak gibi basit işleri yapmasına izin veren türden zincirlerdi bunlar. Büyük bir metal kolun ve üzerinde iki tahta bayrak bulunan bir direğin önündeki bir platformda duruyordu. Bayraklardan biri aşağıdaydı, diğeri yukarıdaydı ve üzerinde büyük, boyalı bir rakamı vardı.

Takım elbiseli, Sidney'in o gece gördüğü diğer herkesten çok daha derli toplu görünen bir adam, Sherlock'un yanında durmuş, dedektife silah doğrultmuştu. Adam o kadar alçak sesle konuşuyordu ki Sidney, özellikle arkasındaki buharlı lokomotifin hafif gürültüsü yüzünden, her kelimesini duyamıyordu.

Treni çalıştırıyorlardı. Ve seslerden anlaşıldığı kadarıyla oldukça sıcaktı. Küçükken babalarının bir tren seti vardı. Gerçekten yapmaktan hoşlandığı birkaç şeyden biriydi ve Sidney, onunla birlikte

oturup, ona farklı lokomotif türleri ve çalışma şekilleri hakkında her şeyi anlatmasını dinlemeye bayılıyordu.

Yıllar geçtikçe bilgilerin çoğu unutulmuştu. Tren mühendisliğiyle ilgili rastgele bilgiler pazarlama hayatında pek işe yaramıyordu. Ama biliyordu ki, motor ne kadar sıcak yanarsa o kadar çok buhar çıkardı. Ne kadar çok buhar, o kadar çok hız, o kadar çok hız...

Daha ezici bir güç. Onu arabanın ön camındaki bir sineğe dönüştürmek için çok fazla bir şey gerekmezdi zaten. Aslında, ne kadar çok ısıtırlarsa, ölümü o kadar hızlı ve merhametli olurdu. *Roger Rabbit'i Kim Cezalandırdı* filmindeki *Yargıç Doom* olmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilmek istememişti.

Ancak birkaç kelimeyi yakalayabildi. Masum görgü tanıklarının uyuşturulmasıyla ilgili bir şeylerdi sanırım.

"Sen delirmişsin! Bu *delilik!* Bu herif ne saçmalık *kanıtlamaya çalışıyor?* Hepsini bırak, peşinde olduğu kişi benim!" diye bağırdı Sherlock diğer adama. Silahı almak için ona doğru atıldığında, daha iri yarı bir adam Sherlock'un dizlerini yere serdi.

Tren sarsıldı.

Lokomotifin yanından birinin koşarak uzaklaştığını gördü. Muhtemelen freni çeken kişiydi. Bu enkazda ondan başka kimse ölmeyecekti. Ya o, ya da diğer raydaki masum *-ama var olmayan-*siviller.

Ya öldü.

Ya da öyle yaptılar.

Hangi tarafta olduğunu biliyordu. "Sherlock! Sherlock, lütfen— *bir şey yap! Beni kurtar!*"

Tren hareket etmeye başladı.

Sidney'in artık yapabileceği tek şey dua etmektir.

Lütfen, Erdem—ölmeme izin verme.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sasha, tren motorunun ileri doğru hareket etmeye başlamasını izledi. Sadece orada durup hiçbir şey yapamadı. Sherlock'un kolu çekip treni başka yöne çevirerek arkadaşını öldürüp masum sivilleri kurtarıp kurtarmayacağını görmek için izlemekten başka bir şey yapamazdı.

Kendi kendine defalarca bunun önemli olmadığını tekrarladı. Sherlock'un hangi seçimi yaparsa yapsın, eşsiz bir Sherlock hikayesi yazmış olacaktı ve eve döneceklerdi.

Ve böylece kafasında dönen o korkunç, çelişkili karmaşayla yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. Arkasında duran adamın— *şeyin*— kollarını yavaşça yukarı aşağı doğru okşayarak onu çıldırttığı gerçeğiyle başa çıkmak zorunda kalmayacaktı .

O bir yarı tanrıydı. Bir canavar. Bir kötü adam. Onların zaten yaşadıkları ve yaşayacakları tüm dehşet ve travmanın *sorumlusu* .

Ve onunla cinsel ilişkiye girmişti.

İki kere.

Çünkü bunu istemişti. Çünkü buna ihtiyacı vardı. Çünkü ona dokunduğunda, o karanlık ve korkunç kurgunun çenelerinin içine battığını hissettiğinde, kaybolmuştu. Tamamen kaybolmuştu.

Ve Sidney'e ihanet olmadığına kendini ne kadar ikna etmeye çalışsa da... öyleydi. Çünkü o hareket halindeki trenin ön tarafına bağlanmış, Sherlock'tan kendisini kurtarmasını isteyen, bir o yana bir bu yana çırpınan, iplerden kurtulmaya çalışan zavallı kız kardeşiydi.

Sasha hayatının en güzel zamanlarını yaşıyordu, Sidney ise işkence görüyordu ve muhtemelen ölmek üzereydi. Belki de bu sefer kötü adam rolünü oynamanın zorluğunu biraz fazla üstlenmişti.

"Ama bunu *çok iyi yapıyorsunuz.*"

"Kurgusal eserlerin içinde düşüncelerimi okuyamayacağını sanıyordum."

"Bir karakterin kılığındayken bunu yapamam. Burada kendim olarak bulunuyorum. Zaten sona geldik. Temelde epilog bu. Kimin umurunda?" Omuz silkti, kollarını beline doladı ve arkasına iyice yaklaştı. "Gerçekten de olağanüstü küçük bir kötü yardımcı oluyorsun, Sasha. Gerçi kötü yoldaşlarına kendi iyiliğin için fazla güveniyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Moriarty'nin seni alt etmesine izin verdin. Çünkü ona *güvendifin .*" diye *homurdandı*. "Aptal küçük şey. Bir dahiye asla güvenme. Kendine bile güvenmiyor."

Korku içini kemiriyordu. Kollarının arasında dönmeye çalıştı. "Ne ___"

Onu sıkıca kucakladı, yüzünün dik durmasını sağladı. "İzle. En güzel kısmını kaçıırıyorsun. Bu an için çok çalıştın. Şimdi bunu görmemen büyük bir kayıp olur."

Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde, dehşet içinde önündeki manzaraya döndü. "Ne yaptı acaba...?"

"Açıkça bir şey yok. Oldukça dikkat çekici bir şekilde onun saygısını kazandın. Ama çözümünü açıkça belirtmediğin bir sonuç vardı. Sherlock birinci veya ikinci yolu seçerse ne yapması gerektiğine dair talimatlar verdin..." Sözlerini yarım bıraktı ve gerisini onun bir araya getirmesine bıraktı.

Bir an için, onun neyden bahsettiğini anlayamadı. Dikkatini önündeki manzaraya verdi ve onun yarım bıraktığı yapbozu tamamlamak için telaşla çabaladı.

Tren raylarda ağır ağır ilerlerken, Sherlock başını şiddetle salladı ve kendisine silah doğrultan adama bağırdı. Sherlock onunla tartışıyordu. Şiddetli ve öfkeliydi, panik içindeydi. Bu durumdan kurtulmanın parlak bir yolu yoktu. Dedektiften son dakika bir "aha!" kurtarışı bekleme şansı da yoktu.

Çünkü onun için bir tane yazmamıştı. Ama bir şeyi *unutuyordu* . Neydi o? *Neydi o?*

O, asıl etik tartışmayı ve bununla ilgili bildiği tüm takip eden gelişmeleri düşündü. Tartışmalara yol açan tüm ek versiyonları. Şişman bir adamı raylara itmek. Veya—

Sonra birden aklına dank etti.

Üçüncü seçenek. Yüzünü buruşturarak feryat etti: "*Kahretsin!*"

"Hım, işte orada. Buldun." diye kıkırdadı. "Peki ya Sherlock hiç seçim *yapmamayı* seçerse ne olacak?"

Tahmin edildiği gibi, Sherlock dizlerinin üzerine çöktü. Dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini başına koydu. İki yoldan birini seçmeyecekti.

Dolayısıyla ne ölüm ne de toplu ölümler onun suçu olmazdı.

O, dehşete tanık olacaktı. Başka bir şey değil. Oyunu oynamayarak vicdanını rahatlatabilecekti. Teoride on beş hayatı kurtararak birini mahkum edebilse bile. Ya da arkadaşını kurtararak diğerlerini mahkum edebilse bile.

Tanrı şahit, felsefeden nefret ediyordu.

Vile, hüzünlü ve mutlu bir iç çekişle, "Elbette, Moriarty en büyük düşmanının acı çekmesini izlemek için böyle harika bir fırsatı kaçırmazdı," dedi. Silahlı adam öne uzanıp kolu çekti. Tren rayları, gürleyen buharlı lokomotifin önüne oturduğunda, kulede bile duyulabilecek kadar yüksek bir gıcırtyla gıcırdadı.

Tren sağa doğru savruldu.

Ve doğrudan bitmemiş bir istasyon durağına doğru. Fren yok, treni yavaşlatacak hiçbir şey yok... Tren binaya çarptığında Sidney ezilecekti.

"Hayır—hayır—" Adamın kollarında kıvrandı. "Bunu durdurmaliyim, onu kurtarmaliyim!" İçinde panik yükseldi. Sidney ölecekti. "Yapmalıyım—"

"Çok geç, sevgili Sasha. Ve bu *senin* tasarımın. Tadını çıkar! Keyfini sür!" Onu sıkıca tuttu. "Ve yanan enkazın üzerine atlamak dışında oraya zamanında asla ulaşamazsın." Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Yine de, paralı askerlerin tüm rehineleri vurmasını *engelleleyebilirsin* belki."

"Ne?" Kadın dehşet içinde ona baktı.

"Ne?" diye tekrarladı ona boş gözlerle. "Moriarty'nin birinin yaşamasına izin vereceğini mi sandın?" Kıkırdayarak başını salladı. "Hadi ama. Saçmalama."

Ağlamak üzereydi. "Lütfen, bunun olmasına izin vermeyin, lütfen. *Lütfen* Sidney'in ölmesine izin vermeyin, her şeyi yaparım..."

"Kulaklarıma müzik gibi geldi." Memnuniyetle içini çekti ve başının üzerine yanağını yasladı, önlerinde olup bitenleri izlerken onun çırpınışlarını görmezden geldi. "Sherlock ahlaki değerleri bozulmadan kurtuluyor. Evet, Watson ölüyor, ama Sherlock, arkadaşının trajik ölümüne katlanan ilk kurgusal kahraman değil. Ama olumlu tarafından bak. Moriarty'ye az da olsa bir aşk hayatı verdin. O sosyopatin sahip olabileceği kadar. Karısı bir yük haline geldiğinde onu öldürmesiyle sonuçlanacak bir evlilik— *aslında* onun için mantıklı bir son. Aferin sana."

Elleriyle korkuluğu sıkıca kavrayarak, onu zihniyle ateşe verebilmeyi diledi. "Senden nefret ediyorum. *Kahrolasica* senden nefret ediyorum."

Başının tepesini öptüğünde sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Biliyorum."

SİDNEY, ANİDEN KENDİNE GELDİĞİNDE HER ŞEYİN BİTTİĞİNİ ANLADI , ama kurtarılmak için yeterli zamanı yoktu. Hayır, hayır. Bunun için yeterince şanslı değildi. Hayır, tam zamanında olay yerine geldi ve " *Tehlike—İnşaat—Giriş Yasak!*" tabelasının vücuduna çarpıp paramparça olduğu anı gördü.

Çarpmanın etkisiyle kaburgaları kırılmıştı. Öyle tahmin ediyordu. Gerçekten bilmiyordu. Ama tabelanın parçalanıp vücuduna düştüğü an içinde bir şeyin *çıtırdadığını* hissetmişti. Ve bunun daha da kötüye gideceğini biliyordu. Çok, çok daha kötüye.

Çünkü tren yavaşlamıyordu.

Ve önündeki rayların sonu bir tuğla duvardı.

Bacaklarının paramparça olmaya başladığı ilk birkaç saniyeyi hissetti; paramparça oluşları, trenin metalinden ziyade tahta levhanın

parçalanması gibiydi.

Ancak en uzun süre aklında kalacağını düşündüğü şey, o sestti.

O kadar çok metalin bükülmesinin sesi.

Çıgllıklarının sesiyle karışlıyordu.

SON SÖZ

Bayan Irene Moriarty, düşün haberinin ertesi sabah gazetede yer almasının ardından çıkan ilanı hatırladı.

Basit bir mesaj. Ama kesinlikle anlaşılır bir mesaj. "Suçlarınızdan sizi asla affetmeyeceğim." İmza yoktu. Ama kimden geldiği apaçık ortadaydı.

Sekiz yıl çabuk geçti. Ve o, bu sekiz yılın mutlu bir yıl olduğunu söylerdi. Belki de James'in de böyle söyleyeceğini düşünmek isterdi. Çünkü James, o süre içinde daha önce hiç olmadığı kadar çok gülümsediğini ve güldüğünü söylemişti.

Yemeğine kattığı zehir onu acısız ve sonsuz bir uykuya daldırırken, elini tuttu ve bir daha asla böyle gülümsemeyeceğini ya da kahkaha atmayacağını söyleyerek ağladı.

Ona inandı.

Ve ölürken onu son bir kez öptü.

*Son. **

Hayır . Hayır! Bu kabul edilemez!

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

“ *Isıtıcı!*”

Sasha, kütüphanenin mermer zemininde acı içinde inleyerek kaydı. Gözlükleri bir adım daha uzağa fırladı. Oh, neyse ki. Gözlükleri tekrar elindeydi. Bu, tekrar kendisi olduğu anlamına geliyordu. İlerleme.

"Bu *hileydi!*" diye kükredi Vile ona. "Ne yaptığını sanıyorsun? Kimin tarafında olduğunu sanıyorsun? Yoksa unuttun mu?"

"Bilmiyorum—bilmiyorum bile—denemiyordum—sanırım bir sonsöz ekledim? Bütün iyi kitaplarda olur, değil mi?" Gözlüğüne uzandı ve tekrar taktı. "Mantıklıydı, yarım kalmış bir anlaşmamız vardı —"

Onu tişörtünün arkasından kaldırdı. Daha doğrusu, bir şey kaldırdı. Çünkü Vile, yumrukları yanlarında sıkılı, öfkeli bir ifadeyle onun önünde duruyordu. Ama o da arkadan *bir şeyin* onu havada tutmasıyla yerden birkaç santim yukarıda havada duruyordu.

Muhtemelen ne olduğunu bilmemek onu daha mutlu etti.

"Beni yere bırak!" diye bağırdı, tekmeledi ve çırpındı.

"Bana karşı nazlanmaya kalkma sakın, Sasha." Ona doğru yaklaştı, sesi tehlikeli bir hırıltıya dönüştü. "Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Ölüme ölüm. Skorun berabere kalmasını istedin."

"Hikayeyi bitiriyordum, hepsi bu—Sherlock'un bakış açısı sahnesi yoktu, bu yüzden onu yapamazdık, en mantıklısı buydu!" Elinde tuttuğu şeyden kurtulmak için tekme attı. "Nasıl yaptığımı bile bilmiyorum! Öylece oldu! Hiç de denemiyordum!"

“Bu oyunu uzatmak istiyorsun. Sadece kendi ve kız kardeşinin acısını uzatıyorsun.” Bir adım daha yaklaştı, sadece bir santim uzaktaydı. Hala ondan daha uzundu—aptal herif. Ama insan olmadığı için, boyunu kendisinin belirleyebileceğini düşündü. Çenesini eline aldı ve yüzünü kendine doğru kaldırdı. “Benimle daha fazla zaman geçirmek istediğini düşünmeye başlayacağım.”

Onun şeytani sırıtışı, kadının kanını hem dondurdu hem de ısıttı.

“Yani belki de üzülmemeliyim, ha? Bu, *daha fazlasını istediğini mi söylüyorsun?* ” Sesini neredeyse fısıltıya indirdi, ama hâlâ inanılmaz derecede öfkeli olduğu açıktı. “Sanırım birlikte yaşayabileceğimiz eğlencenin derinliklerine dalışımıza daha yeni başladığımız doğru, tatlım.” Elini boğazına doğru kaydırды ve nefes almasını engelleyecek kadar sıkı.

“H—hayır—ben—” Dürüst olmak gerekirse, son bölümü nasıl uydurduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Öylesine olmuştu. Ve eğer bir neden seçmesi gerekirse, bunun nedeni her şeyden çok skoru eşit tutmakla ilgiliydi.

“Şey, bunca güzel çalışmanızdan sonra, bence artık dengeler değişmeli! Riskler değişmeden tüm bunları bitiremeyiz.” Eli biraz daha sıkılaştı. “Ve inanıyorum ki bu, bana karşı hareket ettiğinizde neler olduğunu size göstermek için mükemmel bir fırsat olacak.” Gülümsemesi nedense daha öncekinden daha keskin görünüyordu. “Sevgili kız kardeşin nerede? Sanırım sana itaat dersi verme zamanı geldi.”

“Aşağılık herif— *lütfe* —anlaşmamız vardı! Bunu kastetmedim—” Şaka yapıyor olmalıydı. Kesinlikle! Ciddi olamazdı. Olamazdı. “Onu rahat bırak, öfkeni benden çıkar.”

“Anlaşmamızın hiçbir anlamı yok! Sana bir şey öğretemiyorum galiba. Sana karşı sabırlı olmaya çalıştım.” Mor ve siyah renkler, keskin hatlar ve kitap kokusuyla dolu bir şekilde, kadının üzerine doğru eğilirken dişlerini göstererek yüzünü buruşturdu. “Sanırım farklı bir yaklaşım denemem gerekecek, değil mi?”

“H—hayır—özür dilerim—ben yapmadım—” Elini yakalayıp boğazından çekmeye çalıştı. Ama nafiyleydi. Çok güçlüydü.

“Mücadele etmeye devam et. Avımın ağda çırpınmasını seviyorum. *Heyecan verici oluyor.* Çünkü her zaman tamamen teslim

oldukları bir an vardır. Seninki ne zaman olacak acaba?" Yüzünü onunkine yaklaştırdı. Onu boğarken bir yandan da öpecekti. "Hesabı eşitlemek için hile yaptın. Sidney bana bir ölüm borçlu. Bunu ondan almayı planlıyorum. Ve bunun her saniyesini görmeni sağlayacağım."

İşte onlardı. Irene Adler ve Moriarty değil. Kalkan yoktu. Karakter yoktu. Saklanma yoktu. Onlar. Sasha ve Vile.

"Onu yere bırak, kardeşim."

Vile içini çekti, başını geriye doğru eğdi ve çaresizliğin doruk noktasındaki bir adamın nihai ifadesiyle gözlerini kapattı. "Git kendi sevdiklerini teselli et. Ben kendi sevdiklerimle meşgulüm."

"Git de yumruğunu kışına sok, aptal herif!" diye bağırdı Sidney. Ölümünden dolayı derinden travma geçirmiş olsa da, öfkesini tek bir yöne, saf öfkeye yöneltmişti.

Sasha şaşırdığını söylemek isterdi. Şaşırmamıştı. Ama aslında oldukça rahatlamıştı.

Virtue, "Onu yere indirin," diye tekrarladı.

"Dilediğiniz gibi." Vile bir adım geri çekildi, zararsız görünmek için ellerini kaldırdı... ve anında Sasha'yı yere bıraktı. Ani darbeye ayakları öne kaydı ve kuyruk sokumu mermere çarptı.

Acı içinde tekrar inleyerek bir anlığına yan yatmayı tercih etti. Kalçası acıyordu. Ama Sidney'in az önce yaşadıklarını göz önüne alırsak, muhtemelen şikayet edemezdi.

"Skor berabere." Virtue, Sidney'in önünde duruyordu, koluyla onu koruyucu bir şekilde arkasında tutuyordu.

Vile sağ kolundaki kol düğmelerini düzeltilti. "İyi bir ölümün ne büyük bir israfı."

Sonunda ayağa kalkmayı başaran Sasha, acıyla yüzünü buruşturdu. Tamamen doğrulması bir saniye sürdü, sonra kız kardeşine döndü. Kalbi ikiye bölünmüş gibiydi. "Sid, *çok çok özür dilerim*. Bilmiyordum—bunun olmasını istemiyordum,—başka ne yapacağımı bilmiyordum, çok uğraştım—"

Sidney'in omuzları düştü. "Biliyorum, Sash, biliyorum. Elinden gelenin en iyisini yaptın." Kollarını açtı. Sasha, kız kardeşine koşup kendini onun kollarına atarak sıkıca sarılırken rahatlama açıkça hissediliyordu. "Ama bir daha asla, *asla* senin o aptalca *planlarından* hiçbirine razı olmayacağım."

Sasha, kız kardeşine doğru güçsüzce güldü, gözlerinden yaşlar süzölmeye başlarken hıçkırdı. "Sorun değil, tamamen sorun değil."

"Eğer kız kardeşinin seni dışavurumcu duvar resmine dönüştürmesini bu kadar kolay affediyorsan, bilmelisin ki o benimle *iki kez* birlikte oldu." Vile, kitaplıklardan birinin ucuna yaslanarak sırttı.

"Moriarty. Sen değil."

"Aynı şey!"

" *Hiç de aynı şey değil.*" diye karşı çıktı Virtue. Kendini Sidney, Sasha ve Vile'in arasına koymuştu. "Tıpkı tek bir tuğlanın bütün bir bina olmaması gibi."

Sasha yanaklarının yandığını hissetti. Kız kardeşinden bir adım uzaklaştı. Daha doğrusu, uzaklaşmaya çalıştı. Sidney onu kollarından tutarak nazikçe geri çekti.

"Hey. Hey. Bana bakın. Kuşak. Bana bakın."

Gerçekten de istemiyordu. Bakışlarını kız kardeşinin köprücük kemiğine dikmişti.

"Gözler burada, tatlım." diye kıkırdadı Sidney.

Gözleri hala yaşlarla bulanıklaşmış halde, tedirgin bir şekilde kız kardeşine baktı.

"İyi miydi?" Sidney'in yüzünde çarpık bir sırıtış vardı. "Mesela, dünyayı sarsacak kadar mı?"

Başını hafifçe salladı.

"Umarım buna değer." Sidney onu sıkıca kucakladı. "Sen benim kız kardeşimsin. Ona çok bağlanma sakın. Onun hiçbir yerine. Tamam mı? Ama anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Bu hikayede benim de tutunacak birine ihtiyacım vardı. Benim kimsem yoktu ve bu beni neredeyse çıldırttı. Senin tutunmana çok sevindim."

Ağlamamaya çalışarak başını kız kardeşinin omzuna yasladı ve sadece nefes almaya odaklandı. "Çok üzgünüm Sid... Çok, çok üzgünüm."

"Senin suçun değil. Gerçekten değil. Sorun değil. Ve, bak. Sana hep karanlık romantizmden hoşlanacağını söylemiştim." Kıkırdadı. "Beni asla dinlemiyorsun."

"Sessiz ol." Sasha güldü ve gözlerini ovuşturarak isteksizce kız kardeşini kendisinden uzaklaştırdı. Derin bir nefes alıp ikizine baktı.

"İyi misin? Sonrasında..."

"Hayır, değilim." Sidney'in ifadesi soldu. "Bunu düşünmek istemiyorum. Terapi ve alkol. İkisinden de bolca. İkisinden de başka bir zaman bolca."

"Sıkıldım. İkiniz de şu sinir bozucu derecede uzun aile sohbetinizi bitirdiniz mi?" Vile sessizce kafasının arkasını kitaplığa vuruyordu. "Siz ikiniz fark etmeden Virtue'yu kendi yumruğuyla kaç kere boğarak diriltebileceğimi düşünüyorum."

"Abi, dur artık." Virtue başını salladı. Sasha ve Sidney'e özür dileyen bir gülümsemeye baktı. "Kaybettiğinde böyle oluyor."

"Kaybetmedim! Kazandım!" Vile, kitap rafından uzaklaşarak Sasha'ya öfkeyle işaret etti. " O, zaferin pençelerinden yenilgimizi kaptı. Bununla hiçbir ilgim yoktu!"

"Çok zekiceydi." Virtue, Sasha'ya daha geniş bir gülümsemeye baktı. "Son bölümü kullanarak Moriarty'ye kısmen de olsa kurtuluş sağlamak."

"Hayır! O kurtarılmadı! Onu sekizinci evlilik yıldönümlerinde öldürdü. Bu kurtuluş *değil* , bu—" Vile öfkeyle homurdanarak uzaklaştı. "Siz aşırı duygusal aptallar, *yemin ederim ki, kelimenin tam anlamıyla benim ölümümsünüz.*"

"Tekrar soracağım. Lütfen, eve gitmemize izin verin." Sasha sormanın anlamsız olduğunu biliyordu, ama denemek zorundaydı. Mutlaka denemeliydi.

"Hayır. Biriniz son kez ölene kadar olmaz. Kurallar böyle, sevgilim." Vile öfkeyle köpürüyordu. Kadın izlerken, vücudunun kenarlarından sızan mürekkep gibi bir karanlığa dönüşen bu karanlık, sanki manyetik olarak ona çekiliyormuş gibi, etrafındaki gölgelere yayıldı.

Öfkelendiğinde şeklini kontrol edemez hale geliyordu.

Ve onun bu kadar öfkeli olmasının sebebi oydu.

Ve kadın onunla baş başa kalmak zorunda kaldı.

Evet, doğru. Çok büyük tehlike altındaydı, değil mi?

Alçak ve tehlikeli bir şekilde kıkırdadı, bir an gözlerini kapattı.

"Keşke seçimlerini değiştirebilseydin, Sasha?"

Doğru. Zihin okuma. Ya da sayfa okuma. Ya da her neyse.

"Hayır."

"Güzel." Doğruldu, mor kenarlı siyah takım elbisesinin alt kenarını çekti. Bunu yaparken, kenarlardan sızıyormuş gibi görünen kısımları yerine oturdu. "Pişmanlığa tahammül edemem."

Kanı dondu. Çok büyük bir tehlike içindeydi.

"Sıra sende, Sidney. Hadi, başla." Vile acımasız ve ince bir şekilde gülümsedi. Ne planlıyorsa planlasın, iyi değildi. Hiç de iyi değildi.

"Kardeşim. Yeter artık." Virtue ellerini öfkeyle havaya kaldırdı. "Öfke nöbeti geçirmeyi bırak. Seni alt etti ve skor berabere. Ne olmuş yani? Bu sadece bir başka tur ve sen de onu seviyor gibisin—"

"Onu mu seviyorsun ?" Vile kahkaha atarak bağırdı. "Gerçekten de bir aptalsın. Kimin tarafında olduğuna bile karar veremiyor! Aksine, beni ucuz bir fahişe gibi kullanıyor. Terk edilip unutulmadan önce bir kez daha tatmin olmak için yazılmış bir erotik kısa öyküden başka bir şey değil bu." Sırıttı. "Gerçi şu an için çok da umursamıyorum."

"Dur. Dur." Sasha kafasının patlayacağını sandı. Ağlayacak, çığlık atacak, yere yığılacak, hıçkırarak ve aynı anda migren geçirecekti. "Artık dayanamıyorum."

"Yazık. Daha çok uzun bir yolumuz var. Tamam. Pekala. Affedildin. Bir sonraki hikayeye geçmeliyiz ve kimin kimin ölümünü çaldığı konusunda tartışmaya devam edemeyiz." Vile kravatını düzeltti ve elini takım elbisesinin önünden aşağı doğru kaydırarak "Sidney. Seç."

Sasha, Vile'a şüpheyi baktı.

Sadece biraz daha genişçe gülümsedi.

"Ben—ben—" Sidney başını salladı ve Sasha'dan yol göstermesini bekledi. "Bilmiyorum, ne seçmeliyim?"

"Ondan yardım beklemeye gerek yok, onun da sırası geldi." Vile parmağını Sidney'e salladı.

"Ne istersen seç, Sid." Virtue ona nazikçe gülümsedi. "En sevdiğin hikaye. Seni mutlu edecek bir şey."

Vile, kusarken çıkan sese benzer bir ses çıkardı.

Sasha elini gözlerinin üzerine kapattı. Ama yine de bir şeylerin çok yanlış olduğunu hissetmekten kendini alamadı.

Sidney uzun bir sessizliğin ardından, "Bir tür seçebilir miyim?" diye sordu. "O türde favori bir kitabım olup olmadığından emin değilim."

"Ah hayır." Vile, olacakları önceden sezmiş gibi inledi. "Lütfen, beni bağışlayın."

"Yapabilirsin." Virtue Sidney'e yaklaştı ve elini omzuna koydu. Sidney refleks olarak ona daha da yaklaştı. "Ama özgün bir şey bulmak daha zor olacak. Tam bir tür üzerinde çalışırsan klişelere uymak zorundasın."

Onlar çok güzel bir çiftti. Ve ona gülümseme şeklinden, Sherlock ve Watson'ın birbirleri için yaratılmamış olsalar da, Sidney ve Virtue'nun farklı duygular besleyebileceği açıkça belliydi.

Vile bir kez daha *hırıltılı bir* ses çıkardı.

"Umurumda değil." Sidney gözlerini kapattı ve alnını Virtue'nun omzuna yasladı. Virtue kollarını ona doladı ve onu sıkıca kucakladı. "Böyle bir daha ölemem. Gerçekten *ölemem*."

"Biliyorum, Sid. Biliyorum." Virtue, Sidney'e kısaltılmış adıyla hitap ediyordu.

"Güvenli bir yere ihtiyacım var. Güvende olabileceğim bir yere." Sidney burnunu çekti. Tren kazasının dehşeti onu iyice etkilemişti. Öfke bir insanı ancak belli bir yere kadar götürebilirdi, sonra tükenirdi. Vile'a öfkeyle baktı. "Çirkin olacağın ve sadece önemsiz bir olay örgüsü unsuru olacağın bir yere."

Vile gözlerini devirdi. "Regency dönemi aşk romanı, öyle mi?"

"Regency dönemi aşk romanı." Sidney, Virtue'ye kollarını doladı. "Sevildiğimi hissettiğim bir hikayeye sahip olma sırası *bana* geldi."

Virtue, çenesinin altına bir parmak koyarak başını ona doğru kaldırdı. Gülümsemesi, gördüğü her kitaptaki Prens Charming resimlerinin hepsine benziyordu. "Nereye gidersen git, seviliyorsun Sidney."

"Midem bulanıyor," diye mırıldandı Vile.

Yalnızlık, Sasha'yı aniden ve hiç beklemediği bir anda bıçak gibi sapladı. Evet, Moriarty *ile birlikte* olmuştu. Ama *o hissi yaşamamıştı*. Çok farklı bir bağdı bu. Ve dürüst olmak gerekirse, hayatında hiç yaşamadığı bir bağdı.

O, daha önce hiç aşık olmamıştı.

Daha önce hiç kimse onu sevmemişti.

Artık bunun nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecekti, değil mi?

O, bu şansı yakalayamadan ölmüş olurdu.

Sidney, seni buradan sağ salım çıkaracağım. Bir şekilde. Bir yolla. Eğer ikimizi de buradan çıkaramazsam, özgür kalacak olan sen olacaksın. Sana söz veriyorum.

"Buraya gel, Sasha." Vile ona doğru elini uzattı. "Gitme vakti geldi."

"Kardeşim." Virtue, ikizine yaklaşmak için Sidney'den yavaşça uzaklaştı. Birbirlerine ne kadar benzedikleri ve aynı zamanda gece ile gündüz kadar farklı oldukları gerçekten dikkat çekiciydi. "Ne yapmayı planlıyorsan *yapma*."

"Ben mi?" Vile elini göğsüne götürerek sırttı. "Kim dedi ki ben bir şey planlıyordum?"

Virtue kollarını göğsünde kavuşturdu ve ikizine baktı.

Vile kaşlarını çatı. "Onu affettiğimi söyledim. Bu maceranın henüz başındayız. O hala kötülük dolu bir hayata alışmaya çalışıyor."

"Hımm." Virtue iç çekti. "Sadece, yapma. Ciddiyim." Sidney'e doğru yürümeye başladı ve Sasha'nın omzuna elini koydu. "Sana daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"Biliyorum. Teşekkürler." Umarım Vile doğru söylüyordu ve son bölüm için onu gerçekten affetmişti.

Umutla.

Nefesini tutmaya niyeti yoktu.

"Gel bakalım, sevgili Sasha." Vile tekrar elini uzattı. "Bir Regency dönemi aşkı yaşamamız gerekiyor"—tükürdü—"katlanmamız gereken bir aşk."

"Romantik ilişkilere karşı olmadığını söylemiştin?" Yanına yürüdü ama uzattığı elini görmezden geldi.

Omuzlarına kolunu dolayarak onu pek de nazik olmayan bir şekilde yanına çekerken, umursamıyor gibiydi. "Dediğim gibi, bazıları iyidir." Sesini sadece ona özel bir fısıltıya indirdi. "Ama merak etme... orada uzun süre kalmayacağız."

Eli, kadının omzunu acı verici bir şekilde sıktı.

Onu affetmemiştir.

Dünya karanlığa gömüldü.

En azından bu sefer onu yere düşürmedi.

ESKİ KONTU

Sidney Lancaster tarafından

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

AT arabası, engebeli köy yolunda ilerlerken şiddetli bir şekilde sarsılıyordu; tekerleklerinin çıkardığı gürültü, Lady Sidney Whitmore'un sinirlerini yansıtıyor gibiydi.

Aklından tek bir düşünce geçti: sonunda onunla tanışacaktı. Bir yıl öncesine kadar öldüğü sanılan adamla.

"Bundan emin misiniz, hanımefendi?" Yanına gelen ve ona sadık bir şekilde eşlik eden Bayan Hawthorne, şüpheyile ona baktı.

Sidney cevap vermeden önce tereddüt etti. "Hayır. Ama şüphelerimin beni engellemesine izin veremem. Eğer Lord Everleigh gerçekten yaşıyorsa, bunu kendi gözlerimle görmeliyim. Bu, aileye karşı görevim."

Bayan Hawthorne'un dudakları büzüldü, ifadesi isteksiz bir onay ifadesine dönüştü. "Sen benden daha cesursun evlat. Birçok kişi senin şu an yürüdüğün yoldan geçmeye cesaret edemezdi."

Cesur. Bu kelime, sanki tamamen başka birine aitmiş gibi, uygunsuz geliyordu. Sidney'nin kalbi, "Aylesford Kontu William Everleigh"in tuhaf mührünü taşıyan mektup geldiğinden beri düzensiz bir şekilde atıyordu. Mektubun içeriği sinir bozucu derecede belirsizdi; ailevi öneme sahip konuları görüşmek üzere Aylesford Malikanesi'ne bir davet. Sözde dirilişi için hiçbir açıklama, yarattığı şok için hiçbir özür yoktu. Sadece, kendisine ait olduğunu iddia eden yabancı bir el yazısıyla yazılmış buyurgan bir emir vardı.

Everleigh ailesi, onun muhtemelen ölümünden beri iflasın eşiğindeydi. Malikanenin durumu kötüleşmiş, kiracılar huzursuzlanmış

ve Sidney'nin ağabeyi, yani kahya, üzerine yüklenen sorumluluklarla boğuşuyordu.

Eğer William Everleigh gerçekten yaşamışsa, onlara bir açıklama borçluydu - ve çok daha fazlasını.

Aylesford Malikanesi'nin kapılarına yaklaşırken araba yavaşladı; demir çerçeveli kapılar üzerlerinde yükseliyordu. Zaman ve ihmal izlerini bırakmıştı; bir zamanlar tertemiz olan metal paslanmış, sarmaşıklar sinsice aralıklardan içeri sızıyordu. Bu manzara Sidney'i duraksattı, içinden bir huzursuzluk dalgası geçti. Kapılar bu kadar harap haldeyse, malikanenin kendisi ne haldeydi acaba?

Sanki bir cevap gibi, ev birkaç dakika sonra görünür oldu. Aylesford Malikanesi, sabahın erken saatlerindeki sisle örtülüydü; taş cephesi yıpranmış ama yine de heybetliydi. Pencerelemler soluk ışıktadır donuk bir şekilde parlıyor, içeride bekleyen adam hakkında hiçbir ipucu vermiyordu.

Uşak, Sidney inerken ona destek olmak için araba kapısını açtı ve elini uzattı. Çizmeleri çakıllı yolda gıcırdadı, bu ses sessizlikte ürkütücü derecede yüksek çıktı. Bayan Hawthorne, sisin içinden hayaletlerin çıkmasını bekliyormuş gibi bakışlarını etrafta gezdirerek yakından takip etti.

Kapıya yaklaşmadan kapı açıldı.

İçeriye uzun ve heybetli silüetiyle bir adam çıktı. Uzun zaman önce unutulmuş bir ayrıcalığı anımsatan, bilinçli bir zarafetle hareket ediyordu.

Sidney, ışığa tamamen adım attığı anda nefesi kesildi.

Hatırladığı William Everleigh değildi artık. Bir zamanlar onu tanımlayan çocuksu çekicilik, samimi gülümseme gitmişti. Yerine keskin hatlara sahip, çene hattı boyunca hafif bir yara iziyle belirginleşmiş bir adam duruyordu. Derin gri gözleri, onun gözleriyle buluştuğunda hiçbir sıcaklık taşımıyordu.

"Leydi Sidney," dedi, sesi yumuşak ama duygusuzdu. "Aylesford'a hoş geldiniz."

Sidney'nin alışılmış soğukkanlılığı çökmek üzereydi. Başını eğdi, sesini titrememeye zorladı. "Lord Everleigh. Ölümünüzle ilgili söylentilerin büyük ölçüde abartıldığı anlaşılıyor."

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi, ama bu tebessüm mizah içermiyordu. "Mirasım için de aynı şey söylenebilir."

Ve bunun üzerine arkasını dönüp eve doğru hızla yürüdü, Sidney'i de peşinden sürükledi. Sidney omuzlarını dikleştirdi ve öne doğru bir adım attı, henüz kavrayamadığı bir savaşa doğru yürüdüğüünün farkındaydı.

SASHA, KIZ KARDEŞİNİN ONLARI İÇİNE SÜRÜKLEDİĞİ BU ROMANTİK İLİŞKİDE KİMİN ROLÜNÜ OYNAMASI GEREKTİĞİ KONUSUNDA HİÇBİR FİKRE SAHİP değildi. Etrafındaki bilgileri algılamaya bile vakti yoktu.

Boyası dökülmüş, pencere pervazlarının altında su lekeleri olan o eski, harap haldeki malikaneyi kastetmiyordu. Ya da güzel olması *gereken* ama biraz yıpranmış olan elbiseyi de. Hizmetçi olduğunu varsayıyordu.

Ne olduğunu anlamak zordu, çünkü daha ne zaman, kim ve nerede olduğunu anlamaya vakit bulamadan öne doğru itiliyordu. Kalçaları, yüzyıllık ya da yirmi yıllık kullanımdan dolayı bazı yerlerinde aşınmalar oluşmuş bir mutfak tezgahına çarptı. Mutfaktı.

Arkasından gelen kapının gürültüyle kapanmasıyla irkildi ve odaya onu kimin soktuğuna bakmak için hızla döndü.

Giydiği kıyafetlere bakılırsa, Vile bir süreliğine evin kâhyasıydı. Yaşlı, sakallı adamın gerçekte sahip olmadığı bir statüyü taklit eden kıyafetlerdi bunlar. Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü ona doğru öfkeyle ilerlerken, bu biçim adeta eriyen bir mum gibi yok oldu.

"Sasha canım, seri kitaplarla ilgili komik olan şu ki," diye alay etti Vile. "Her zaman olayların daha da kızıştığı bir sonla bitmeleri gerekiyor. Her kitap, başladığı noktayı anlamlı bir şekilde geliştirmeli, yoksa hikaye basmakalıp, tekrarlayıcı ve sıkıcı hale gelir."

"Ben—ne—" Gözleri faltaşı gibi açılmış, dehşete kapılmış bir şekilde Vile'a baktı.

"Bu kitabı başladığımız gibi bitiremeyiz; skor berabere *kalamaz* . Anlıyor musun?" Ona bir adım daha yaklaştı ve neredeyse dostça sayılabilecek bir gülümsemeyle gülümsedi.

Titriyordu. "Ne diyorsun?"

"İkinizden biri ölmek zorunda. Bu hikaye 1-0'lık skorla bitmeli. Hanginiz olduğu umurumda değil. Sabırsızım. Ve Regency dönemi aşk romanlarından *nefret ediyorum* ." Odaya tiksintiyle baktı. "Ama size bir şey söyleyeyim. Aynı tarafta olmamız gerektiğine göre, kimin öleceğine siz karar vereceksiniz. Ya siz ya da o."

Sasha'nın kalbi kulaklarında gümbür gümbür atıyordu. Adrenalin vücudunda hızla yayılıyordu. "Vile, bunu yapma lütfen, şu hikâyeyi adil bir şekilde ele alalım..."

" *Adil*" kelimesine burun kıvırdı. "Seçim yap Sasha. Ya burada ve şimdi ölürsün, ya da yukarı çıkıp *Leydi Sidney Whitmore'u* buraya sürüklerim. Ev çalışanlarının yaşam biçimlerinin tehdit edildiğini hissettiklerinde neler olduğunu ona çok daha gerçekçi bir şekilde göstermekten daha çok istediğim bir şey yok."

Sasha daha önce de kız kardeşinin ölümünden sorumluydu.

Bunu bir daha yapamazdı.

Yapamadı.

Vile gözlerini devirdi. "Ne kadar da asil. Ve tahmin edilebilir. Pekala, o zaman devam edelim." Ona doğru ilerledi.

"Uzaklaş—hayır—uzaklaş benden!" Mutfak tezgahını aralarına koymak için acele etti. Ama o çok hızlıydı. Tahmin edebileceğinden daha hızlıydı. İhtiyaç duyduğunda göz açıp kapayıncaya kadar hareket edebiliyordu.

Çılgılık atan yüzlerin, ona doğru uzanan insanların görüntüleri—omurgasında dehşet ürpertisi yaratan büyük ve bilinmez bir hiçlik.

ANLAŞILMAZ BOŞLUKTAN, bedensiz feryatların korosu sessizliği deldi; tınıları ne tamamen insana ne de tamamen bu dünyaya aitti. Görünmeyen boyutlarda yankılanarak, ölümlü akıl sağlığını aşan cehennemvari bir crescendo ile yukarı doğru sarmal şeklinde yükseldiler.

Ruhlar sadece uçuşuma doğru ulumakla yetinmediler; dışarı doğru uzandılar, bedenleri yarı somutlaşmış, kavrayan, iskeletsel uzantılar olarak belirdi. Her pençeli parmak maddesizdi ama sanki içten gelen, saf ıstıraptan doğan bir ışıkla aydınlatılmış gibi, hastalıklı,

fosforlu bir parıltıyla titreşiyordu. Acılarının uzantıları kıvrılıp bükülerek, tuzağa düşürecek et arıyor, hareketleri kötü niyetli bir bilinçle doluydu.

SASHA DONAKALMIŞ, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde, Vile'in onu kollarından tuttuğu sırada ona bakıyordu.

"İşte sana yapabileceğim şey bu, güzel küçük Sasha Lancaster." Onu kasap tezgahına doğru bastırdı. "Zihnini paramparça edebilir, seni tekrar tekrar, defalarca parçalara ayırabilirim. Ben her türlü bilinmez dehşetim—her türlü şiddetli, anlatılamaz ölüm. İnsanların birbirleri için tasarladığı ve yazıya döktüğü her işkence *benim içimde yaşıyor.*" Elleri kollarını daha sıkı kavradı. "Bu yüzden, gördüğümde gösterdiğim kısıtlamayı takdir et."

"Çok özür dilerim—lütfen—" Titriyordu. Korku onu sarmıştı. Ve bu, perili bir evde hissettiği eğlenceli türden bir korku değildi. Bu, onu hasta etmek istemesine neden olan ilkel, içgüdüsel bir korkuydu. "Son bölüm için çok özür dilerim—"

"Hayır. Pişman değilsin. Bunu sadece sonuçlarıyla karşılaşacağın için söylüyorsun. Tam benim kafa dengim kadın." Alçak ve acımasız bir kahkaha attı.

Onu etkisi altına alan şey o değildi. Ya da oydu , ama aynı anda hem o hem de o değildi. Karanlığın uzantıları, dünyaya çizilmiş gibi görünen gölgeli şeyler, onu geriye doğru çekip tezgâhın üzerine, sırt üstü yere serdi.

Çığlık atmaya çalıştığında, uzantılardan biri ağzını sardı ve onu susturdu. Çabaladı. Ama uzantılar bileklerinden ve ayak bileklerinden yakalayıp hızla gererek onu sıkıştırdı.

O tuzağa düşmüştü.

Vile duvardaki tezgâha gitti ve büyük ve ağır bir kasap bıçağı aldı.

HAYIR.

Hayır, hayır, hayır, hayır!

"Önünde bir seçim var tatlım. Ve bu seçimden bahsetmiyorum. Bunu zaten yaptın." Bileme taşını alıp, yavaşça *şırıltı, şırıltı* sesiyle bıçağı bilemeye başladı. "Ama bundan sonra aklında tutmanı istiyorum—ya müttefikim olacaksın ya da kurbanım. Hangisi olduğu

umurumda değil. Çünkü bir şeyi anlamam gerekiyor... bu benim için her iki şekilde de *inanılmaz* eğlenceli."

Ağızındaki bezin içinden çığlık atarak başını savurdu. *Hayır, lütfen, Vile—bunu yapma, lütfen, lütfen!*

"Hadi, kendine gel. Sidney *bu* kadar sızlanmadı." Kadının üzerine eğildi, elini ön koluna bastırdı ve bıçağı tam bilek eklemine hizaladı. "Çabuk şoka gireceksin. Bu uzun sürmeyecek."

Lütfen-

Bıçağı kaldırdı.

Güm.

İlk darbe, algılayabileceğinden çok daha fazla acı verdi. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşurken, sarmaşık dalına karşı nafile bir şekilde çığlık attı.

Lütfen-

Güm.

İkinci darbeyi ilkinde göre daha az hissetti. Sinirleri zaten çok fazla hasar görmüştü.

Güm.

Üçüncüsünü ise sadece vücudunun masada sarsılmasına neden olan bir darbe olarak hissetti.

Tak tak tak. Bu tekrarlayan ses, algılayabildiğı tek şey haline gelmişti. Beyaz, dökülen sıvalı tavanda şimdi minik minik kırmızı noktalar vardı. Hım.

Vile görüş alanına girdiğinde, başını yana eğerek ona baktığında, yüzünde kan lekeleri vardı. "Sen... *güzelsin*, Sasha." Elini dudaklarına götürürken, Sasha uyuşmuş ve boş bir halde, dudaklarındaki kanı yalamasını izledi.

Onu öptüğünde, bakırımsı maddenin tadını alabildi.

Dünya zaten yavaş yavaş yokluğa doğru kayıyordu.

Hatırladığı son şey, kulağına çok yakın gelen sesiydi. "Şimdi mi? Şimdi, seni affediyorum..."

SON.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sasha, insanların tartıştığını duyarak uyandı.

"Bu adil değildi!"

"Kahraman olmaya hoş geldin, tatlım. Hayat adil değil."

"Abi, neden? *Neden?*"

"Neden olmasın? Bahisleri yükselterek bitirmemiz gerekiyordu, değil mi? Beraberlikle bitiremezdik. Benim takımım *bozdu*, bu yüzden benim takımım *düzeltti*. Bu kadar basit. Biliyorsun, sonunda hangimizin kazanıp kaybettiği umurumda değil."

"Sen sapık herif, bunu sadece zevk almak için yaptın!" Sidney.

"Peki, ne demek istiyorsun?"

O sesi şimdi Vile'in sesi olarak tanıdı. Sesi duyunca Sasha panik içinde istemsizce gırpındı. Korku dolu kısık bir iniltiyle *uzaklaşmaya çalıştı*. Neyden ya da nereden uzaklaşacağını bilmiyordu ve umurunda da değildi.

Hemen *uzaklaştım*.

Oturduğu sandalyeden düştü. Birisi onu şöminenin yanındaki büyük, döşemeli bir sandalyeye oturtmuş ve üzerine bir battaniye sarmıştı.

Bahsi Virtue veya Sidney'den yanaydı.

Konu açılmışken... Sidney onun yanına çömelmiş, onu sıkıca kucaklamış ve bir şeyler fısıldıyordu: "Hey, her şey yolunda, buradasın. Buradasın."

Sasha ikizine sıkıca sarıldı ve ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemedi, sadece "Sid—" diyebildi.

"Ah, Sash. Virtue bana olanları anlattı. Çok üzgünüm, çok üzgünüm..." Sidney onun alnından öptü ve onu nazikçe ileri geri salladı. "Bunu atlatacağız. Söz veriyorum. Atlatacağız. Bir şekilde."

Hayır. Onların bunu yapacağını düşünmüyordu. Böyle bir şeye nasıl karşı koyabilirlerdi ki? *Bunu yapabilecek bir şeye?*

"En azından seni yemelerine izin vermedim." Vile, şöminenin yanındaki duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ayak bileklerinden çaprazlamış, son derece sinirli görünüyordu. "Düşündüm ve vazgeçtim. Bakın, kendimi nasıl tutuyorum. Gördünüz mü? Size nazik davrandığımı söylemişim."

"Onu bize yediremezdin, o artık hikâyenin dışındaydı." Virtue parmağını ikizinin göğsüne sapladı. "Bu da otomatik olarak hikâyeyi bitirir."

"Bunu neden onlara söyledin? Ben henüz onlara söylemedim!" Vile içini çekti. "Pekala. Evet. Söyleyebilseydim söylerdim."

Virtue başını salladı. "Ama istediğini elde ettin. Skor şimdi 0-1. Mutlu musun?"

"Asla." Vile gülümsedi. "Ama bunu biliyorsun. Ve!" Önünde ellerini cırıptı. "Sıradaki hikâyeyi seçme sırası bizde. Ama Sasha biraz *keyifsiz* olduğu için ben seçeceğim. Ve aklımda tam da aradığınız hikâye var."

"Ne?" Bu, Sasha'yı uyuşukluğundan uyandırdı. Yerde öylece oturup hiçbir şeye karışmamaktan memnundu. Ama Vile'in bir sonraki haberi *kendisinin* seçeceğini söylemesi? "Hayır. Hayır, hayır, hayır—seçme hakkın yok—sen—senin istediğinden başka bir şey—"

"Ah, bu kadar mızızlanma." Vile elini savurarak onu geçiştirdi. "Zaten ikinci kitap için ara vereceğiz. Uzun bir süre dinleneceksin. Ve işlerin nasıl gittiğini bildiğimiz için, bunun yarısı o zamana kadar değişebilir zaten."

"Ben öyle düşünmüyorum—ama—" Sasha başını salladı. Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. "Hayır. Kesinlikle hayır. Seçme hakkın yok."

"Hadi ama, eğlenceli olacak! Ayrıca, aklında bir hikaye var mı?" diye sırttı Vile.

Hayır. Hayır, yapmadı. Ve o da bunu biliyordu. Kusmamak ya da panik atak geçirmemek için çok meşguldü. *Onun* yüzünden ve ona az önce *yaptığı* şey yüzünden.

"Merak etmeyin, gotik korku olmayacak, çünkü o zaman kısa sürede klasiklerin arasından cinsel ilişkiye girmeye dönüşürdü ve—" Vile duraksadı. "Bekleyin. Peki ya gotik korku?"

"Hayır." Erdem, en azından ikiz kardeşi üzerinde bir nebze de olsa etkili olmuş gibiydi. "Mantıklı ol, kardeşim."

"Pekâlâ." Azarlanmış bir çocuk gibi konuşuyordu. "Ama, tam da *aradığım* bir hikaye var. En sevdiklerimden biri! Bence herkese istediği bir şeyi verecek. Sidney parlayacak. Ve Sasha ile ben de onun *gerçekten* kimin tarafında olduğunu anlamaya çalışırken biraz eğleneceğiz." Vile, Sasha ve Sidney'in hâlâ yerde oturduğu yere doğru yürüdü. Sidney'i kenara itip Sasha'nın elini tutarak onu ayağa kaldırdı. "Öyle değil mi, Sasha?"

Sasha'nın vücudunda soğuk terler belirdi. Vile ile yalnız başına kapana kısılmak, yapmak istediği son şeydi. Onu paramparça etmişti. Onu soğukkanlılıkla öldürmüştü.

Ve bunu hatırladı.

Gerçek olmayabilir ama anısı gerçektir. Bu aynı şey değil miydi?

Tanrım, felsefeden nefret ediyorum.

"Aynı fikirdeyim." Vile elini dudaklarına götürdü ve parmak boğumlarının arkasını öptü. "Hadi gidelim canım. Bu hikâyeyi bitirip bir sonrakine hazırlanmanın vakti geldi."

Duvarın bir kısmı, gizli bir kitaplık gibi, komut üzerine açıldı ve diğer tarafta parlak ve renkli bir dünya ortaya çıktı. Ama Sasha onu görünce feryat etti. "Hayır, hayır, hayır, o değil!"

Vile, sinema tarihinin eski kötü adamlarının hepsini kışkırtacak şekilde güldü.

"Bekle—anlamadım. Nereye gidiyoruz?" Sidney, Virtue'ye sıkıca sarıldı. "Neresi orası?"

Erdem bu kelimeyi uzun, yorgun bir iç çekişle söyledi.

"Harikalar Diyarı."

*Devamı gelecek... **

İkinci Bölümde

Alçaklık ve Erdem
Son

[Buradan ulaşılabilir.](#)

Şimdilik hoşça **kalın** canlarım. *Kabuslarınızda görüşürüz... -V*

DAHA FAZLA ESERİMİ GÖRMEK İÇİN...

www.kathrynkingsley.com

Kadim vampirler, şehvet düşkünü baş iblisler, kötü peri prensleri, seksi esrarengiz yaratıklar, perili sirkler, hayalet sihirbazlar—en tatlı kabuslarınız ne olursa olsun, sizin için bir kötü karakterim var.

Yakında çıkacak tüm yayınlarımdan ve ek içeriklerden haberdar olmak için [Discord](#) sunucuma katılın veya [aylık bültenime](#) abone olmayı düşünün.

YAZAR HAKKINDA

USA Today'in çok satanlar listesine girmiş bir yazar ve ödüllü bir yaratıcı yönetmen olan Kat, her zaman bir hikaye anlatıcısı olmuştur.

O, okuyucularını eşsiz fantezi, korku ve romantizm karışımıyla büyülemek için en tatlı kabusların öykülerini anlatmaktan keyif alıyor. Kat, günlerini popüler çevrimiçi oyun *WARFRAME*'in *Baş Yazarı* olarak geçiriyor ve dallanıp budaklanan anlatılar ve geniş kapsamlı dünya kurma konusunda uzmanlaşıyor.

Sanat yönetimi, sahne boyama ve dekor tasarımı, özel efektler ve elektronik de yetenekleri arasında yer alıyor. Boston Üniversitesi Tiyatro Tasarımı bölümünden Güzel Sanatlar Lisansı derecesiyle mezun olan sanatçı, benzersiz, yaratıcı ve alışılmadık deneyimlere tutku duyuyor.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM